

stay with me

Ali Miharbi, Anti-Pop, Aslı Çavuşoğlu, Ata kam, Ayşe Küçük, Azra Deniz Okyay, Balca Ergener & Meltem Ahıska, Berkay Tuncay, Burçak Bingöl, Carla Mercedes Hihn, Ceren Oykut, Christine Kriegerowski, Çiğdem Hasanoğlu, Devrim Ck, Devrim Kadirbeyoğlu, Didem Erk, Eda Gecikmez, Ekin Saçlıoğlu, Elif Çelebi, Elmas Deniz, Endam Acar & Fırat Bingöl, Erdağ Aksel, Erhan Öze, Erdem Helvacıoğlu, Eser Selen, Fatma Belkıs, Fatma Çiftçi, Ferhat Özgür, Figen Aydıntaşbaş, Fulya Çetin, Genco Gülan, Gonca Sezer, Gökçe Süvari, Gökhan Deniz, Göksu Kunak, Gülçin Aksoy, Gül Kozacıoğlu, Gümüş Özdeş, Güneş Savaş & Eren Yemez, Güneş Terkol, Gözde İlkin, Hale Tenger, Hubert Sommerauer, İnci Furni, İpek Duben, Kınay Olcaytu, Melike Kılıç, Merve Çanakçı, Merve Şendil, Mischa Rescka, Murat Tosyalı, Nalan Yırtmaç, Nancy Atakan, Nazım Dikbaş, Neriman Polat, Nick Flood, Nurcan Gündoğan, Onur Ceritoğlu, Onur Gökmen, Özgür Atlagan & Bengi Gündoğan, Özgür Demirci, Özgür Erkök Moroder, Özge Enginöz, Rüçhan Şahinoğlu, Raziye Kubat, Sabine Küpher Büsch & Thomas Büsch, Seda Hepsev, Seçil Yersel, Sena Başöz, Senem Denli, Sevim Sancaktar, Sevil Tunaboğlu, Sevgi Ortaç, Suat Ögüt, Sümer Sayın, Şafak Çatalbaş, Ulufer Çelik, Yaprak Kırdök, Yasemin Özcan, Yasemin Nur, Yavuz Parlar, Yeşim Ağaoğlu, Zeyno Pekünlü
Backstage: Selda Asal

About 'Stay With Me' / 'Uyuma, Dayan!' Hakkında	Selda Asal	6
Editorial Note / Editörün Notu	Zeyno Pekünlü	9/14/31/36/52/66/85/101/125/134
Artists / Sanatçılar	Didem Erk, Gözde İlkin	10
	Nazım Dikbaş, Balca Ergener - Meltem Ahıska, Onur Gökmen, Fatma Belkıs, Komet, Sümer Sayın, Nurcan Gündoğan, Devrim Ck, Özge Enginöz, Berkay Tuncay, Carla Mercedes Hihn	16
	Gökçe Süvari, Gonca Sezer, Gökhan Deniz	32
	Nancy Atakan, Christine Kriegerowski, Yasemin Özcan, Aslı Çavuşoğlu, Figen Aydıntaşbaş, Sevgi Ortaç, Ceren Oykut, Erdağ Aksel, Sabine Küpher Büsch - Thomas Büsch, Ali Miharbi	38
	Endam Acar, Gülçin Aksoy, Güneş Savaş - Eren Yemez, Elif Çelebi, Yeşim Ağaoğlu, Burçak Bingöl, Erdem Helvacıoğlu, Özgür Atlagan - Bengi Gündoğan	54
	Azra Deniz Okyay, Leyla Gediz, Çiğdem Hasanoğlu, Gül Kozacıoğlu, İnci Furni, Neriman Polat, Gümüş Özdeş, Şafak Çatalbaş, Seda Hepsev, Hubert Sommerauer	68
	Hale Tenger, Sevil Tunaboğlu, Kınay Olcaytu, Sena Başöz, Eser Selen, Ekin Saçlıoğlu, Melike Kılıç, Fatma Çiftçi, Yaprak Kırdök, Göksu Kunak	86
	Mischa Rescka, Ulufer Çelik, Özgür Demirci, Erhan Öze, Elmas Deniz, Ayşe Küçük, Nalan Yırtmaç, Merve Çanakçı, Murat Tosyalı, Suat Öğüt, Genco Gülan, Anti-Pop, Merve Şendil, Senem Denli, Raziye Kubat, Rüchan Şahinoğlu, Nick Flood, Devrim Kadirbeyoğlu, Eda Gecikmez, Yasemin Nur	102
	Lebriz Rona, Onur Ceritoğlu & Ulufer Çelik, Ata-kam, Ferhat Özgür, Zeyno Pekünlü	126
	Güneş Terkol, Fulya Çetin, Sevim Sancaktar, Seçil Yersel, İpek Duben, Yavuz Parlar, Özgür Erkök Moroder	136
Translations / Çeviriler		152
The Alphabet / Alfabe		160

stay with me

Before and even after, many people died, were killed. Wars have not yet ended and never will.

Martial law, unjustifiable executions, military governments, gynocides... Really, what kept us alive during those periods... How did we look, what was happening, what did we see, were we able to see? If we weren't able to see, then what was it that had blinded us?

Maybe we had grown accustomed to a lot, we had become immune to it all.

Maybe listening to all the coverage entitled "live broadcasts" every night had inured us. Yes, this was probably why we changed channels so often and thus, were allowing other

dreams to draw us into new realms. Yes, this was called forgetting, and we had managed to learn how to do this.

I am returning to the first question: What was it ? What happened? Do we know the answer? There was so much happening at every single moment that the sentence we had constructed to fool ourselves was ready; we just weren't able to keep up.

At a point, as we were just standing there, "something" else began. We were on the streets. Side by side. We didn't even know each other, but we were side by side. We were there. We had learned to keep our doors open, to put buckets full of water in front of the apartment, and in case of arrest: to post a document showing our rights on the door of the apartment, and to note the situation on every street we passed, and tweet it to one another.

This was the hope itself. The spirit of solidarity, the challenge, standing side by side.

Then... Nothing changed. We clammed up. Now, we are tired.

Is it possible to remember this hope?

We have to start somewhere... 'Stay With me' project takes from here; taking notes, documenting, drawing; remembering the hope with the association of these narrations.

The title 'Stay with me; is chosen because it expresses a last resort when the hope is fading "hold on, don't give up'. It grew as a slogan that expresses a collective effort where everyone is involved and holding on together.

'Stay with me project' is composed of notebooks that indicate limitless fear, insecurity, existence in obscurity as well as hope, reality, future and the 'moment', by 84 participants.

selda asal

uyuma dayan

Daha önce ve sonra da çok insan öldü, öldürüldü. Savaşlar henüz bitmedi ve hiç bir zaman da bitmeyecek. Sıkı yönetimler, yargısız infazlar, askeri idareler, kadın cinayetleri... Sahi biz o zamanlar neresinden tutunmuştuk hayata... Nasıl bakıyorduk, neyi görüyorduk? Ya da göremiyorsak ne körleştirmişti bizi? Belki de alışmıştık çok şeye, kanıksamıştık. Her gece "naklen yayın" adı altında izlediklerimiz belki de bizi duyarsızlaştırmıştı. Belki de bu yüzden sık sık kanal değiştiriyorduk ve başka hayallerin bizi sürüklemesine izin veriyorduk. Unutmak deniyordu buna ve bunu öğrenmeyi başarmıştık.

İlk soruya dönersek: Neydi? Ne olmuştu?

Her an o kadar çok şey oluyordu ki, kendimizi aldatacak cümlemiz hazırda; yetişemiyorduk.

Ve bir noktada öylece beklerken başka bir 'şey' başladı. Sokaktaydık. Yan yanaydık. Tanımıyorduk ama yan yanaydık. Oradaydık. Kapılarımızı açık bırakmayı, kapı önüne su dolu kovalar koymayı, tutuklanma halinde haklarımızı bildiren maddeleri apartman

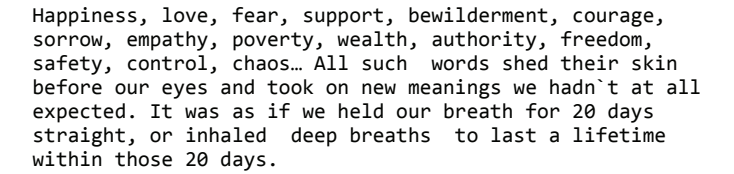
girişlerine asmayı öğrenmiştik - geçtiğimiz her sokaktaki durumu bildiren notları birbirimize tweetlemeyi de. Bu umudun kendisiydi. Dayanışma ruhu, mücadele ve yan yana var olma. Sonra ... Birşey değişmedi... Tekrar içimize kapandık.

Şimdi artık yorgunuz.

Peki umudu yeniden hatırlamak mümkün mü? Bir yerden başlamalı... 'uyuma, dayan!' projesi tam da buradan start alıyor, notlar tutmak, belgelemek, çizmek : umudu bu anlatıların birlikteliğiyle yeniden hatırlamak. Umudun en azaldığı anlarda son bir çaba için sarf edilen 'uyuma, dayan' sözlerinin ingilizce karşılığı olan 'Stay with me' bu yüzden proje başlığı olarak seçildi. Herkesin dahil olduğu, kolektif çabayı ve birbirine tutunmayı ifade eden bir slogana dönüştü.

Bu sergi 85 katılımcının ürettiği, sınırsız korkuyu, güvensizliği, belirsizlik içerisinde var olmayı olduğu kadar ümidi, gerçeği, geleceği ve o 'an'ı gösteren defterlerden oluşuyor.

selda asal

Images piled up; photographs, videos, graffiti, momentary-daily designs, architectural attempts... Blogs that archived the images, that stored them, divided them, categorized them, and even blogs that categorized the existing blogs...

As we were trying to figure out what had happened, we were surrounded by analysis, articles, documentaries, and books. In each attempt of documentation something fell short. Poetry shed light on that which was so hard to describe, and the first rays came from the past, from Turgut Uyar: "On the edge of all that is possible".

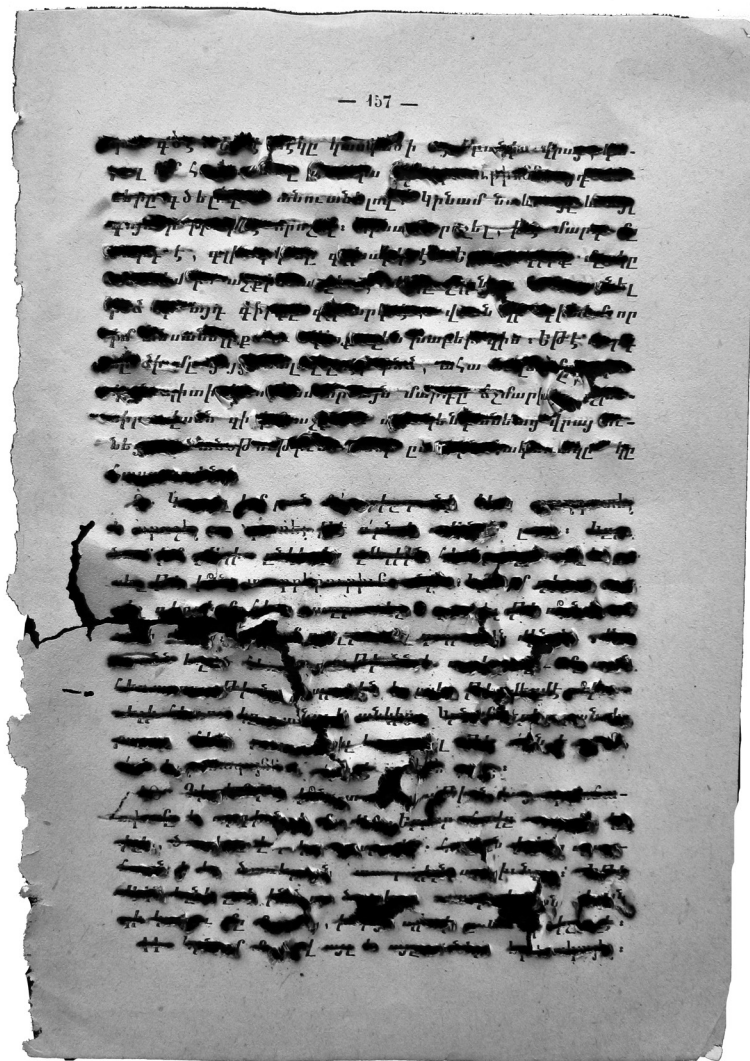
Mutluluk, sevgi, korku, dayanışma, şaşkınlık, cesaret, hüznün, acıma, yoksulluk, varsıllık, otorite, özgürlük, güvenlik, kontrol, kaos... Bütün kelimeler gözümüzün önünde deri değiştiriyor, daha önce hayal edemeyeceğimiz anlamlara bürünüyor. 20 gün boyunca nefesimizi tutmuşuz gibi ya da 20 gün boyunca bir ömre yetecek kadar derin bir nefesi doyusya içimize çekmiş gibi.

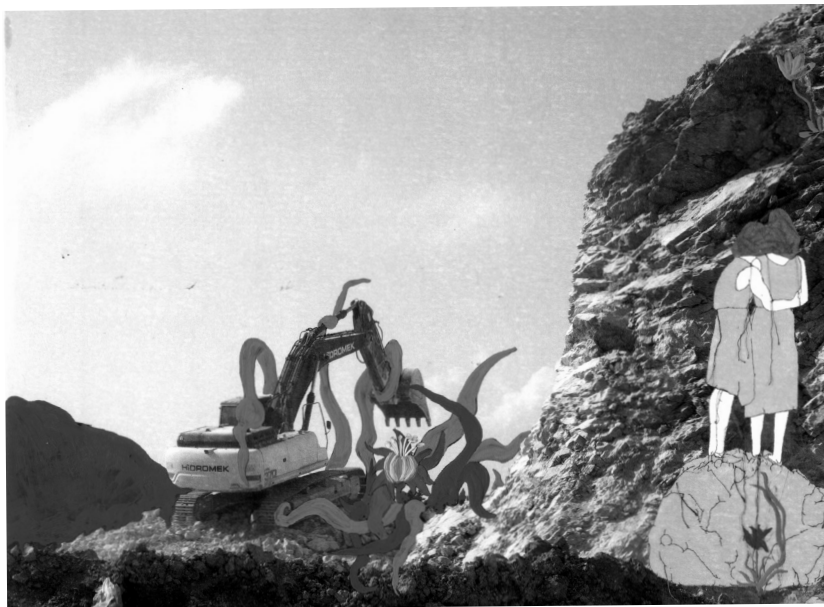
Görüntüler birikti; fotoğraflar, videolar, duvar yazıları, anlık-gündelik tasarımlar, mimari denemeler... Görüntüleri arşivleyen, depolayan, ayıran, kategorize eden siteler ve bloglar ve hatta mevcut blogları kategorize eden başka bloglar...

Biz henüz kendimize ne olduğunu sormaya devam ederken etrafımızı yorumlar, analizler, köşe yazıları, belgeseller, kitaplar kapladı.

Her belgeleme denemesinde bir şeyler hep eksik kaldı. Anlatılamazın elinden önce şiir tuttu, tanımlayamadığımız duyguya ilk çare geçmiştin, Turgut Uyar'dan geldi: "Bütün mümkünlerin kıyısında".

A Witness
 Roots down in the wet clay
 my eyes
 they are blind
 excavating
 I recall- involuntarily
 media downplayed
 your rights
 to breathe
 assault and resistance
 it was
 it is
 very politic
 very
 civil
 and yet poetic
 body is the power
 power is the body
 take the arms in my testicles
 it is a prison to you
 Mirror- language is a ritual
 They are burning books still - liber- librarium
 Beware, the ones without past are coming
 Good news from the other world
 the creative juices of psyches
 Spiritual emergencies- aid the healer is being born
 We are the medium for a message to the community
 I am giving the words
 Wash away the trail
 plastic and tear
 How can I re-member myself
 re-present myself
 Accurate and inaccurate
 'It's all over
 For the unknown soldier'
 Mom I feel everything
 May 31
 Every being
 Even you
 All that is gone
 Is a murder of love.

REHERSAL

In the middle of a dream I opened my eyes
Which separates there and here
I woke up inside a "Landscape Cutting" rock
Hard, oblivious and impossible to be chipped
It separated sky and earth in two

She gnawed the rock
She hide in its blind spots
Losts, appearances, outgoings
And narrow bodies

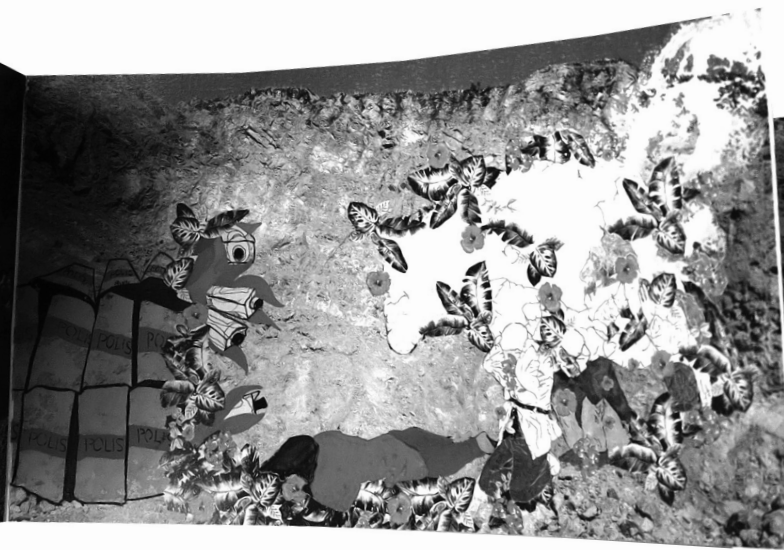
We forgot then remembered
then remembered
We constantly made clean copy of sky
and earth
We became green in the place we born
We became tree, and bird
We was bait for the head gnawing
ground

We carried sacks of tears
One by one and all together
We were wall
We were face
We were well
We were oasis
We were water
Inside huge rock
We were one huge mount

We gathered in folk dances, we called out
To the other side of the mount
It does exist, you do exist, damn it exists!
Deaf and mute great rock
It left unbelievably one destiny to the sky

We throw ourselves from one rock to another
We survived and stayed
We dried from remembering
From running away by remembering
As patience piled up we laid it to ground

From the place we stepped on
Despite and against to the rock
The flowers of forgetting grew
Giant and deep
Me you it
We you them we now were
We waked in the middle of a dream

“Uprising”, “Occupation”, “Resistance ”, “Revolution”, “Rebellion”... We could neither choose the fitting word, nor describe it. Hour by hour we grew more and more surprised, and just when we thought nothing further could surprise us, another shock came. How to describe that contagious `state` where total strangers united; meals were cooked, food poured in from the sky, cigarette fountains were formed, the stage belonged to us, responsibility made us think twice, our feet were swept off the ground with happiness, and even outside the park, government clerks, bankers, municipality workers, and bus drivers were treating eachother as fellow humanbeings. Each word we chose was either too inefficient, or too strong; either its meaning had changed, or it had disappeared completely. Each image we chose was either too real, or unreal; it showed either too much, or too little. To give up trying to explain? Or the urgency to explain? The minute we asked this question we knew that we would try one day. Talking about that which appeared impossible, meant that we had already started to think about it.

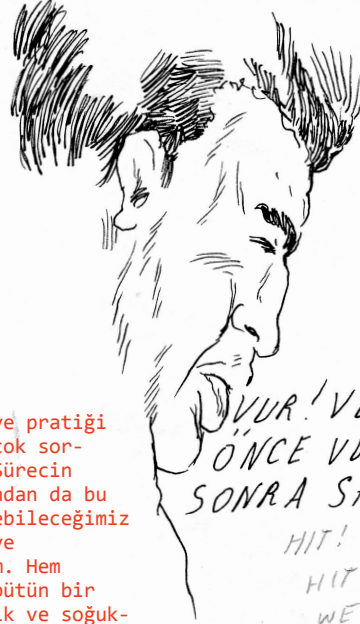
“Ayaklanma”, “İşgal”, “Direniş”, “Devrim”, “İsyân”. Ne kelime seçebiliyorduk, ne anlatabiliyorduk. Saat saat daha çok şaşırtıyor, her saat artık hiçbir şey beni şaşırtamaz diyor, dediğimiz anda yeniden şaşırtıyorduk. Beş benzemezin gözlerimizin önünde el ele tutuştuğu, yemeklerin kaynadığı, sarmaların gökten yağdığı, sigara hayratlarının kurulduğu, sahenin bizim olduğu, sorumluluğun omuzlarımızı ağır-laştırdığı, mutluluğun ayaklarımızı yerden kestığı, parkın dışında bile devlet memurlarının, banka çalışanlarının, belediye işçilerinin, otobüs şöförlerinin, herkesin birbirine iyi davrandığı bu bulaşıcı “hal”i anlatmak nasıl mümkün olabilirdi? Seçtiğimiz her kelime, ya çok eksik ya çok fazlaydı, ya anlamı değişmiş, ya hepten yok olmuştu. Seçtiğimiz her görüntü ya çok gerçektir ya çok gerçek dışıydı, ya fazla gösteriyor ya yeterince gösteremiyordu. Anlatmaktan vazgeçmek mi? Anlatma gerekliliği mi? Bu soruyu sordüğümüz an bir gün deneyeceğimizi biliyorduk. İmkansızlıktan bahsetmek demek çoktan üzerine düşünmeye başlamak demekti.

When will we be able to assess Gezi, when will we be able to fully understand this experience and practice, these were questions we frequently asked during those intense days, and which we answered, it's still early. These questions referred to the spontaneity of the process, and they were followed by the question, when will we make this experience more widespread, when will we transform it. We can now begin to answer the first group of questions. I formed three narratives for this purpose. They are both indirect, fragmented, abstract narratives, and also direct narratives that point to an entire process, that reexperience and restage the concrete objects of the process with their warmth and coldness. Their subjects and protagonists are us, them and the small and large, natural and human made, dirty and less dirty objects that divide the two and bear traces of the constantly changing borders between them; or in the order they are presented here, them, objects and us. They might seem strange at first gaze and read; persevere until the end.

Gezi'yi ne zaman değerlendirebileceğiz, bu deneyimi ve pratiği ne zaman tam olarak anlayabileceğiz, sıcak günlerde çok sorduğumuz, henüz erken diye cevapladığımız sorulardı. Sürecin kendiliğindenliğine atıfta bulunan bu soruların ardından da bu deneyimi ne zaman yaygınlaştırabileceğimiz, dönüştürebileceğimiz sorusu geliyordu. Şimdi ilk soru grubuna cevap vermeye başlayabiliriz. Bunu yapabilmek için üç anlatı kurdum. Hem dolaylı, parçalı, soyut anlatılar, hem de doğrudan, bütün bir sürece işaret eden, sürecin somut nesnelerini sıcaklık ve soğukluklarıyla yeniden yaşayan ve canlandıran anlatılar. Konuları, kahramanları ise, biz, onlar ve bu ikisini ayıran, sürekli değişen sınırların izlerini taşıyan küçük ve büyük, doğal ve insan yapımı, kirli ve daha az kirli nesneler; veya buradaki sırasıyla onlar, nesneler ve biz. İlk bakışta ve okuyuşta yabancı gelebilir, sonuna kadar sabredin.

BİR KEZ DAHA ANLATMAYA GEREK
OLMAMALIYDI/KALMAMALIYDI BELKİ,
AYNI EKİP, AYNI YÖ'NTEMLER, AYNI
YÜZ İFADELERİ... AMA MADDEM
HAZIR LIKSIZ YAKALANDILAR, BAŞLAYALIM.

VUR! VUR! VUR!
ÖNCE VUR,
SONRA SAKLARIZ!

HIT! HIT! HIT!
HIT FIRST,
WE'LL COVER IT UP LATER!
SCHLAG! SCHLAG! SCHLAG! IHN
SCHLAG IHN ZUERST,
SCHLAG IHN SPÄTER
WIR KÖNNEN ES SPÄTER
VERTUSCHEN!

THERE SHOULD HAVE BEEN
NO NEED TO TELL IT ALL
AGAIN PERHAPS, THE SAME
TEAM, THE SAME METHODS...
THE SAME FACIAL EXPRES-
SIONS... BUT SINCE THEY
GOT CAUGHT OUT UNPREPARED,
LET'S BEGIN.
ES SEI NICHT WÜTIG GEWESEN,
UM ALLES WIEDER ZU
ERZÄHLEN HABEN, VIELLEICHT,
ES WAR IMMERHIN DAS
GLEICHE TEAM, DIE GLEICHEN
METHODEN, DIE GLEICHE MIKRO-
ABER DA SIE SICH UNVORBERE-
REITET GETROFFEN WURDEN,
LASSEN SIE UNS
BEGINNEN.

BİZE RÜYA GÖRMEYECEK-
SİNİZ DEMİŞLERDİ, ŞİMDİ
ANLIYORUM Kİ BU BİR
GÜVENCE DEĞİL, BİR EMİR.

THEY TOLD US, YOU WON'T
DREAM, NOW I UNDERSTAND
IT WASN'T A REASSURANCE,
IT WAS AN ORDER.
SIE SAGTEN UNS, SIE
WERDEN NICHT TRÄUMEN,
JETZT VERSTEHE ICH,
ES WAR KEINE
BERUHIGUNG, ES
WAR EIN BEFEHL.

ve canlandıran anlatılar. Konuları, kahramanları ise, biz, onlar ve bu ikisini ayıran, sürekli değişen sınırların izlerini taşıyan küçük ve büyük, doğal ve insan yapımı, kirli ve daha az kirli nesneler; veya buradaki sırasıyla onlar, nesneler ve biz. İlk bakışta ve okuyuşta yabancı gelebilir, sonuna kadar sabredin.

When will we be able to assess Gezi, when will we be able to fully understand this experience and practice, these were questions we frequently asked during those intense days, and which we answered, it's still early. These questions referred to the spontaneity of the process, and they were followed by the question, when will we make this experience

GEZEN GÜN
YİNE GEÇTİM
DRALARDAN,
İNSANLAR
HIÇBİR ŞEY
OLMAMIŞ GİBİ
GEZİYOR,
EĞLENİYOR.

I WENT BY THOSE
SAME PLACES THE
OTHER DAY. PEOPLE
WALKING ABOUT,
HAVING FUN, AS IF
NOTHING HAPPENED.
ICH GING UM DEN GLEICHEN
ORTEN DEN ANDEREN TAG.
DIE LEUTE SCHLENDERTEN,
ALS OB NICHTS GESCHEHEN WÄRE.

I cannot stay with you now. The war is going on, re-activating the forces of resentment and death. As I strenuously try to stay still in my place, these forces are pushing me into the vortex of time. So I have to keep moving... you have to keep moving... Reflecting on what had been... Is it really past, what is coming up, what is happening now?

RHYTHM OF TRANSIENCE, RHYTHM OF HAPPINESS

We came together upon Selda's invitation. We looked at photographs of Gezi, the year leading up to it and its aftermath. We talked about what Meltem had been reflecting on. The relationship among happiness, transience, progress, destruction and ruins according to Benjamin ended up being what we dwelled on the most. Meltem talked about the concept of 'history that goes beyond the human life.' Similarly in the photographs the place and time of the geography formed by ruins seemed indeterminate. The notion of transience, and remembering the experience of such a rupture, to have seen that everything can change substantially in a moment is the greatest source of hope. After Meltem wrote a text, we placed the photographs next to its fragments and ordered them. This was a spontaneous process, as if the photographs had been waiting for the text fragments. Yiğit Adam gave us a hand with the design of the book.

Selda'nın davet metni üzerine biraraya geldik. Gezi'den, öncesinden ve sonrasında fotoğraflara baktık ve Meltem'in üzerinde düşünmekte oldukları hakkında konuştuk. Konuşurken Benjamin'in mutluluk ve geçicilik, ilerleme, yıkım ve yıkıntı arasında kurduğu ilişki en çok üzerinde durduğumuz şeylerden biri oldu. Meltem 'insanın ötesine geçen tarih' kavramından söz etti. Fotoğraflarda da yıkıntıların oluşturduğu coğrafyanın neresi olduğu ve hangi zamanda olduğu belli olmuyor gibi geliyordu. Geçicilik düşüncesi ve böyle bir kırılmayı, bir anda her şeyin bambaşka olabildiğini görmüş olmayı hatırlamak da en çok umut veren şeyler sanki. Meltem bir metin yazdıktan sonra fotoğrafları onun parçalarıyla yan yana getirip sıraladık. Aslında bu çok kendiliğinden akan bir süreç oldu. Sanki fotoğraflar metinleri bekliyorlarmış. Tasarımda ise Yiğit Adam bize yardım etti.

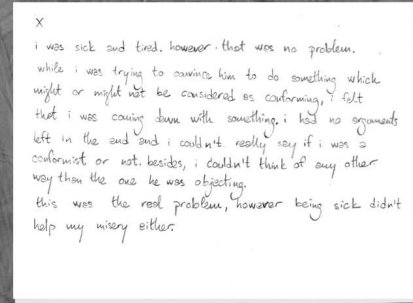
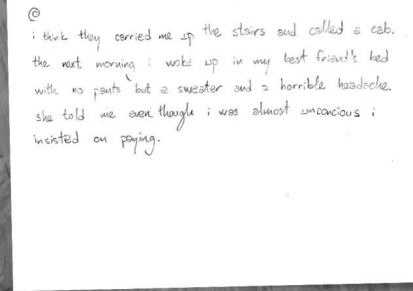
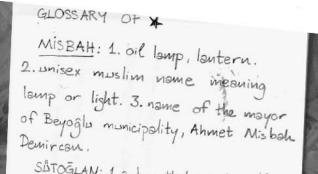
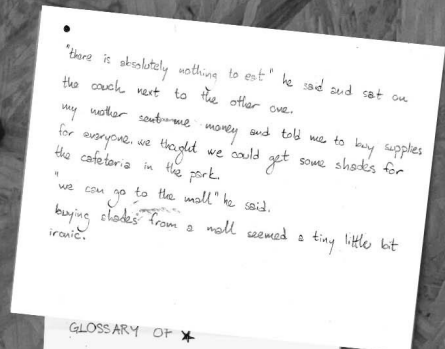
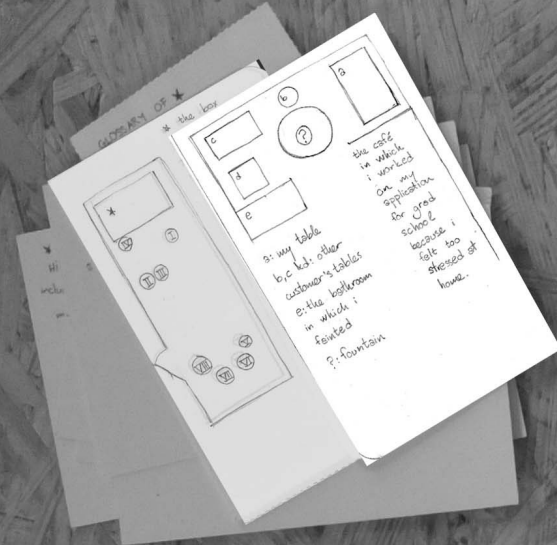
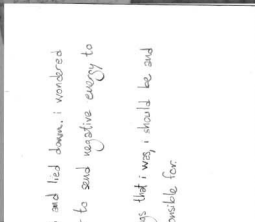
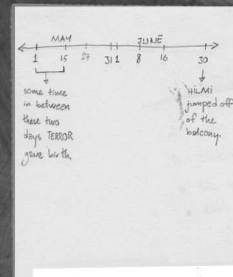
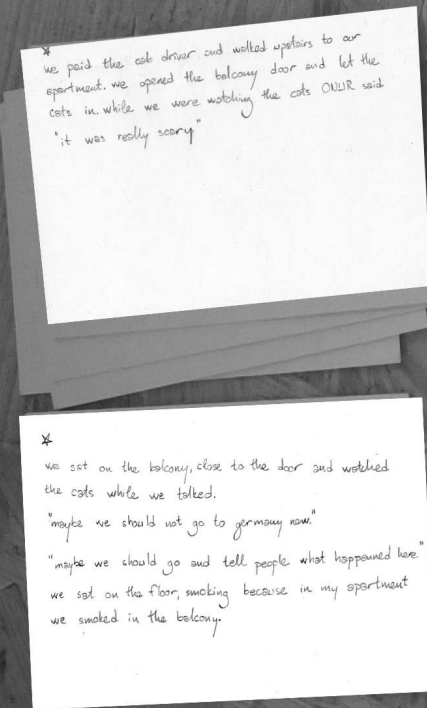
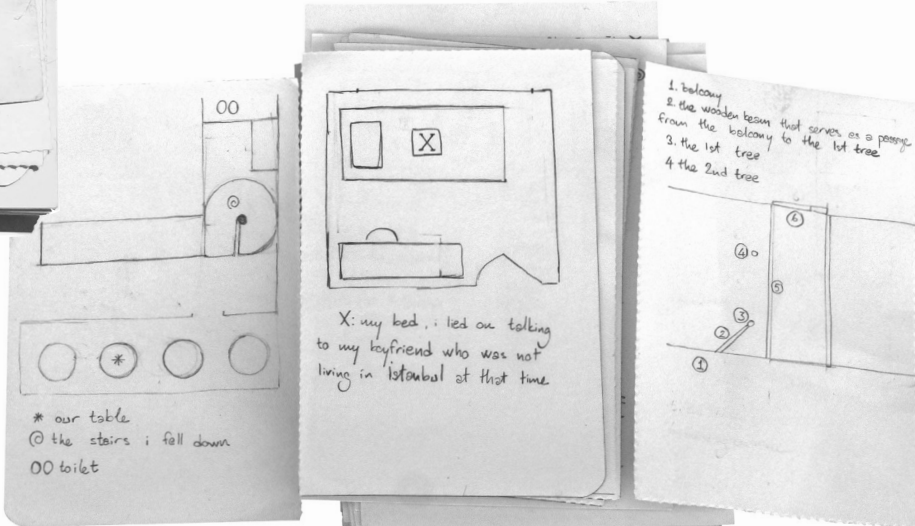
I am with you.
 The process of working on the notebook was not easy. I did not anticipate that I was going to struggle with it that much, especially mentally. I hesitated for a long time even to send it. At first, rethinking the Gezi was tiresome which is related with my own discouragement. Probably everyone is similarly discouraged, as the situation that occurred during Gezi appears completely slowly waned and the expected outcomes of change did not happen. My initial idea was to do a work by using the images that are used for representation of Gezi. Archiving an event both reshapes and constitutes our perception of it. I completely abandoned that idea. Finally I have done a notebook of two pages. Second page is a block consisting of an inscription of 'event'. There is a filter and underneath there are some ingredients enclosed that could become rotten. They could rot during the exhibition or not, I do not know the outcome. If they rot, there will be an impression on the first page, consisting of the text 're/present'. Every representation brings the past event to present, but as this bringing-into- now act is done in the present, it is possible to say that both past and present are constantly changed (were changing) during this process. If an authentic new thing is formed in Gezi we could not know its process and results as the 'new' should have a dimension that couldn't be apprehended by past forms. This is also what makes a thing an event. In those aspects the notebook is an experiment. Maybe in Gezi something anew has formed, which may have ended but it would be hard to make a decision without passing of time. Notebook is a trial of this. It is continuing. Hopefully.

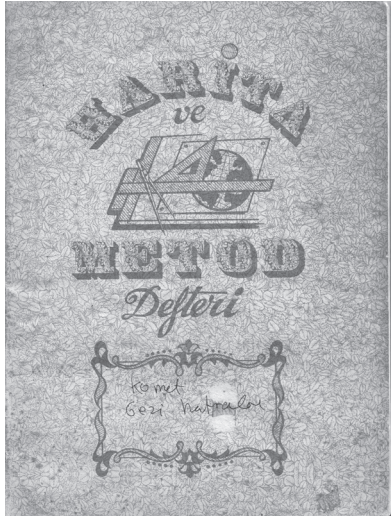
Postscript
 Somehow DHL did not send the package for two days after its pickup. In the end I decided to send my well packaged (in my opinion) notebook with express delivery again so that it would be there before the opening of the exhibition. It was totally unexpected for me as the block consisting of the filter and the inscription of 'event' just cracked from the middle, just like a fault line, still preserving its form more or less.

Ben yanımdayım.
 Defteri hazırlama süreci çok kolay olmadı. Bu kadar uğraşacağıma düşünmüyordum, özellikle zihinsel olarak. Bir noktaya kadar da defteri gönderip göndermeme konusunda kararsızdım. İlk başta Gezi sürecini tekrar düşünmek yorucu geldi, bunun kendi hayal kırıklığımla alakalı olduğunu düşünüyorum. O zaman oluşan durumun, sanki tamamen kaybolmuş olmasından ve beklediğimiz değişimin gerçekleşmemiş olmasından dolayı çoğu kişide belki süreçle ilgili benzer bir hayal kırıklığı var. İlk başta imajlar üzerinden Gezi'nin temsili ile ilgili bir şeyler yapmayı düşünüyordum. Gerçekleşmiş olan olayın arşive girmesinin, o olayı algılayışımızı şekillendiren ve oluşturan bir tarafı var. Bununla ilgilenmekten tamamen vazgeçtim. Sonunda iki sayfalık bir defter yaptım. İkinci sayfa 'event' yazan bir bloktan oluşuyor. Burada bir filtre var, ve altında görmediğiniz, çürüyecek malzemeler var. Bunlar sergi boyunca çürüyecek ya da çürümeyecek, sonuçları bilmiyorum. Eğer çürürlerse ilk sayfaya, yani re/present yazan sayfaya bir etkisi olacak ve bu sayfa bozulmaya başlayacak. Her temsil etme, geçmişteki anı tekrar bu ana getiriyor, fakat bu ana getirme durumu şu anda oluşturulduğundan geçmişin ve şu anın bu süreçte sürekli değiştiğini söyleyebiliriz. Eğer Gezi'de gerçekten yeni bir şey oluştursa hem sonucunu hem sürecini bilemeyiz, çünkü 'yeni'nin daha önceki şeyler tarafından kapsanılmayacak bir tarafı olmalı. Bunun bir şeyin olay (event) olarak kabul edilmesiyle de alakası var. Defter de bu açıdan bir deney. Gezi'de belki gerçekten yeni bir şeyler oluştu, bu bitmiş olabilir ama zaman geçmeden böyle bir yargıya varmak güç. Defter de bunun bir denemesi. Süreç devam ediyor. Umarım.

Postscript
 Bir şekilde DHL, teslim alınan paketi 2 gün boyunca göndermedi. Benim fikrime göre iyi paketlenmiş olan defteri sergiye yetiştirmesi için ekspres olarak tekrar gönderdim. Filtre ve 'event' yazısının tam ortadan, tıpkı bir fay hattı gibi kırılması ve yine de formunu koruması benim için beklenmeyen bir şeydi.

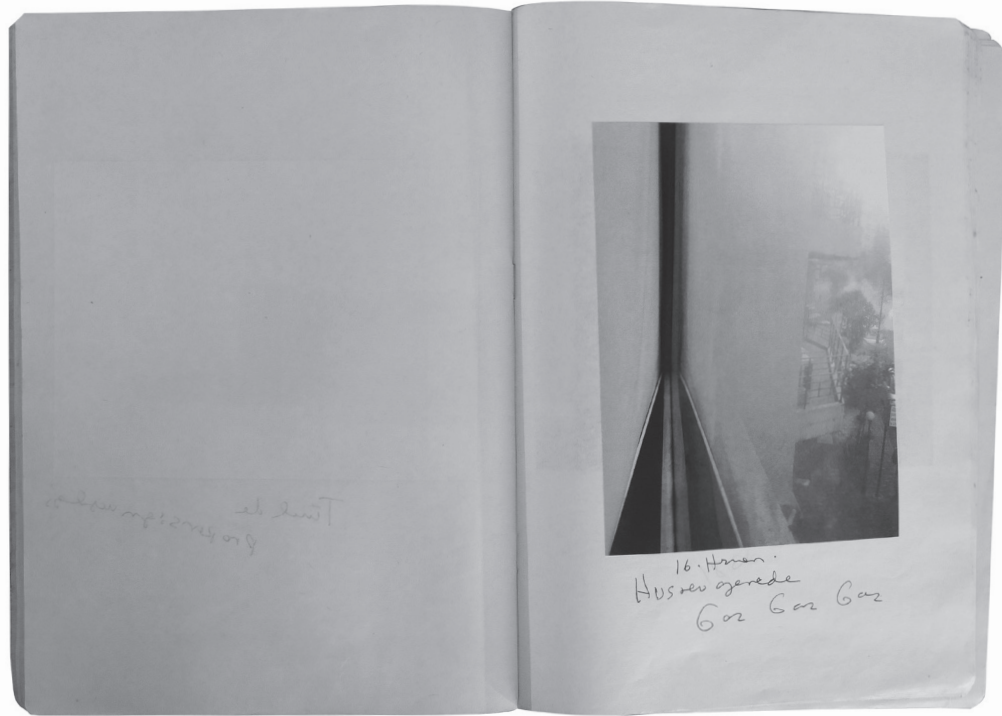

The resistance, which surfaced with enthusiasm, fear, trust and anxiety made Gezi an abstractly difficult experience to express.

Direniş coşku, korku, güven ve tedirginlikle ortaya çıktı, bu da Gezi'yi ifade edilmesi soyutluğu içerisinde son derece zor bir deneyim kıldı.

When I got invited for this project, I couldn't decide what to make immediately, because Gezi was, with its before and after, a multi layered and complicated process. This year, in August, we lost our friend Cem Ersavcı unfortunately. Cem also photographed the process of Gezi with its own perspective. 'There's a Wonderful World Behind', his photo series of barricades, gained one more meaning after his death. As if it could make the shock and the sadness of this situation a little lighter, these words echoed in my mind, every time deeper. And I created a drawing-photo series, thinking about what this world behind could be, mixing my experiences with my dreams, getting inspired by nature. Putting together these pictures, the book 'The World Behind' was formed.

Bu proje için davet aldığım da ne üreteceğime hemen karar veremedim. Gezi öncesi ve sonrasıyla çok katmanlı ve komplike bir süreçti çünkü. Bu sene Ağustos ayında maaalesef arkadaşımız Cem Ersavcı'yı kaybettik. Cem Gezi sürecini de kendine özgü bakışıyla fotoğraflamıştı. Barikat fotoğraflarından oluşan 'Arkada çok Güzel bir Dünya Var' serisi ölümünün ardından bir anlam daha aldı. Bu durumun şoku ve hüznüne bir parça derman olabilirmiş gibi kafamda bu söz derinleşerek çok kere yankılandı. Ve bu arkadaki dünyanın ne olabileceğine dair düşünürken, kendi deneyimlerimi hayallerimle iç içe geçirdiğim, doğadan ilham alan bir fotoğraf-çizim serisi üzerine çalıştım. Böylece 'Arkadaki Dünya' isimli kitap oluştu.

Just before I start to work on this project, first thing that I thought of was the impossibility of squeezing this gigantic energy that emerged right beside me into pages. After all, we can't evaluate the importance of Gezi with a few words. I closed my eyes to find a way and started thinking of what Gezi left in my mind. Then I wrote them down. The words I wrote down were the 'things' like: goggles, ejector, talcid, crane, masses, social media, gas capsule and cobble which make no sense at all when juxtaposed now, but they were very meaningful then. After that, I started to collocate and combine my own images with found ones, my own photographs with everybody else's which also coincides with Gezi Soul.

Then I realized, this is the same thing as what we did during the whole process: Together, side by side, moving forward like headstreams. In this city that I spent my whole life, I have a story to tell. Now everybody has a story to tell.

My considerations about the Gezi-Note-Book are dealing with the layering of my memories about that times. It resembles a photo-album. The pictures are applicated on transparent pages so the single one is not clear to recognise. In turning the pages sharp and unsharp impressions emerge and connections in different dimensions originate.

Gezi Defteriyle ilgili değerlendirmelerim o dönemdeki anılarımin katmanlanması ile ilgili. Defter bir fotoğraf albümünü andırıyor. Resimler saydam sayfalara, tek bir imge tek başına ayırt edilemeyecek şekilde uygulandı. Sayfalar çevrildikçe net ve net olmayan görüntüler beliriyor, ve farklı boyutlarda bağlantılar ortaya çıkıyor.

This is what Wikipedia said regarding “the story of us all ” that we attempted to, but could not tell, asking ourselves if we possibly could one day:

A wave of demonstrations and civil unrest in Turkey began on 28 May 2013, initially to contest the urban development plan for Istanbul’s Taksim Gezi Park. The protests were sparked by outrage at the violent eviction of a sit-in at the park protesting the plan. Subsequently, supporting protests and strikes took place across Turkey protesting a wide range of concerns, at the core of which were issues of freedom of the press, of expression, assembly, and the government’s encroachment on Turkey’s secularism. With no centralised leadership beyond the small assembly that organized the original environmental protest, the protests have been compared to the Occupy movement and the May 1968 events. Social media played a key part in the protests, not least because much of the Turkish media downplayed the protests, particularly in the early stages. 3.5 million of Turkey’s 80 million people are estimated to have taken an active part in almost 5,000 demonstrations across Turkey connected with the original Gezi Park protest. 11 people were killed and more than 8,000 were injured, many critically.

The sit-in at Taksim Gezi Park was restored after police withdrew from Taksim Square on 1 June, and developed into an Occupy-like camp with thousands of protesters in tents, organising a library, medical center, food distribution, and their own media. After the Gezi Park camp was cleared by riot police on 15 June, protesters began to meet in other parks all around Turkey and organised public forums to discuss ways forward for the protests. Turkish Prime Minister Recep Tayyip Erdoğan dismissed the protesters as “a few looters” on 2 June. Police suppressed the protests with tear gas and water cannons. In addition to the 11 deaths and over 8,000 injuries, more than 3,000 arrests were made. Excessive use of force by police and the overall absence of government dialogue with the protesters was criticized by some foreign countries and international organisations.

Anlatmaya çalışıp anlatamadığımız, bir gün anlatabilir miyiz diye sorduğumuz “hepimizin hikayesi” için Wikipedia şöyle diyordu:

28 Mayıs 2013’te Türkiye’de bir dizi gösteriler ve huzursuzluklar baş gösterdi. Asıl neden İstanbul’daki Gezi Parkı’nı içine alan yerleri ilgilendiren şehirleşme planıydı. Planı protesto etmek amacıyla yapılan oturma eylemine katılanların şiddet kullanılarak parktan çıkartılmaları gerginliği arttıran temel olaydı. Akabinde basın ve ifade özgürlüğü kısıtlamaları ve hükümetin laiklik ihlalleri Türkiye genelinde yapılan gösterilerde protesto edildi. Gezi Parkında ilk protestoyu yapan küçük bir çevreci grubun dışında organize liderler olmadığından bu gösteriler işgal hareketine ve 1968 Mayısında gelişen olaylara benzetilmektedir. Özellikle olaylar ilk başladığında Türk medyası olayları yeterince önemsemediğinden süreç boyunca sosyal medyanın rolü büyük önem kazandı. Gezi Parkı ile başlayan ve Türkiye genelinde oluşan yaklaşık 5000 gösteriye 80 milyonluk nüfusun yaklaşık 3.5 milyonu katılmıştır. 11 kişi hayatını kaybetmiş, ve çoğu kritik şekilde olmak üzere yaklaşık 8,000 kişi yaralanmıştır.

Taksim Gezi Parkındaki oturma eylemi 1 Haziranda polisler Taksim meydanından çekildiğinde, binlerce protestocunun çadırlarda kalarak kütüphanesi, sağlık merkezi, yemek dağıtımı ve kendi medyaları olan bir kampa dönüştü. 15 Haziranda Gezi Parkı kampı polis tarafından boşaltıldığında protestocular Türkiye genelinde çeşitli parklarda toplanarak protestolarla ilgili ileriye dönük neler yapabileceklerini görüştüler. Türkiye’nin başbakanı Recep Tayyip Erdoğan 2 Haziranda verdiği demeçte protestocuları “bir kaç çapulcu ” diye tanımladı. Polis protestoları bastırmak için göz yaşartıcı gaz ve tomalar kullandı. 11 ölüm ve 8000 binden fazla yaralının yanısıra 3000’den fazla tutuklama gerçekleşti. Bazı yabancı ülkeler ve uluslararası kuruluşlar polisin ölçsüz güç kullanmasını ve hükümetle protestocular arasında hiçbir dialoğun sağlanmamış olmasını eleştirdiler.

Book of Accounts

The book re-transmits a witness account of a social uprising that took place in England in the early 1980s yet by removing information related to place, time and persons. Each stage of the story is also accompanied by images taken from news reports with different content. These images, sequenced in a manner that is independent from the content of the texts, but that can be related to the story, facilitate the anonymization of the narrative.

Tanıklıklar Defteri

Kitap, 1980'ler başında İngiltere'de meydana gelen bir toplumsal ayaklanmaya dair bir görgü tanıklığını, içerisinden yer, zaman ve kişilerle ilgili bilgileri çıkararak yeniden aktarıyor. Hikayenin her bir aşamasına ise birbirinden farklı içeriklere sahip haberlerden alınma resimler eşlik ediyor. Metinlerdeki içeriklerden bağımsız ancak hikayeye ilişkilendirilebilecek bir biçimde sıralanan bu imgeler, anlatının anonimleşmesine katkıda bulunmakta.

5.

I run to safety up a side street and meet another friend. As we point at the rising pall of smoke; a guy is bricked, inexplicably.

He is immediately defended by youths and all eyes look around for the idiot thrower. A nearby friend has transport and as I go to seek its availability.

The country is in kaos and lawlessness pervades it

This notebook is a reflection of the fate we shared over these last few years. A sort of manifestation of the struggle and comradeship spirit we experienced. The writings and images in my notebook capture and stand witness to the chaotic environment we were in those days.

My search for justice and freedom prevails. The starting point of my notebook was my search for justice, alongside my desire to express the wrongdoings my people were experiencing.

My notebook has a beginning, but no end; as I stated before, it goes on and on.

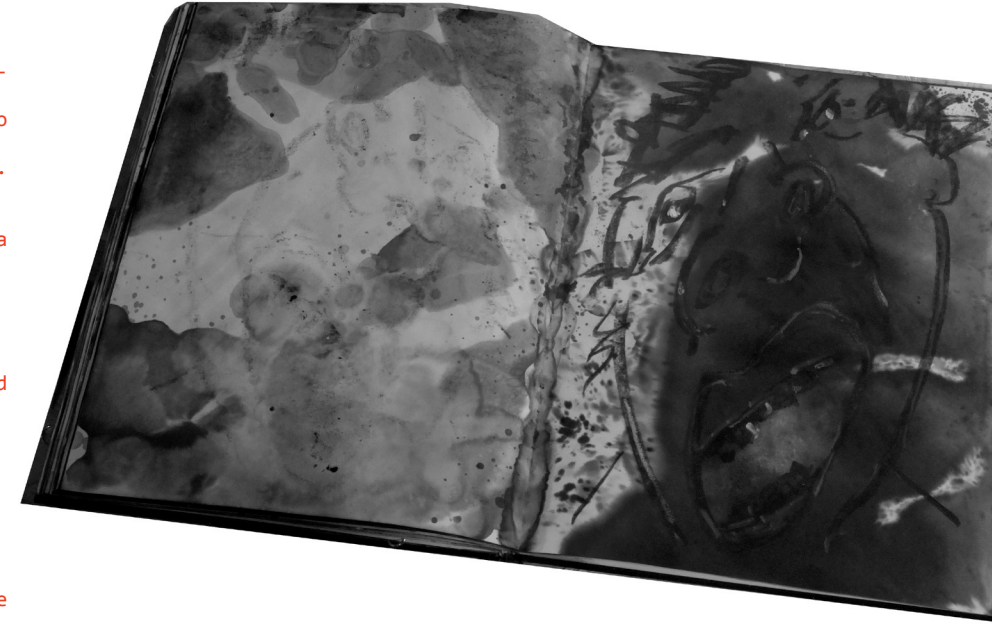
özgür direniş free resistance

It was the voice of people who profoundly believed : ` If I won't accept something to be done to myself, I will not stand by and watch while it is done to others-I will rebel !` . It was the free-willed voice of a crowd. Gezi naturally did not consist of only Gezi; It initially started as an environmentalist movement, and grew by waves throughout the country, transforming into a rebellion against oppression and authority.

It was a joint search by all the aggrieved and outcasts for rights, a search for justice, equality, freedom, and peace. It was the story of those who stood up to the oppressive, authoritarian, imperious approach of the government and cried out `enough!` to the brutal police violence that resulted from the paranoia. It was beyond all dreams. An awakening of this proportion on dead soil. That which was beyond imagination has now become faith and hope in the future of a nation.

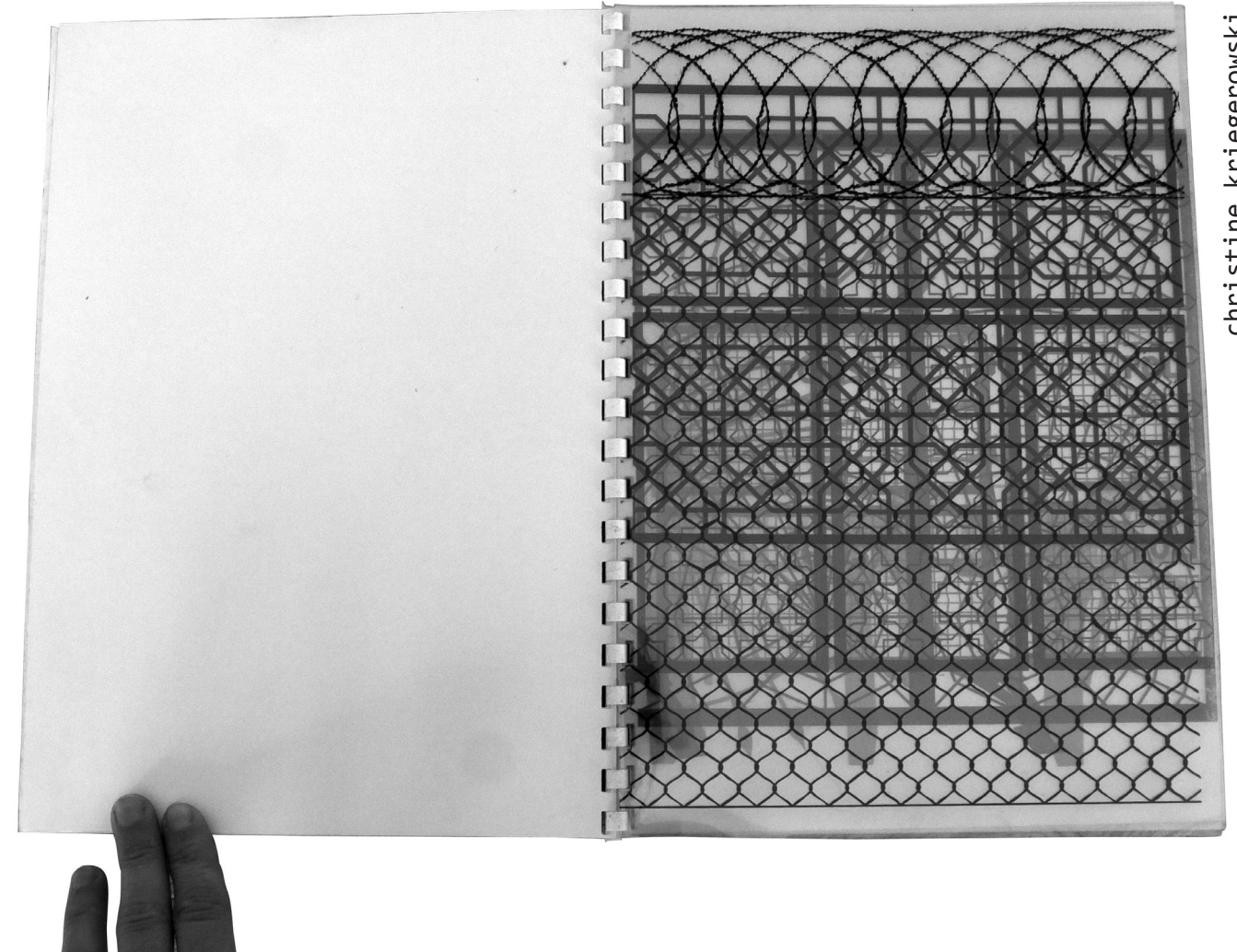
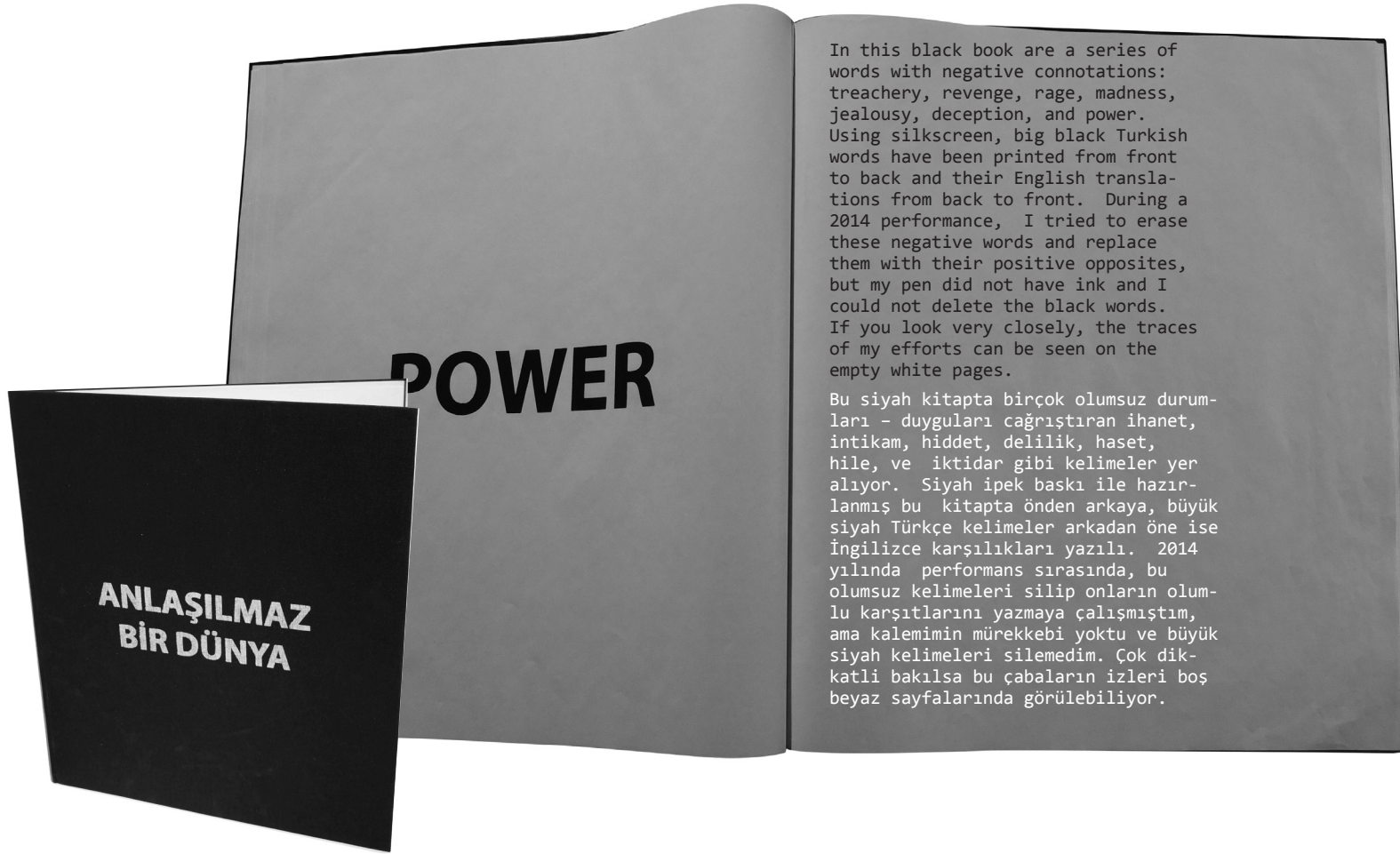
This notebook sprung to life in those days when we were nursing that hope. I began it upon returning home from the heat of the streets and like a journal, the pages filled during the following two months. It stood witness to `that moment`. True stories that I witnessed with my own eyes and carefully listened to. Stories that were hopeful, but also those that were disturbing, and mostly frightening. When looking back on those days when we remembered the importance of standing together, I still choose to commemorate those beautiful people who we lost, and to love stories that have a happy ending.

So how did we get here? It was as if our lives were been stolen, as if the control of our lives had been taken away, as if we were helpless, as if no one was listening, as if our screams were unheard, and the defeats of the past weighed our bodies down. So how did we get here?

Buraya nasıl vardık peki? Hayatlarımız çalınırken, hayatlarımızın kontrolü artık elimizde değil gibiyken, kimse bizi dinlemiyor, bağırduğumuzda sesimiz çıkmıyor gibi hissederken, yenilgilerle dolu geçmiş bedenlerimizi ağırlaştırırken nasıl vardık buraya?

Tailoring of all types of uniforms and civilian clothes broken zippers mended, trousers shortened

official

1. of or relating to an office, position, or trust <official duties>
2. holding an office
3. a: authoritative, authorized <official statement>
b: prescribed or recognized as authorized

<an official language>

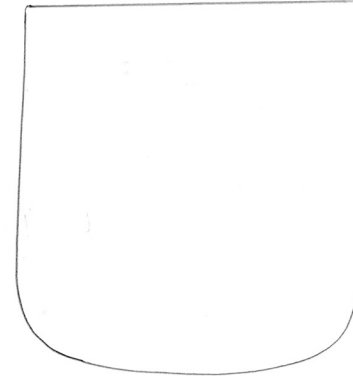
- c: described by the United States Pharmacopeia or the National Formulary

4. befitting or characteristic of a person in office

<extended unofficial greeting>

examples of official

1. She was accused of destroying official documents.
2. Her illness did not prevent her from performing her official duties.
3. The Vice President is on an official trip.
4. We extended an official greeting to the ambassador.

jacket pocket - official

resmî ceket cebe

civil

1. a: of or relating to citizens
b: of or relating to the state or its citizenry <civil strife>
2. a: civilized <civil society>
b: adequate in courtesy and politeness: mannerly

<a civil question>

3. a: of, relating to, or based on civil law
b: relating to private rights and to remedies sought by action or suit distinct from criminal proceedings.
c: established by law

4. of, relating to, or involving the general public, their activities, needs, or ways, or civic affairs as distinguished from special (as military or religious) affairs

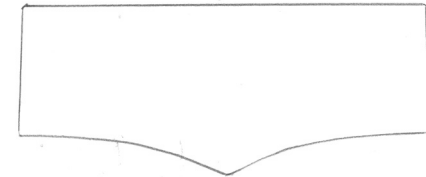
5. of time: based on the mean sun and legally recognized for use in ordinary affairs.

See civil defined for English-language learners»

See civil defined for kids»

examples of civil

1. They got married in a civil ceremony at city hall.
2. It was hard to be civil when I felt so angry.
3. She was barely civil to me.

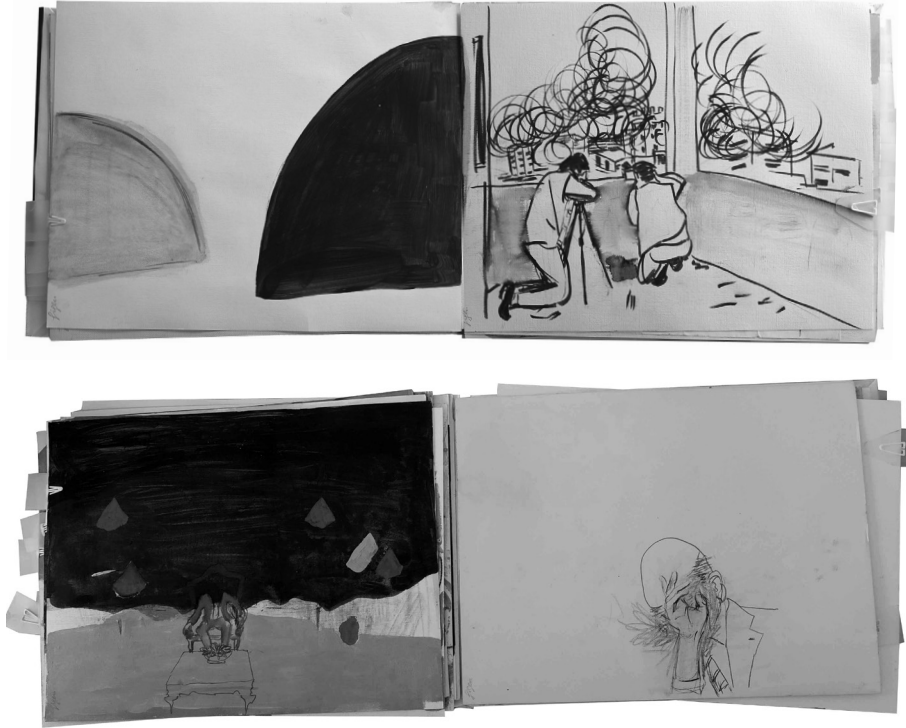

official, hip pocket cover

resmî pantolon arka cep kapağı

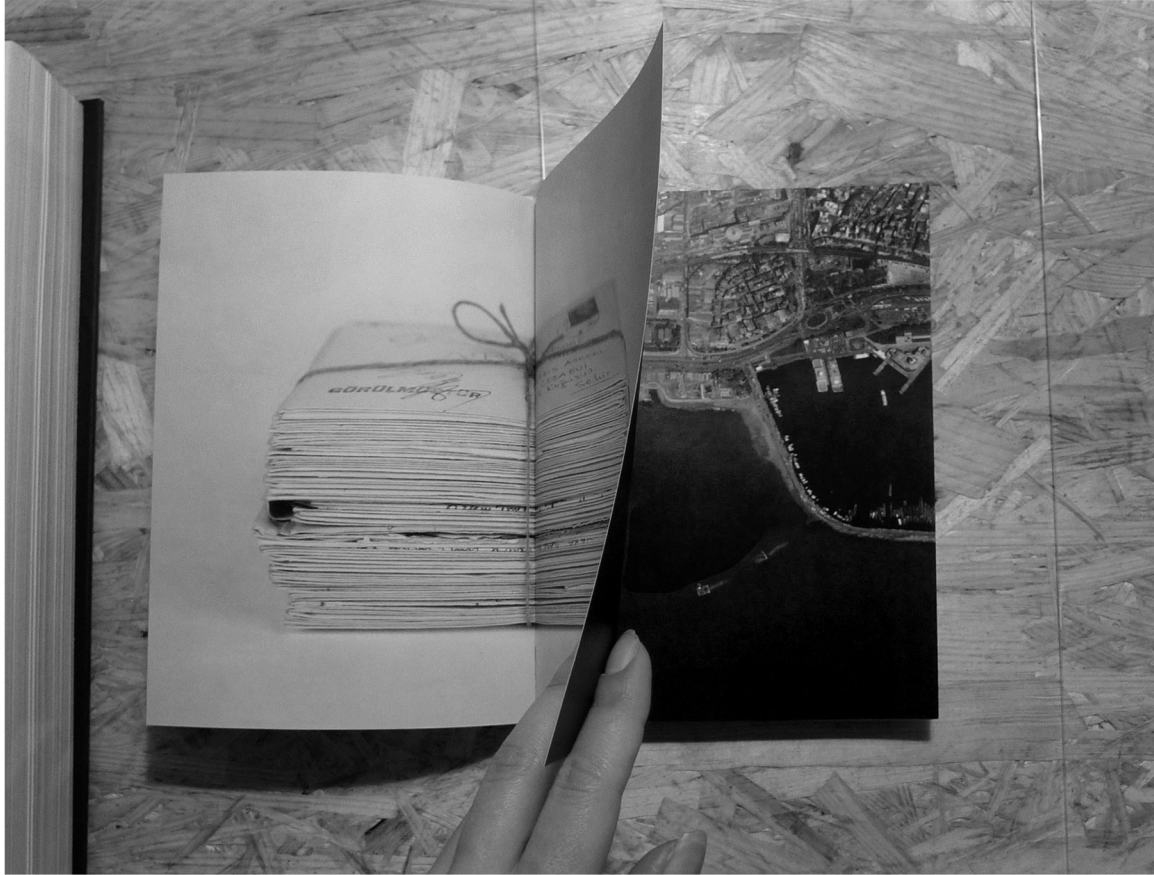

The project originated in the notes I have been jotting down about things that preoccupied me lately. It started disorganized, then slowly came together. Pages started to relate to one another and settled within the whole. As people unwounded in this geography and time, “stay with me” gained a new meaning. I am telling this for Istanbul; I am telling this, knowing it’s in vain. I am telling this because I like “Maria’s First Steps” fresco at the Chora Museum. The absurdity of the politician that cries publicly power the public announcement “No peeing in the sea!” the sad state of women and them becoming murder victims urban revitalization projects the boar that lost his forest the schizophrenic map of the Middle East the ancient calligraphic puzzle ‘ah min-el ask’ and others are part of the notebook.

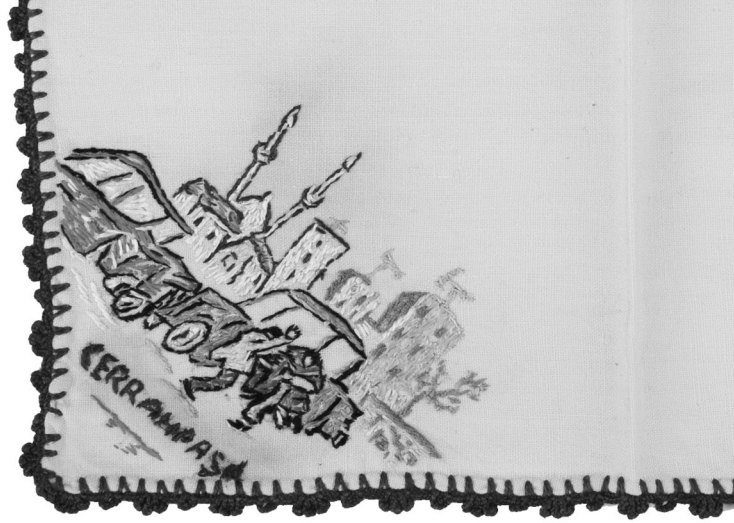
Bu ara dosyaya ilişkin delil+fotokopi ve diğ er yazışmaları da elden geçiriyorum gerekli notları çıkarıyorum. D  n yarım g  n yastığı s  k  p taş gibi olan pamukları atımdı, yumuşacak bir yastık oldu. Bunlara benzer işler kalan zamanı da dolduruyor.

“These days I am going through the documents, evidences+photocopies, and other correspondences, also taking the necessary notes concerning the case. I spent half a day yesterday, tearing apart the pillow, beating the wool which was rock hard until it became nice and soft. These kinds of work occupy the rest of the time.”

Bu ara dosyaya ilişkin delil+fotokopi ve diğ er yazışmaları da elden geçiriyorum gerekli notları çıkarıyorum. D  n yarım gün yastığı s  k  p taş gibi olan pamukları atımdı, yumuşacak bir yastık oldu. Bunlara benzer işler kalan zamanı da dolduruyor.

Kitaptaki kısa alıntıları 12 Eylül sonrasında cezaevinden yazılmış mektuplardan çıkardım. Fakat olay gelecekte de geçiyor olabilir. Uydu makinasından Yenikapı miting alanına bakarken çok doğal olan bir takım yaşam parçalarını düşünerek davaya ilişkin notlar alıyorum: Rulo imen, 518.000m2, kaplama, beton karo, yasal miting alanı.... Manzaralı Ev, Cerrahpařa sırtlarından Yenikapı sahiline bakıyor. Mektuplar bu eve gelmiş. Kimin işlediğini bilmediğimiz mendil de bu evden ıktı. Meydan gibi ev de kaplanmış. Eskisinin gerçekten neye benzediğini unutturabilecek kadar, eskisine benzetmeye çalışmışlar.

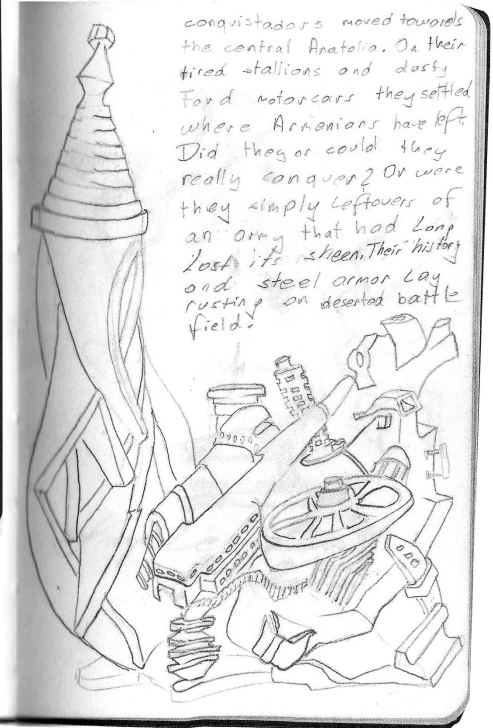
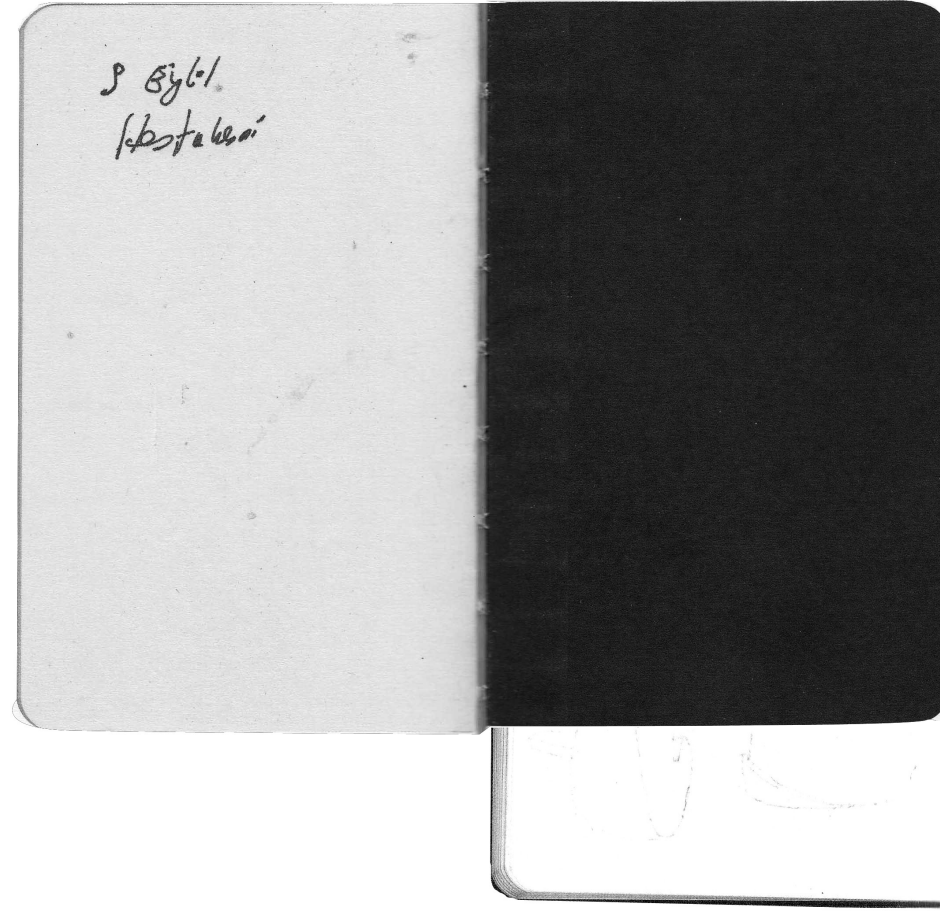

I’ve borrowed the texts in the book from prison letters written after the military coup in ‘80. However the incident might be taking place in the future. I’m looking at the Yenikapı Area from the satellite, taking notes about the case, thinking of the very natural pieces of life: landfill, carpetgrass, 518.000m2, coating, concrete tile, legal, public, demonstration area... The house with a view looks at the Yenikapı coast from the hills of Cerrahpařa. The letters came to this house. The handkerchief is also found there. Just like the legal demonstration area, the house is also coated. They made it so similar to what it used to be; so similar that one can forget how it really used to be.

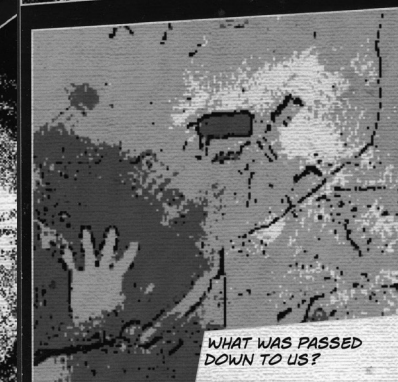
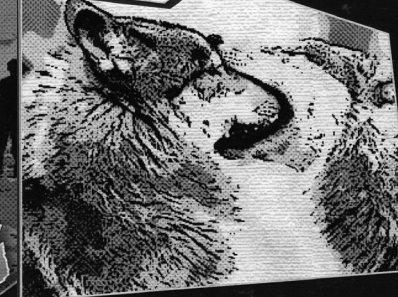
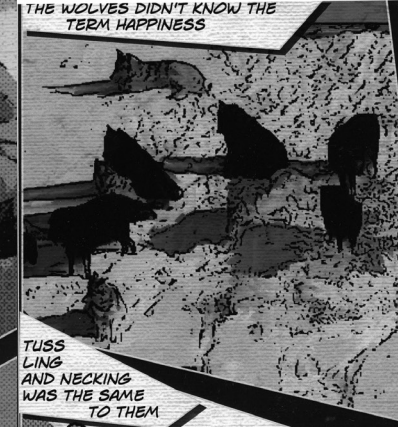
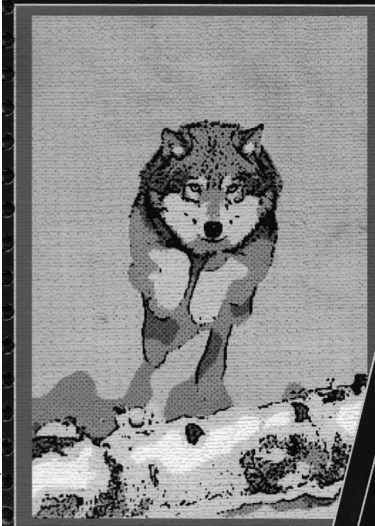

This workspace is dedicated
to Istanbul's daily life

Bu, İstanbul'daki gündelik
hayata ithafen bir çalışma
alanıdır

DANCING WITH WOLVES

IS THERE ANY CHOICE EXISTING? THE EXISTENTIALISTS CLAIMED, THERE WOULDN'T. THE IDEOLOGISTS PRETEND IT WILL BE THE IMPACT OF THEIR REVOLUTION. WHAT DID WE FIND OUT UNTIL NOW? WELL, WE ARE STILL SEARCHING. SO THE STORY IS GOING TO CONTINUE....

WOLVES ARE CHARACTERS IN MYTHOLOGICAL NARRATIONS OF DIFFERENT CULTURES. THE KING OF THE BIRDS IS AS WELL. THE TRUTH SEARCHERS AND THE AMAZONS ARE GOING TO COMBAT ON THEIR WAY THROUGH SEVEN VALLEYS. THE WOLF IS THEIR COMPANION ON HIS WAY SEARCHING FOR GUIDANCE.

THE PICTURES CHOSEN FOR THE STORY ARE MAINLY MADE OF REAL VIDEO-FOOTAGE WE SHOT IN THE SOUTHEAST OF TURKEY AND IN NORTHERN IRAQ IN 2002 AND 2014. WE MANIPULATED THEM WITH DIFFERENT DIGITAL GRAPHIC SOFTWARE, ADDED DRAWINGS AND OTHER ITEMS.

THE AREA, THE VIDEO-FOOTAGE WAS SHOT, HAS ONE STRIKING CHARACTERISTIC. THE BEAUTY OF THE LANDSCAPE IS IN CONFLICT WITH THE ABSENCE OF FREEDOM AND PEACE FOR MOST OF THE INHABITANTS.

THE CONTINUATION OF THE STORY IS ALREADY SECURED BY EXISTING FOOTAGE, BUT IT WILL ALSO DEPEND ON MATERIAL WE STILL HAVE TO PRODUCE. THIS SKETCHBOOK IS THE START-UP OF AN EXPERIMENTAL PROJECT INTENDING TO QUESTION THE REALITY WE ARE CURRENTLY LIVING IN.

"STAY WITH ME". THE COMPANION OF THE WOLF IS ANXIOUS IN THE BEGINNING OF THE STORY. FEAR, AND TO FIGHT IT, IS THE START OF MOST EXPLORATIONS THOUGH.

ISTANBUL, NOVEMBER 2014
SABINE KÜPER-BÜSCH & THOMAS BÜSCH

Pulse (2014) is a computer generated text in the form of a book. The text starts as a sequence of totally random characters, becomes less and less random and appears to be more and more meaningful to the eye as the pages are turned, reads as an apparently very close approximation to the text of the Universal Declaration of Human Rights around the middle, yet starts decaying again before reaching full meaningfulness, becoming gibberish again and eventually reaching total randomness in the last pages of the book.

“Pulse” (2014), bilgisayar tarafından kitap olarak üretilmiş bir metin. Başta tamamen rastlantısal bir karakter dizgesi olarak başlayan metin, sayfalar çevrildikçe gitgide rastlantısallığı azalıp göze daha anlamlı görülmeye başlıyor, kitabın ortalarında BM İnsanlar Hakları Evrensel Beyanname'si metnine çok yakın ama yine de anlamsal olarak karışık bir metne dönüşüp, sonlara doğru anlamlılırlığı tekrar azalarak baştaki rastlantısal karakter dizgesi haline geri dönüşüyor.

realized. Everyone is entitled to equal in a fair and the United Nations.

Nothing in circumstances beyond his dignity, conscience and freedoms,

without interference or other status. Furthermore, public order in this

Declaration may in the country, sex, public order in circumstances beyond

his honour and public order and the natural and to special care and

international status of education shall be subject only to change his own

property alone the basis of the general welfare in dignity, racial or by other

opinion and favourable remuneration ensuring for himself and should act

aimed at the right to such discrimination.

Article 244.

Declaration, no distinction shall be compulsory. Technical and to the right to public or territory to the community with the same social protection.

Everyone charged with the right to enjoy the law. All are endowed with

others. No one shall be arbitrarily deprived of prosecutions genuinely

arising from acts violating the organization and necessary social and

reputation. Everyone has the right to freedom to equal rights granted him

by law, birth or by equivalent free and impart information and regardless

of living adequate for his property.

Article 226.

No one shall be held by secret vote or by equivalent free voting procedures. Everyone, as a person before the law and are entitled without any discrimination to equal access to public service in his country. The will of the law. All are entitled without any limitation due to race, colour, sex, language, religion, religion, this right and cultural their children.

Article 227.

Everyone has the right to form and to share in scientific advancement and its benefits. Everyone has the right freely to participate in the case of prosecutions genuinely arising from non-political crimes or from acts contrary to the full development of the people shall be subjected to torture or to cruel, inhuman or degrading treatment or punishment. Everyone has the right freely to participate in the event of unemployment, sickness, disability, widowhood, old age or other status. Furthermore, no distinction shall be entered into only with the organization and resources of each State. of the political, jurisdictional or international status of the intending spouses. The family is the author. Everyone is entitled in full equality to a fair and public hearing by an independent and impartial tribunal, in the elementary and fundamental had all standard of law against and medical and friendship human beings the right freedom of deprived of full development case be is entitled persocation. This life, be the correspondence, are entitled entered into case be to take the destruction the economic engage in rights indispensable the right suffrage and in a without distinction shall be language, all the in slavery disability, sickness, advancement and right to to engage by other crimes or and in distinction housing and crimes or in a return to he is freedom of this right, at, everyone merit. Education status. Furthermore the kind any kind order in scientific,, everyone to belong, under as implying fundamental freedoms.

Article 228.

Everyone has the right to the protection of the authority of government; this right is taken freedom to hold opinions without interference and to found a family. They are entitled without any discrimination in violation of this Declaration, without distinction of any penal offence on account of any criminal charge against him. Everyone charged with a penal offence has the right to be presumed innocent until proved guilty by the law. No one shall be equally accessible to all on the basis of merit. Education shall be equally accessible to all of the guarantees necessary for his dignity and the slave trade slave trade with reason exercised contrary the purposes opinion and the moral the children.

Article 229.

Education shall be arbitrarily deprived of his nationality nor denied the right freely to participate in the event of unemployment, sickness, disability, widowhood, old age or other lack of livelihood in circumstances beyond his control. Motherhood and childhood are entitled without any limitation due to race, colour, sex, language, religion, political or other opinion, national or international status of the moral and material interests making from any scientific, literary or artistic production of which he has had all the rights and freedoms. everyone shall be compulsory. Technical and professional education shall be directed to the full development of his personality is personality is shall be charged with right to discrimination in any discrimination which did; this which did correspondence, held in belief, before the trust of each No one the economic including food, under and to the race the law reason and constitute a be made his defence.

Article 230.

Parents have a prior right to marry and to found a family. They are entitled to realization, through national effort and international order in which the

“üç beş ağaç için” diye kükredi bir ses.

Evet, üç beş ağaç içindi. Yazın başlangıcını ağaçların altında oturup, serin çimenlere çıplak ayakla basarak geçirmek içindi. Uzanıp gevezelik etmek, çantadan sandviç çıkarıp yemek, bir soğuk bira açmak, seyyar çaycıdan çay söylemek içindi.

Ama yalnızca o üç beş ağaç için değildi. Yıllardır yerine beton dökmek için sökülen geçmiş ağaçlar içindi. Kentin her köşesinde sökülen belleğimizin köşe taşları içindi. Geçmişte el konulmuş Ermeni mezarlığı içindi.. Parkın çark hafızasını unutmamak içindi. Kadınların parktan gece geçmeye korkmamaları içindi. Elektrik faturasını ödeyememiş emekli içindi, kızı parkta diye talcid solüsyonu hazırlamayı öğrenmiş kadın içindi, kuşlar içindi, kediler içindi, evde sıkılan, sokakta sıkıştırılan içindi, bize sorulmayan her fikir, bize danışılmayan her proje içindi, sette ölen, üniversitede işten çıkarılan içindi, kirası artan, evine el konan içindi, köyünün ortasına HES kurulan, köyünün dibinden otoban geçirilen, üçüncü köprünün ayağı gölge eden içindi, birimiz için olan diğerimiz için değildi ama anlayamadığımız şekilde biraz da öyleydi. Hayallerimiz içindi.

“it`s just for three or four trees” roared a voice..

Yes, it was for three or four trees. It was for sitting under the trees in the summer, and stepping barefoot on the cool grass. It was for lying down and chatting, and having a sandwich picnic, drinking a cold beer, ordering a glass of tea from the tea man roaming about.

But it wasn`t just for those three or four trees... It was also for the trees that had been uprooted over the years to make room for cement foundations. It was for the cornerstones of our memory that had been stripped from each corner of the city. It was for that graveyard that had once housed trees. It was to remember the workers of the park. It was to enable women to pass through the parks free of fear. It was for the pensioner who couldn`t pay his electricity bill. It was for that woman who had learned how to prepare a medicinal remedy because her daughter was in the park. It was for the birds, the cats, for those who were bored at home ,or cornered on the streets, it was for every decision we were never asked our opinion on, for every project on which we were never consulted , for those who died at the workplace , those kicked out of their university positions, those whose rent was increased, whose homes were impounded, for those who had a HES built in the middle of their villages, and a highway constructed right next to the village, and for those who were in the shadows cast by the abutments of the third bridge, for those who were not really for the others, but now, who strangely were...It was for our dreams...

Collaboration with İbrahim Halil Şimşek, Gökhan Deniz, Fırat Bingöl, Hüseyin Korkma, Erdem Çibuk, Yasemin Alpalkan, Şükriye Tutkun, Ayşe Görür

Supported by Sosyal Kültürel Yaşamı Geliştirme Derneği (SKYGD) Ceza İnfaz Sisteminde Sivil Toplum (CİSST)

It all started with a tree. When those protecting the trees were hit with tear gas in the wee hours of the morning, and their tents were burned down, we witnessed these on the internet and could not stay put at home. Those who were human could just not stand back and witness this.

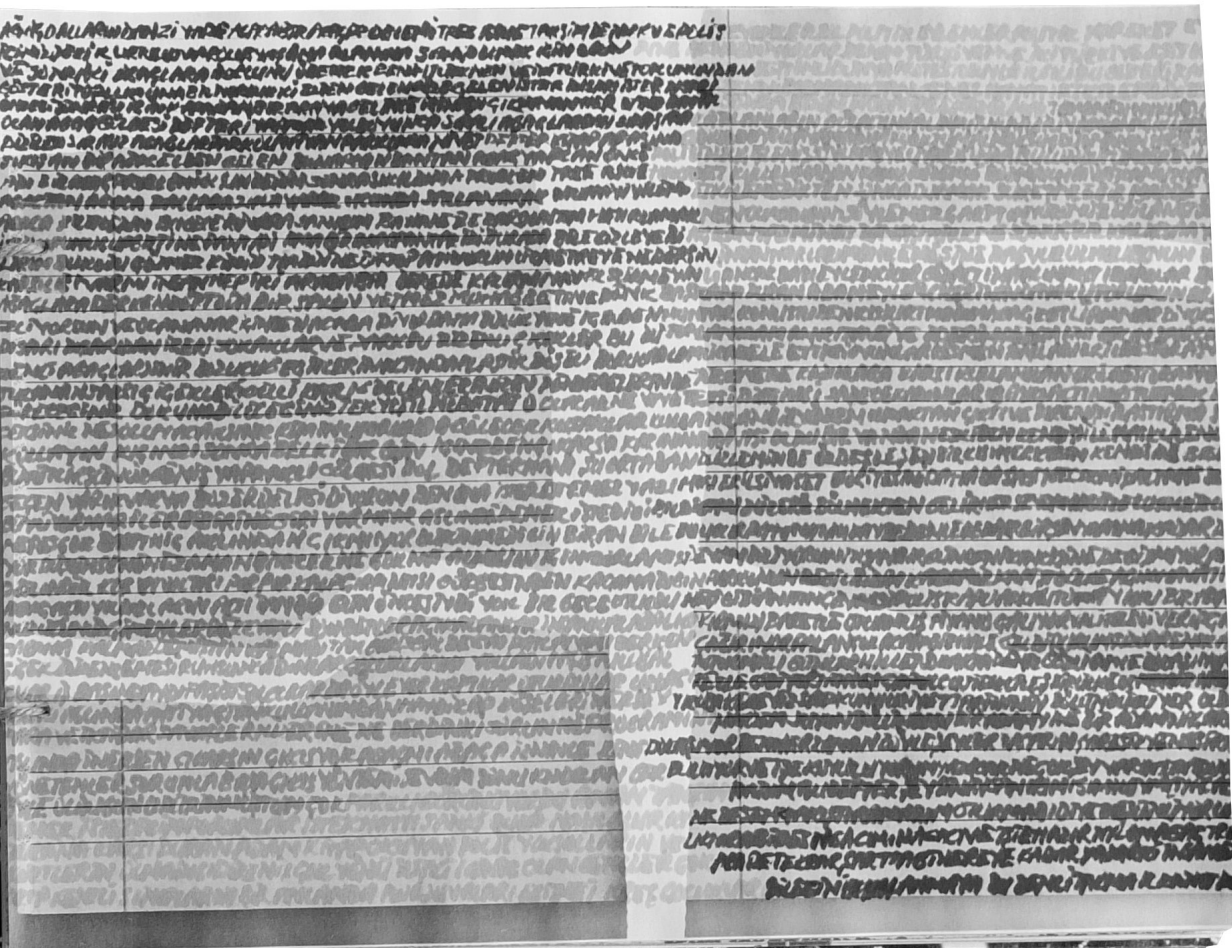
Everything started with a tree. They were living beings that were just uprooted and thrown about. We couldn't just stand there and witness this, we couldn't. Sensitive people who went to the Gezi Park started to set up tents. We took ours and joined them. We all had different world views, but the same goal-the right to live-and we wanted to record what the people there felt and thought.

The park that had transformed into a fairground was witnessing the comradeship of people from different backgrounds. So we, too, set up a workshop. People used paints and paper to express their feelings and thoughts.

Everyone who had been excluded and branded as 'the other' was there. Women formed a chain to show that they were there to support their children. The elderly were there to say 'we couldn't do it, but you did'. Children were there to say 'it is our turn next.'

The gays and lesbians were there to say 'don't exclude us anymore, we, too, are present in all areas of life'. Artists were there to say 'don't touch my art'. Kurds, Alevis, Turks, Anticapitalist moslems, Socialists, in other words all kinds of people and all the chains of the universe were there. We all had one thing in common: We were there for 'THE RIGHT TO LIVE'.

Matter of two trees

I want to say that I've always been there. Like the political environment I've been living until now, hopes, words, lives that disappear etc. But the situation seems even more complex now.

When the project came up, I realized that I've already written and collected gigabytes of documents. My opinion was that the notebook/ scrapbook should symbolize the anger originating from the confusion, the hope and worry, and from an individual dealing with oneself.

The matter of two trees still continues. Its not about just two trees, the matter is based upon the power relations people establish with themselves and their environment. Governments exist with the building they build. My process of writing and drawing continues. I have written in this notebook as well. Tons of writing actually... It became so tangled and inextricable, you cant even read the words. I guess the notebook is about mankind distorting and destroying everything in its reach. Lets leave it at that: "Just take me to the park

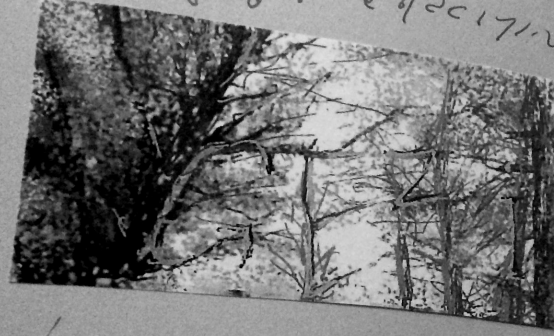

We produced the sketchbooks together with Eren. For this we chose a tree from Gezi park, Eren chose the tree. He chose a plane-tree. it includes diary entries from our discussions about the tree, my thoughts and the place. There are also some selected photos from Eren, as a visual map of the route he took getting to the tree. There is also a recipe about encouraging others for making their own tree. The first thing here is me explaining why I want to produce this book with Eren. We regularly visited the tree during the months of September, October and DEcember, for this reason the book is divided into three sections. I didn't bind them one by one, instead I divided them into three as done in 'nature calender' produced by Bugday Dernegi' Wheat Association with conceptual similarities to the 'saatli marif takvimi' (conceptual educative calendar with daytime hours and dates according to islam, rumi, gregorian calender), which includes my diary entries about my feelings as I was with Eren. With it, all these vellums include all of Eren's explanations about the tree, his tree drawings, the tree's friends, the tales and songs written about the tree.

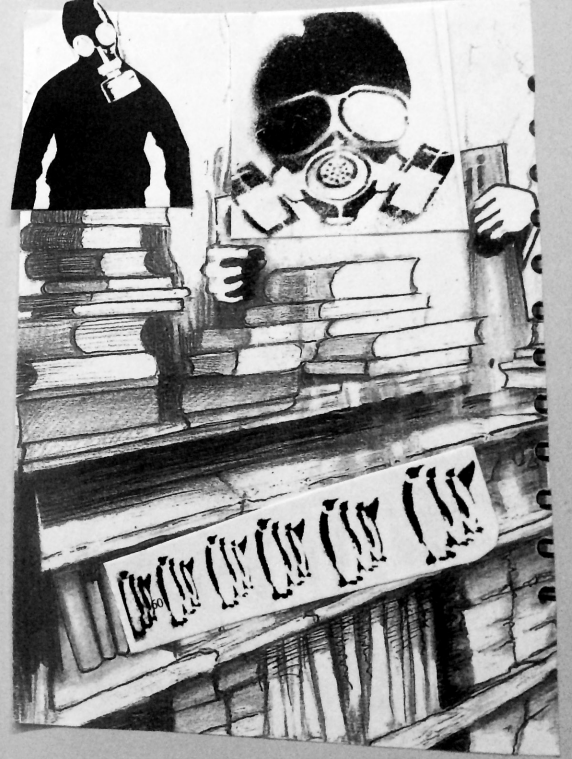

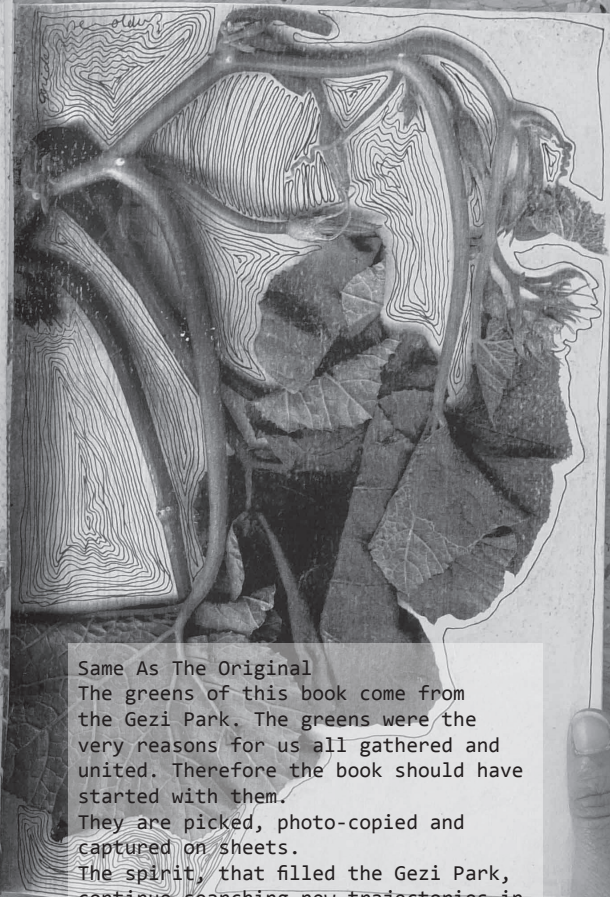
ben bir ceviz ağacıym
 ben bir zeytin ağacıym
 ben bir lağın ağacıym
 ben bir gürgan ağacıym

bir ar meşe ağacıym
 bir iğde ağacıym
 bir al t ağacıym
 bir ağaç ağacıym
 bir ağacıym
 sen bunun farkındasın
 da polis farkında!

erdem helvacioğlu

Same As The Original
The greens of this book come from the Gezi Park. The greens were the very reasons for us all gathered and united. Therefore the book should have started with them. They are picked, photo-copied and captured on sheets. The spirit, that filled the Gezi Park, continue searching new trajectories in between the leaves of the book...

burçak bingöl

KURUMUS SARMASIK VANTUZLARI

BITKİNİN PATLATTIĞI ZEMİN

We tried to remember the things or surfaces we touched during and after those summer days. Back then, we had touched most of these with all the people gathered there. For the notebook, we walked and walked in the park, capturing some traces and textures by rubbing onto paper. One night, undercover cops approached us wondering what we were doing:

Undercover Cop: Are you painters? Tracing some patterns, eh? When we were kids we also used to do this onto coins tracing portrait of Atatürk on them. What is it for?

Bengi&Özgür: We are preparing these for an exhibition.

UC: What did you trace so far?

B&Ö: For instance, a crack on the steps, a drip of paint, a stone at the corner of the park that faces the square, a part of a tree trunk, dried suction cups of an ivy, an edge of the fountain, the surface of a sculpture, the ground where the police huts used to stand...

UC: Are you going to title what they are?

B&Ö: Not all of them.

UC: May I touch?

B&Ö: Sure, go ahead.

UC: Oh lovely. May I take one?

B&Ö: Sure sure.

UC: Oh great, I love art!

Lesson 1: O güzel bir kız.

Noun

Türkçe
ev
bir (f)
araba
bir (f)Türkçe
bu (f)
Birisi
O birisi
Sana
O birisi1.1.1
1. b
2. b
3. b
4. b
5. b
6. b
7. b
8. bTürkçe
bir
genç
çocuk
birisiIn
people

"I don't know who got the idea first to hold it.
Cause any young Turkish could know what was
it."

Katancı Yıkasu. 31.05.2013
1st night

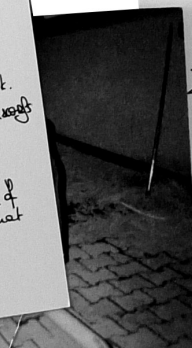
Late on the night.
First of my life, I saw people
acting odd meaning, like us the morning.
Some of them said: "Let them throw stones!"
Everybody reacted negatively.
5 minutes after they attacked us with plastic bullets.
I felt. I was afraid.

Change 15.06.2013
Our last night

It was so late.
Sun on the morning.
Police attack for minutes after.
With my friend I went to an appeal.
Went to help us. We were so
people in the dark, afraid.
3 hours passed and we couldn't
see each other until the morning.
I remember every for the sunlight
first time of my life, for seeing
the face of the people went to me.
It was our last and most
violent night.

Gezi Park Entrance 01.06.2013

Thousands of people were coming to Gezi Park.
People were wearing their supportive football team's
for mentioning these differences and their
friendship in that class.
I met in the park a old man came from to face of
"Iskender". He was having a luggage and say that
he wanted to stay a Gezi park with us.
People was bringing these tent.

The first night,
we stayed 7 at my home.
The night, I didn't know them.
People couldn't go home.
The morning we were out
to "clean" with gloves the
area.
The back seat was everywhere
in the area.

01.06.2013
2nd day

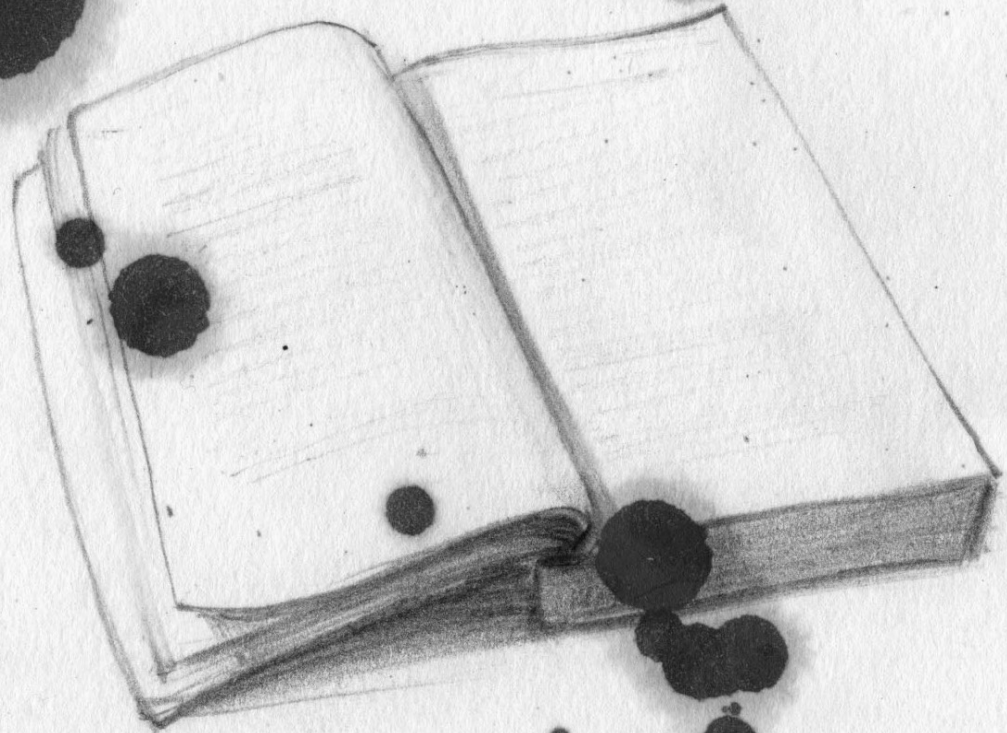
People was shocked by the area.
Any car could enter. Everything was by walls.
The area was really "the zone".

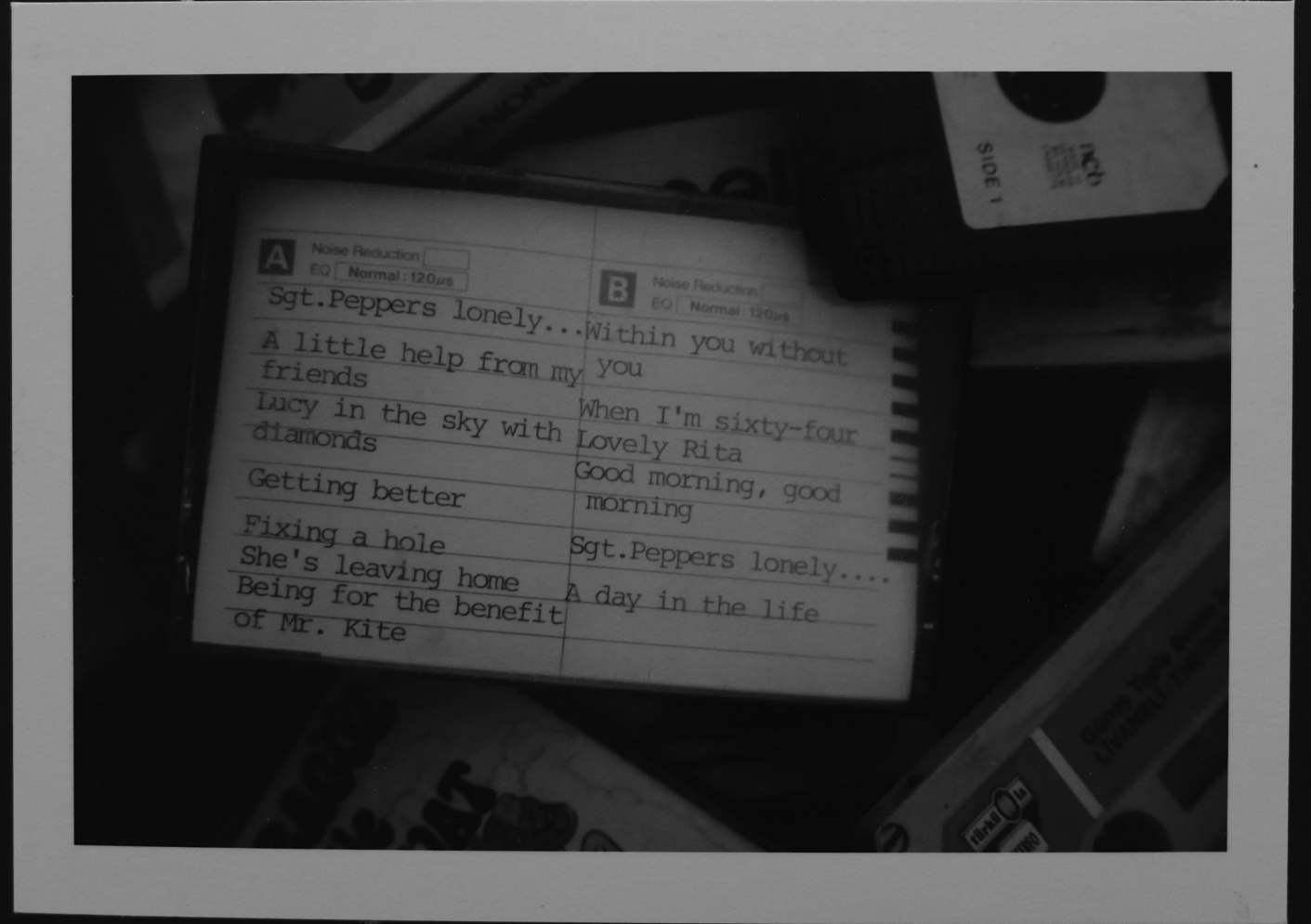
01.06.2013
2nd day

Change 03.06.2013

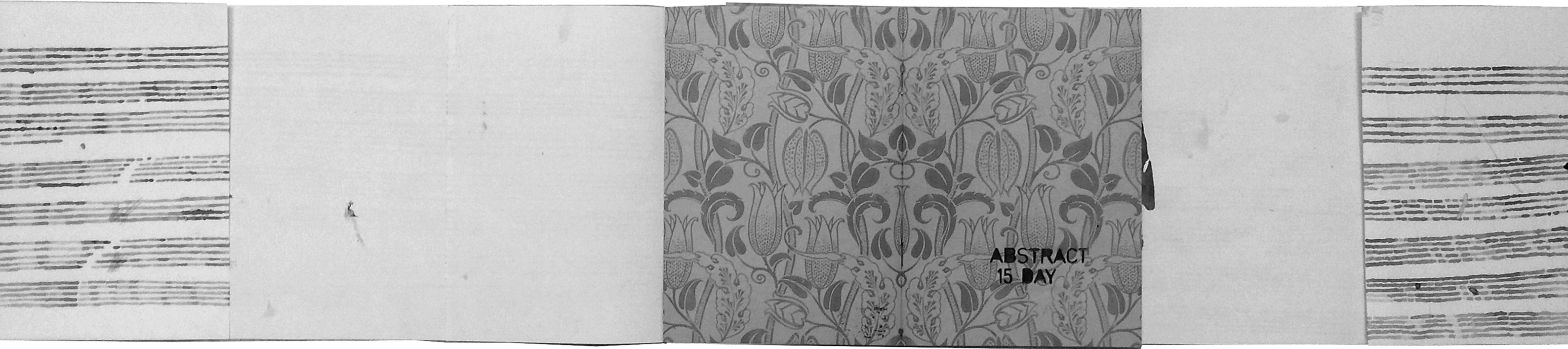
I met Can my friend who help us
to enter to her friend's building
for covering us...

put some music on to keep me here

I was not in a state to keep a diary or focus on anything during Gezi for that matter. We all were both physically and mentally there, heard and saw so many things none of which held any more importance than the other. The resistance, which surfaced with enthusiasm, fear, joy, trust and anxiety made Gezi an abstractly difficult experience to express. For this reason I called it 'Abstract 15 days'. A beloved friend had given me this notebook as a gift. She was also at Gezi, we were together.

ABSTRACT
15 DAY

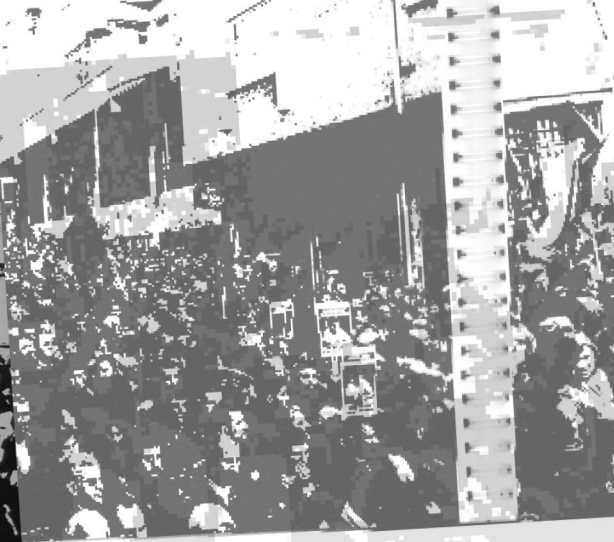
The feeling of time's expansion, contraction and getting carried away comes to me with music. The tiny brush strokes make up the canon, just like us.

Berkin Elvan January 5th, 1999 – March 11th, 2014

As the Taksim Gezi Park protests were taking place on June 16th, 2013, Berkin Elvan left his house in Okmeydanı and went to buy bread. When the tear gas capsule shot by the police hit him in the head, he entered a coma which lasted 269 days. He died on the 11th of March, in 2014. He was 15 years old when he died, and weighed 16 kilos. Following Elvan's death, thousands gathered at the cemevi in Okmeydanı, Sisli to show respect. He was then taken to the Feriköy graveyard, and crowds walked alongside him in the funeral procession for approximately five hours. As the procession was passing through the Harbiye-Pangalti stretch, thousands were attacked by tear gas bombs thrown by the police. These photographs were taken on March 11th, following his death, and March 12th, following his funeral.

Berkin Elvan 5 Ocak 1999 – 11 Mart 2014

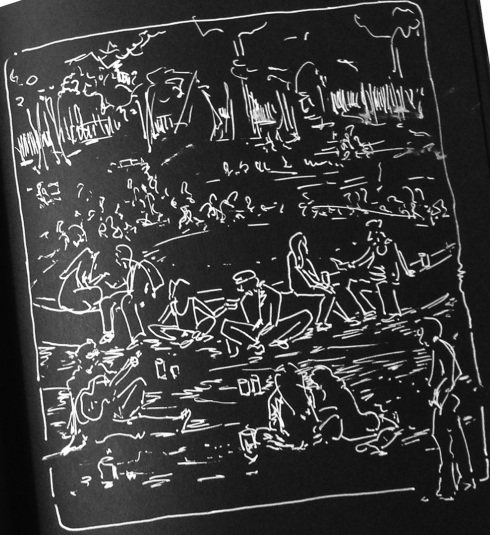
Taksim Gezi Parkı protestoları sırasında, Okmeydanı'nda evine ekmek almaya giderken, 16 Haziran 2013 tarihinde, polis tarafından atılan göz yaşartıcı gaz kapsülünün başına isabet etmesi üzerine, 269 gün boyunca komada kaldıktan sonra, 11 Mart 2014'te hayatını kaybetmiştir. Öldüğünde 15 yaşında ve 16 kilo idi. Elvan'ın ölümünün ardından Şişli'nin Okmeydanı semtindeki cemevinde, binlerce kişinin katıldığı bir cenaze töreni düzenlendi. Cenazesi, yaklaşık beş saatlik bir yürüyüşün ardından Feriköy Mezarlığı'nda toprağa verildi. Cenaze sırasında Harbiye-Pangaltı hattında, cenazeye katılan binlerce kişiye gaz bombalarıyla yoğun bir polis müdahalesi yapıldı. Bu fotoğraflar 11 Mart, 12 Mart Berkin Elvan'ın öldüğü ve defnedildiği günlerde çekilmiştir.

29/05/2013

"Birazdan çok kötü
bir şeyler olacaktı
gibi hissediyordum"

— Sibel

Tam burnu ile ağzının
ortasından vuruldu.

Birden on yaş birden
yaşlandı.

Birkaç saniye önce
bana "sakin ol, koşma"
 demişti, elinden çekmişti.

Lale İşkembecisine girdik.

— where are you?

odakule —

— are you alone?

No. —

You're with me.

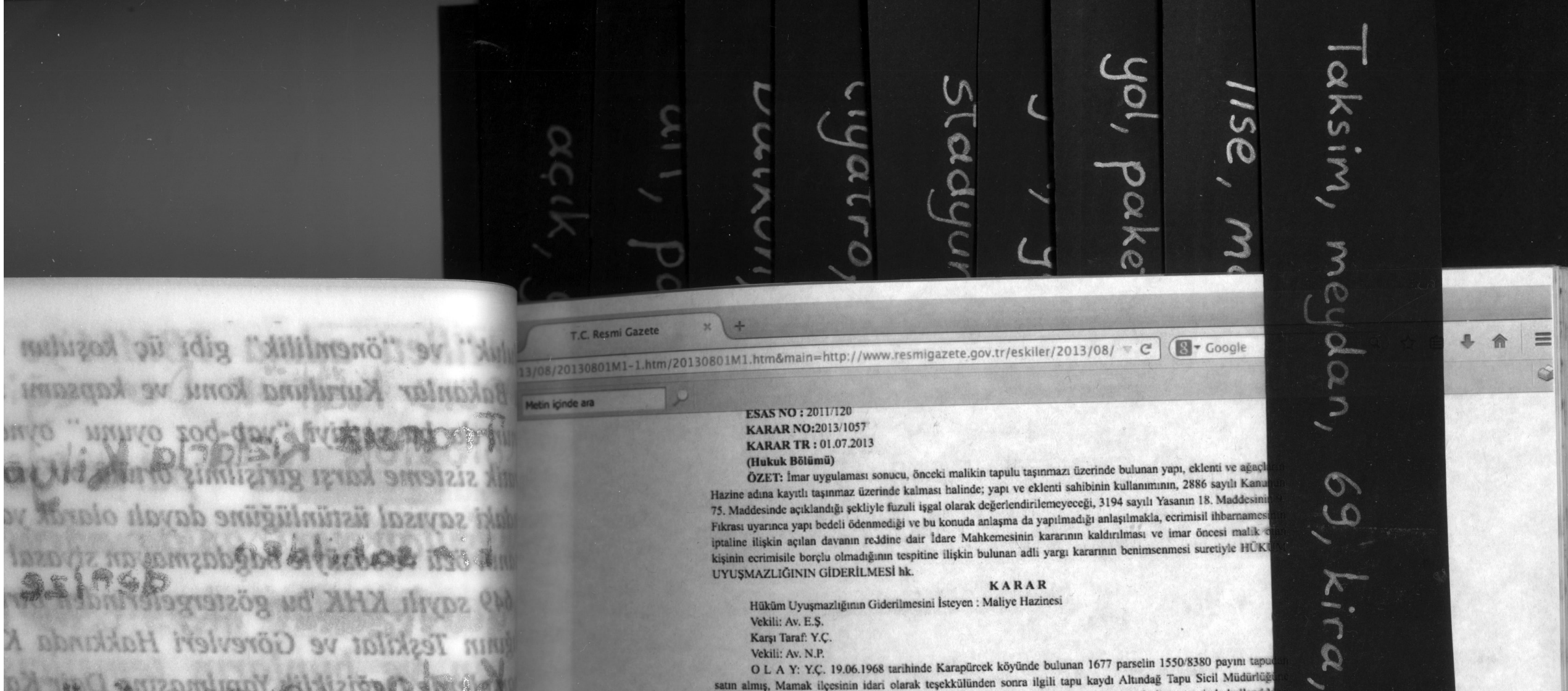
When Selda came up with the idea, it triggered kind of a soul searching for me. I had several items from those days that I unintentionally have saved till today. Looking at those objects made me do an archeological research of a specific day, 1st of June (the summit day of protests that occurred and I took active part in them) What came out turned out to be a personal, yet allegorical journal.

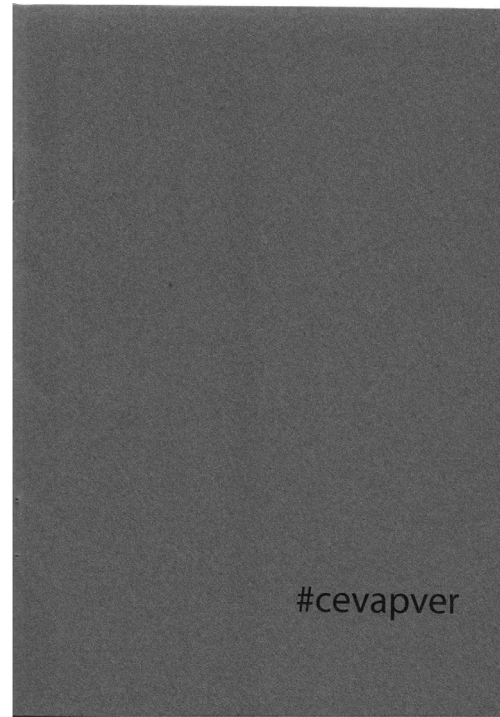
Selda bu fikirle geldiğinde, bir iç-hesaplaşma süreci başladı. O günlerden bu yana farkında olmaksızın sakladığım bazı objeler yoluyla, aktif olarak protestolara katıldığım spesifik bir günün, 1 Haziran'ın bir tür arkeolojik çalışmasını yapmaya başladım. Ortaya kişisel, aynı zamanda alegorik bir günlük çıktı.

Official Dream Diary

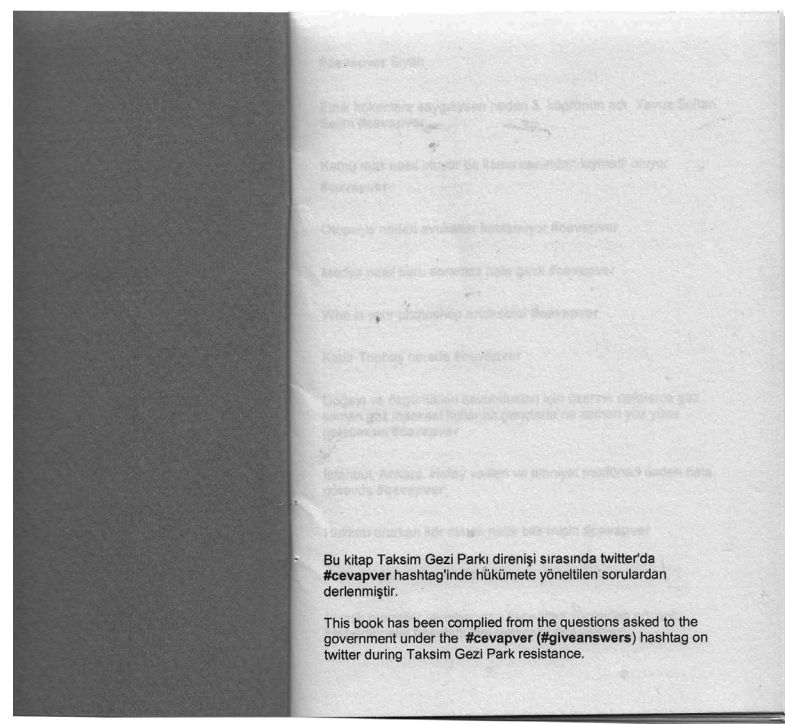
I made a notebook combining my dream diary with several issues of the Official Gazette of the Republic of Turkey, both from the same period of time, i.e. 2014-2010. I brought these two daily sources together via crosscutting, relating them in a flow full of gaps, resembling the language of dreams. I picked up keywords from a diary entry written in a specific time frame and searched them on the Official Gazette website. Many results came out, whose number I reduced by adding new keywords and searching until there was only a single result left. I used the date of this result to select a dream with the closest matching date from the original diary. Then I repeated the same process ten times in a row, by using keywords from the last selected dream each time, and eventually matching 10 dreams with 10 issues of the official gazette published within the last 4 years.

Could it be possible to create a new public space using a diary practice in order to activate both the public and the private and let them reveal their obscure aspects? Could it be possible that keeping a diary -- recording events in certain periods and sharing them -- can update its own credibility as a practice which is strange and familiar at once, in a world full of reason and unreason?

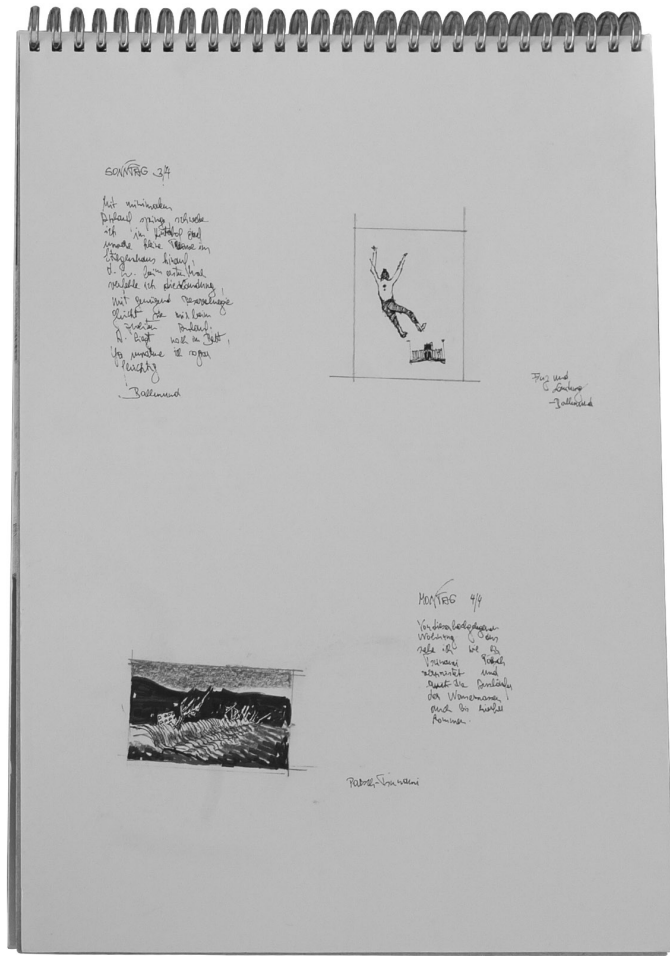
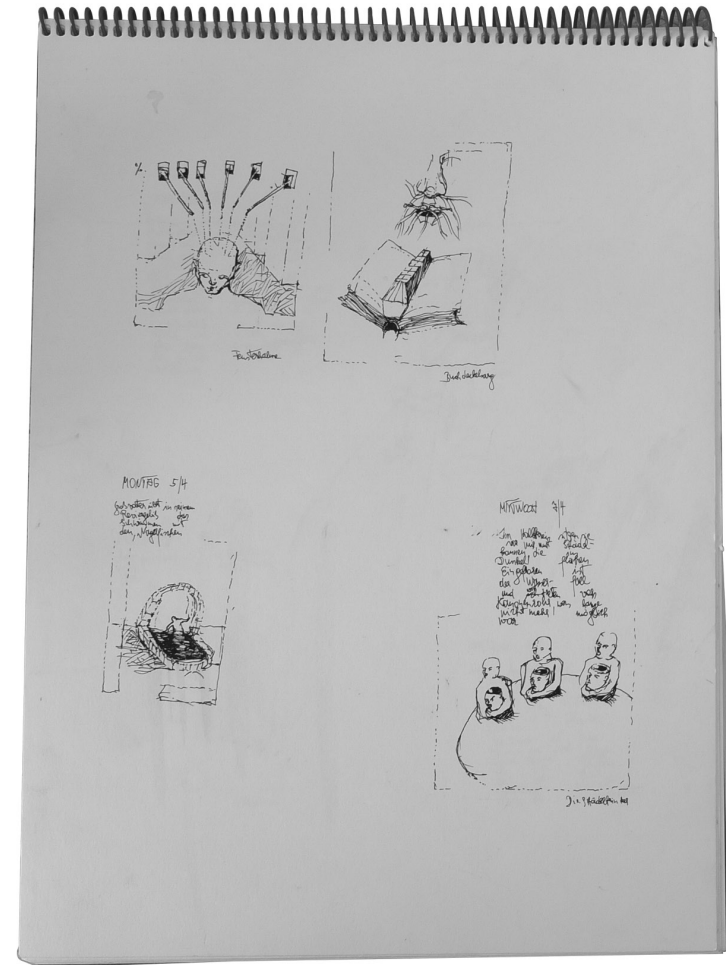

In June-July 2013 I was in Zurich. It was not possible for me to go to Istanbul at the time, so I started to live within close quarters to my computer. It was in front of my computer that I ate, drank, spoke, dozed off, slept, read, explained, watched, cried (those crying fits overlapped with my cat's diagnosis of cancer), I became angry, aggravated, I laughed, sometimes out of nerves, I worried, I rejoiced, I felt hope. I shouted more

than I ever had at the marches and protests I went to in Zurich. I wanted my voice to carry across, all the way there. I stuck signs on my bicycle and roamed the streets like that. The comfortable grass I sat on in the parks gave me discomfort. And I always returned to my computer. Sometimes distances can be felt with all their harsh reality. And sometimes a common voice in the social media , a hashtag, a sharing suddenly removes that distance. At times when being distant is painful, holding on to that glimpse of hope carries one closer.

Wrapped in feelings we are not sure we will ever experience again in our lives, when we are surprised countless times each day, startled, touched, frustrated, elated, then what about art? As we try so hard to chop tomatoes, to announce lists of needs from the social media, to protect the barricades, answer the questions, think about what needs to be done, plan workshops, clean up, pick up cigarette buds, find the missing megaphones, help the wounded, calm the crying, to humour the angry, help the tired rest, map the ever-changing organic area, put out the fires, document the violation of rights, store and organize the images, and struggle to organize this outstanding state of being, what about art? Another impossible task, or a need that will be met when the time is right?

Sanat? Hayatımızda bir daha hissedip hissedemeyeceğimizi bilmediğimiz duyguların içindeyken, her gün defalarca şaşırıyor, irkiliyor, duygulanıyor, kızıyor, seviniyor, peki sanat? Domates doğramak, sosyal medyadan ihtiyaç listesi yayınlamak, barikatlara göz kulak olmak, soruları yanıtlamak, neler yapılacağını düşünmek, atölye düzenlemek, temizlik yapmak, izmarit toplamak, kaybolan megafonları bulmak, yaralılara yardım etmek, ağlayanı sakinleştirmek, kızanı güldürmek, yorulanı dinlendirmek, her gün değişen organik mekanı haritalandırmak, yangın söndürmek, hak ihlallerini belgelemek, görüntüleri depolamak, düzenlemek ve bu olağanüstü hali organize etmeye çalışmakla meşgulken, peki sanat? Bir başka imkansız görev mi yoksa zamanı gelince kendini dayatacak bir ihtiyaç mı?

May 31st and Taksim Gezi Park Events

On 30th of May 2013, I had a meeting with René Block in Istanbul on the occasion of selecting a work for the Berlin exhibition “Iskele 2. The Unanswered Question”. We agreed on showing “Swinging on the Stars” and we were both positive about our decision. Next day on 31st May René was to leave Istanbul.

I couldn’t have guessed that I was to encounter my first tear gas experience next day as he was on his way to Berlin. I had no choice, couldn’t have stayed away, had to go to Taksim to join the demonstrations. I left home without hesitation although I knew I wasn’t fit enough for street activism. Soon after I reached Galatasaray square and joined the crowd on Istiklal streaming past towards Taksim, suddenly an anti-riot water cannon vehicle started coming down fast towards us, fiercely firing tear gas and chemical water. If you are likely to face such a situation your only choice is to run like hell to escape from it, especially if you’re not wearing protective equipment. I was running as hard I could to escape but found myself at a dead end, at the big wooden doors of Galatasaray Highschool. Everybody else had run away downwards the slope to-wards Fındıklı, except me. I was caught unprepared and my intuitions didn’t work so well under stress and anxiety. After things calmed down a bit, I started looking for Ali (my lifetime companion). Only after finding each other we became aware that we had to plan escape routes ahead of time and decide where to meet afterwards just in case we were to loose each other again.

Gezi Park events sparked street protests not only in Istanbul but in many other cities as well shortly afterwards. Gezi resistance took shape, brought tens and thousands together at Taksim Square, at Gezi Park and on Istiklal. Gezi Park was inhabited by protestors coming from diverse political and cultural backgrounds. As long as there was no tear gas, it was the safest and most peaceful ground for communication, exchange and sharing. It was an atmosphere of feast and celebration. There were chants, slogans and songs in the air, some were dancing, some reading books,

some taking a nap. Free food and medical stocks were provided by anonymous Istanbulers, supply of goods was in full flow, brought in either by groups or by individuals.

I went to Gezi Park for fourteen days in row and took videos and pho-tographs over and over again. Gezi Park was evacuated by police forces after an unexpectedly wild tear-gas attack into the park over one night and in the next days step by step the whole park was turned into a no-entering zone to public and was occupied by the police forces.

Like everybody else it was only then I could go back to my daily duties. On 31st of May I had already decided that I couldn’t any longer show “Swinging on the Stars” in Berlin but then I had no time to write René about it.

On 18th of June I was finally able to write the below e-mail to him:

Gesendet: Dienstag, 18. Juni 2013 um 17:17 Uhr
Von: “Hale Tenger” <haletenger@gmail.com>
An: “Rene Block” <rblock@tanasberlin.de>
Betreff: september

Dear René,

We met on 30th May and on 31st May I went to Galatasaray to join the protests. I had my first teargas experience as soon as I arrived at Galatasaray square. Since 31st May, I have been in and out Gezi Park, Taksim, Istiklal, Harbiye etc. I have been literally through a horror one night in Gezi Park as the police unexpectedly and violently started shooting teargas right into the park. After you left, things have changed here so dramatically I cannot write them all but by 31st of May, Swinging on the Stars video has expired as we’re finally witnessing here protests by silenced crowds! As you can imagine there is no way for me to show that video -not in near future at least- thanks to all, but especially to those young ones, thousands of them and sad to say some of which died -4 until now- some in intensive care, 10 with one eye lost, thousands and thousands injured.

This is the situation for now, just like many others, for 19 consecutive days, even if I'm home I'm constantly after news until early morning with only few hours sleep. It is only today that I'm forcing myself to do at least few mails about work. I really cannot propose a new project to you now. Only, "I Know People Like This III" (from Arter show "Envy, Enmity, Embarrassment") with new images added from the current state violence that we are going through would be appropriate to show, but then that work needs a lot of space.

If you would ask my honest feelings, I'm really away from art during these days! So, maybe best will be to let things go in their own way, maybe another time another place...

My best,
Hale

René was very supportive in his response as always. He said he understood my letter and respected my arguments but he also added that it was what the government was willing to do to: to silence us. He argued that if I will not show my art then he must show my above letter since he saw it as a manifesto.

In my reply to him I tried to make things clearer:

Gesendet: Donnerstag, 20. Juni 2013 um 01:15 Uhr
Von: "Hale Tenger" <haletenger@gmail.com>
An: "Rene Block" <Rene.Block@gmx.de>
Betreff: Re: September

Dear René,

Thanks for your prompt reply. I'd like to make some things clear because I think there has been a misunderstanding. When I said I feel away from art I only meant being away from my studio these days. I have been very actively involved in protests ever since 31st of May. So, I'm not silent in any way... that is not possible for me. Throughout most

tense days of the past political periods of Turkey in my lifetime, I have never remained silent, I have expressed my statements either in the media or through my art.

In case of the show in Berlin, showing "School of Sikimden Assa Kasimpasa" is out of question for me. It will be so wrong to show it within this frame or events. As I mentioned, the most suitable ready project will be "I Know People Like This III". However if I will come out with a new project I will propose it you in the meantime. But the fact is I cannot promise if I will and when, and this can be a problem on your side.

I hope you will understand that my priority and choice nowadays is to be involved only in politics.

Best, Hale

In the following weeks we started editing Gezi footages with Ali. For a while I thought I might show them in Berlin exhibition but soon afterwards gave up the idea. I felt like the footages edited so far were only on the "witnessing" level, or at least I felt like that at that time. I thought, watching them excited me because I was there. I was not distanced from the events yet and was also hesitant about exposing protesters openly regarding their personal safety.

René patiently waited.

It was late June I came up with an idea which I proposed in the below mail:

Gesendet: Freitag, 28. Juni 2013 um 13:03 Uhr
Von: "Hale Tenger" <haletenger@gmail.com>
An: "Barbara Heinrich" <bheinrich@tanasberlin.de>
Cc: "Rene Block" <rblock@editionblock.de>
Betreff: Re: ISKELE 2

Dear Barbara and René,

Thanks so much for your supportive mail. In the mean-

time I came up with a solution. I decided to show Swinging on the Stars on one wall and a re-edited new version on the opposite wall. So, just as we talked with René earlier on, one video will be projected on an 8 meter wide wall, and the other will be projected on the opposite wall. They will be synced, so viewers will see one video at a time. First version is 3 minutes long, new version will be about one minute long.

A recent protest event from 26 June, in Istanbul, helped me to change my mind in showing Swinging on the Stars. As you will see below, people in front of ATV building (a pro-government TV broadcasting company), are protesting media censorship in the form of "three monkeys".

The new video will basically be in the same format as Swinging on the Stars. However in the new version the three monkeys will be wearing gas masks, their arms up in the air, a popular main theme (chant) of the protests will accompany the video. The theme is by çArşı group (pronounced as CHARSHI), a highly political and famous fan group of Beşiktaş football team. There will be teargas coming towards the monkeys.

Lyrics of çArşı song in Turkish:

SIK BAKALIM, SIK BAKALIM
BİBER GAZI SIK BAKALIM
MASKENİ ÇIKAR, COPUNU BIRAK
DELİKANLI KİM BAKALIM

It translates as:

Shoot let's see, shoot let's see
Shoot pepper gas at me
Doff your helmet, drop your baton
Who is man enough let's see

I will be waiting for your reply in order to carry on. If we agree to move on I will then write more in detail regarding the technical issues.

With all my best,
Hale

The new the video that I named "¿HOPE?" was presented at "Iskele 2. The Unanswered Question" exhibition at Neuer Berliner Kunstverein in September, 2013. It hasn't been shown in Turkey yet.

On the occasion of "Stay With Me" artist's book exhibition at Apartment Projects in Berlin, I compiled images of Gezi events from my photo-graphs and footages only with an exception of four images, three taken by Ali Erdemci and one anonymous image.

Almost a year and a half has passed since Gezi Park events and unfortunately no resolution has arrived yet. In that sense I think it is now immensely valuable to remember and document as much as we can.

9th November 2014
Istanbul
Hale Tenger

The clash of possible worlds

Everybody tries to make a life possible for themselves. However, the possibilities are limited. There is no place to escape and no cave to hide in our cities. Thus, everything has to be experienced publicly. There is a new life form emerges by adopting its own "other"s life technologies. Yet, it, at the same time, tends to squeeze and destroy the morality of all others in Gezi Park. Is it necessary to ruin Gezi Park to make Life Park possible? What does this violence make to its own producer?

Mümkün dünyalar çatışması

Herkes kendisi için bir hayatı mümkün kılmaya çalışıyor. Ne var ki imkanlar kısıtlı. Şehirde ve dünyada kaçacak yer, saklanacak delik yok artık. O yüzden her şey ayan beyan yaşanmak zorunda. Ötekilerin yaşam teknolojilerini kendine adapte ederek var olmaya çalışan bir yeni yaşam formu geliyor. Bu yaşam formu aynı zamanda, tüm ötekilerin ahlakını Gezi Parkı'na sıkıştırıp yok etmek istiyor. Life Park'ı mümkün kılmak için Gezi Parkı'nı yok etmek mi gerekiyor? Peki bu şiddet kendini üretenlere ne yapıyor?

I prepared my notebook under the title “Working Through the Beginning Sequence” because I prepared my notebook through the medium of video. I watched archive footage shot during the Gezi Park events over and over again and selected still frames from it. One of the most terrifying aspects of Gezi Park Events for me has been the media black-out. Images either did not make it to the media at all or the few that were broadcast were censored in different ways. It was a schizophrenic experience to realize that my family living in another city were fully unaware of the incidents. During and after the events video activism has been under the spotlight. Some organizations blurred archive footage in order to protect the identities of the activists. Shooting activist video in a way that will not reveal identities was suggested. This gesture which had the aim of protecting individuals against the state was using the same strategy of manipulating the image with the state.

I am thinking about the ways in which images can be manipulated while preserving history and being used as evidence. This manipulation can be realized through interfering with the image itself, making it disappear completely or by placing it in a different discourse. This time I manipulate the still frames I selected from the video archive. Most of the time during and after the Gezi Park events art could not catch the vividness of real life. Through the means of manipulation, my notebook questions the line between art and life which sometimes becomes very clear and sometimes gets blurred. While the outcome of Gezi is still being discussed, I transform the images which preserve our very recent history.

Defterimi “Giriş Sekansı ile Başa Çıkmak” adı altında hazırladım çünkü bu defteri son dönemde en yoğun kullandığım medyum olan video üzerinden oluşturdum. Gezi olayları sırasında çekilmiş arşiv görüntülerini tekrar tekrar izleyip içinden durağan görüntüler seçtim. Gezi olaylarının beni en çok sarsan yanlarından biri basın sansürü oldu. Görüntüler basına ya hiç yansımıyordu ya da basına yansıyan az sayıda görüntü çeşitli şekillerde sansürleniyordu. Başka bir şehirde yaşayan ailemin olan bitenden haberdar olmaması durumu tam bir şizofreni yaratıyordu. Bu süreçte video aktivizmi çok konuşuldu, tartışıldı. Bazı oluşumlar bu sefer aktivistlerin kimliğini korumak amaçlı olarak görüntüleri buzladılar. Yüzleri saklayacak şekilde çekim yapmanın önemi konuşuldu. Devletten bireyleri korumak için yapılan bu jest devletle aynı taktiği kullanıyordu.

İmajların tarihi saklarken veya kanıt oluştururken manipüle edilebilirliği üzerine düşünüyorum. Bu manipülasyon bizzat imajın üzerinde oynayarak, imajı ortadan yok ederek veya imajı başka bir diskurun içine yerleştirerek yapılabilir. Video arşivinden seçtiğim imajları sanatsal bir duyarlılıkla bu sefer ben manipüle ediyorum.

Gezi olayları sırasında ve sonrasında çoğu zaman sanat hayatı yakalayamadı. Defterim sanatın hayatla arasındaki kimi zaman belirginleşen kimi zaman yok olan çizgiyi manipülasyon üzerinden sorguluyor. Gezi’nin ne anlama geldiği hala tartışılırken ben de yakın tarihi saklayan bu görüntüleri bir sanatçı olarak dönüştürüyorum.

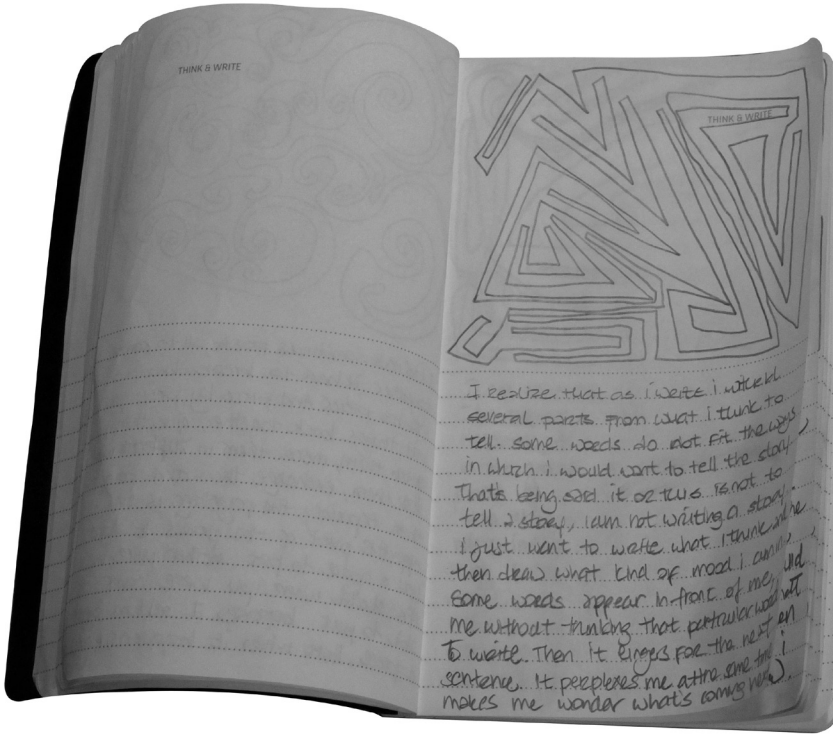

Eser Selen, “Doodling Thoughts, Writing Doodles” 2014

“stay with me” suggests an artist’s participation to a large scale collaborative work. The exhibition also claims collective resistance to the vulnerabilities of existences. An artist notebook could display the kind of resistance, as it is a concentration of how she loves, hates, endures, manages in another word lives. An artist’s notebook is a display of what she is going through in time and space. Perhaps, showcase of her psyche. At least, the notebook I presented was intended to display mine.

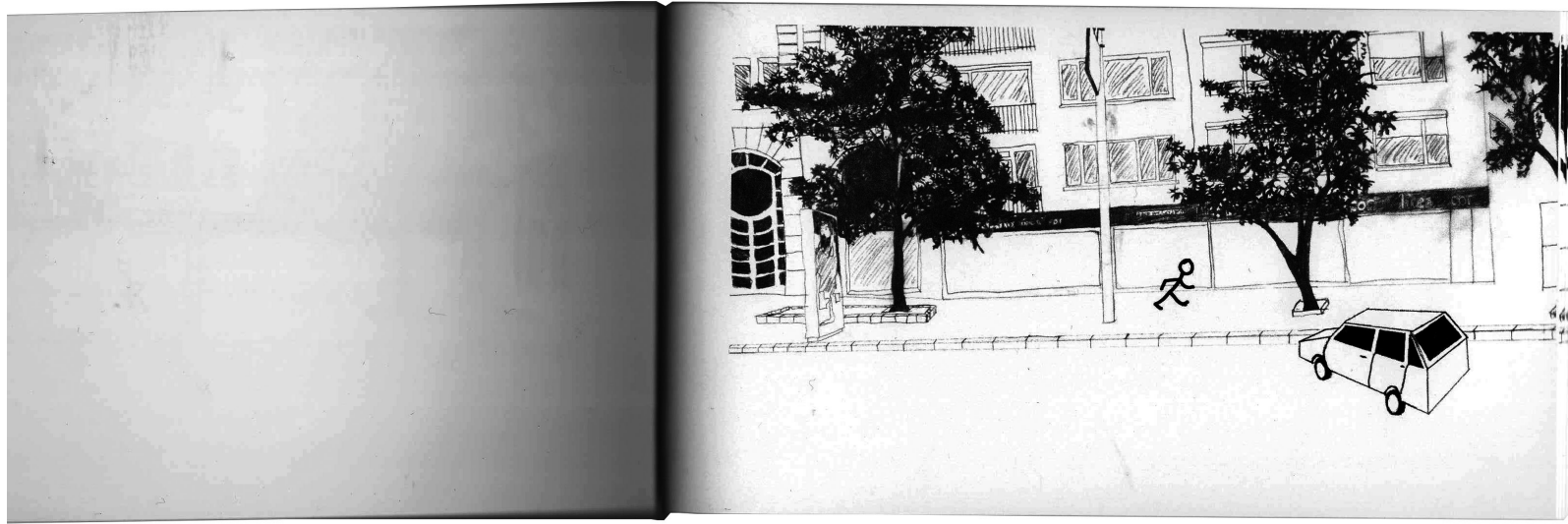
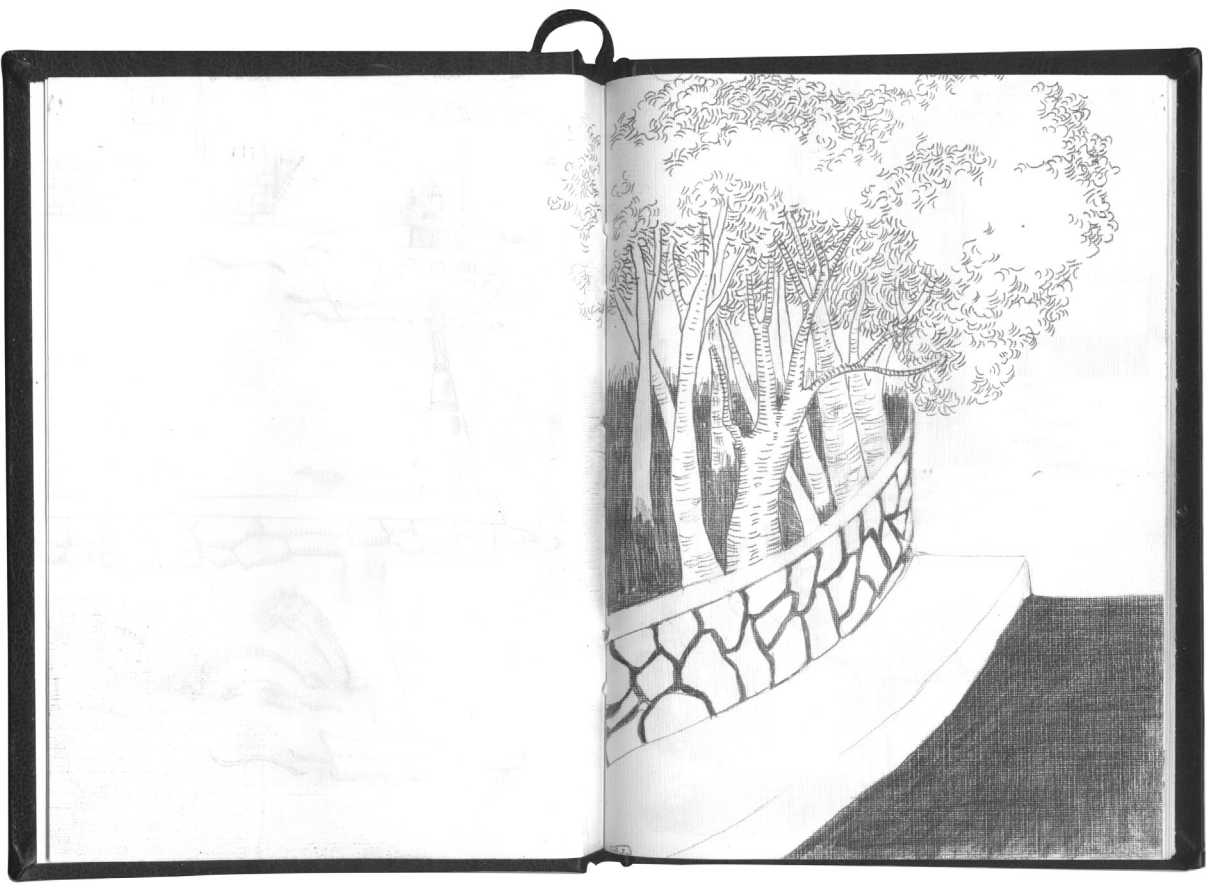
From a page from my notebook I quote:

“I got terribly startled on the last page as I was trying to draw the doodle. I took my hand off of the paper, which is against the rules. As is to get up while writing this paragraph. It is a game I wanted to play, to endure the psychosis of my neurotic self. To finish a task and not let anything get in-between that task: A self-disciplining without harming myself. So far it worked out o.k. Sometimes I hurt my hand (badly) but at the start and in the end I feel amazing. I envision this practice will be of help.

“During that period life took on such a real, harsh, exciting and fast turn that people did not seek art; quite the opposite, they avoided it. Gezi did not become a means for art; life, itself, burst into being, way above all art. Mundane daily activities and artistic expressions ceased to be, everyone became an activist and encountered various levels of violence. But a certain type of passive resistance, laden with humour, then appeared. Many proclaimed that the borders of fear had been overcome, and it was as if this humour itself mocked the powers of the government. Job, who prohibits the opening of the notebook, overlaps perfectly with all the notebook represents; artistic creativity, intellectual thought, life... But at the same time, Job in reality, has lost his power.”

“O dönem hayat o kadar gerçek, sert, heyecan dolu ve hızlı aktı ki insanlar sanata yaklaşmadılar, tam tersi uzak durdular. Gezi, sanata konu olmadı, hayat gerçekten sanatın önüne geçti. Sıradan gündelik hayatlar, sanatsal üretimler vs durdu, herkes eylemci oldu ve farklı ölçülerde şiddet ile yüzleşti. Ama şiddete karşı mizah dolu, pasif bir direniş şekli de belirdi. Korku eşiği aşıldı dedi pek çok kişi ve sanki bu mizah ile iktidar güçleri alaya alındı. Defteri açmayı engelleyen cop sanatsal üretimin, entelektüel düşüncenin, hayatın yani deftere ait her şeyin tam ortasına tüm gerçekliği ile oturuyor. Ama aynı cop aslında iktidarını kaybetmiş.”

These three maps of the Taksim Square (that is minimised to three symbolic parts; Gezi Park, Atatürk Cultural Center and the Statue) lie on three different bases; my daily route of forgetting, the route I took to remember and the route I took to remember the witnessed. A Walk to Forget, A Walk to Remember and A Walk to Witness are all for the sake of walk and very individual. I live 10 min. walk to the Park and I pass by there almost

everyday. In time, it became something normal, that only now and then I stop and look at the park, and memories of Gezi Park Resistance awakes. Yet every time I walk around the 'new' Taksim Square, I am suprised by how huge it is, all in concrete, so ugly. As I walked, I remembered the things that I had forgotten, that I had witnessed at first hand. That they are still there, like somehow faded dreams.”

Taksim Meydanı'nın, Gezi Parkı, AKM ve Anıt'tan oluşan, 3 parçaya indirgenmiş bu 3 haritası, 3 ayrı temele dayanıyor; günlük unutulmuş rotam, hatırlamak için yürüdüğüm rota ve tanıklıkları hatırlamak için yürüdüğüm rota. Unutma Yürüyüşü, Hatırlama Yürüyüşü ve Tanıklık Yürüyüşü, hepsi yürümenin hatrına ve çok kişisel. Park'a 10 dakika yürüme mesafesinde oturuyorum ve neredeyse hergün oradan geçiyorum. Zaman içinde normal bir şey haline geldi, sadece arada sırada durup parka bakıyorum ve Gezi Direnişi anıları uyanıyor. Bununla birlikte, 'yeni' Taksim Meydanı'nın etrafında her yürüdüğümde, ne kadar devasa olduğuna şaşıyorum, tamamı betonla kaplı ve çok çirkin. Yürüdükçe, ilk elden tanık olduğum ve unuttuğum şeyleri hatırladım. Sanki solmuş rüyalar gibi hala oradalar.

Abandoned Xmas Trees

We all know the moment is about to be gone. “Now” has already flown away. Pouf... The reason we take photos may be to cast our minds back to that smell, that exact color, the people around us...

Some moments hidden in the photos are reminiscent of Xmas trees; abandoned and trapped in the cadrage. Therefore, I inquired the contributors to write a word, a sentence, a paragraph, or something longer after an encounter with a photo that, somehow, touched them. I asked them to release the feelings and share with us; I did the same, as well. Our desire to capture the moments, not to let things go will remain. There is no escape from it. Without those feelings altogether, functioning is not possible. What is crucial is to accept the moments and transform them into joyful memories. Let's try it; let's take a photo of ourselves in good spirits before a doubtful act by celebrating the change. Years later, we will look at it and remember it with contentment.

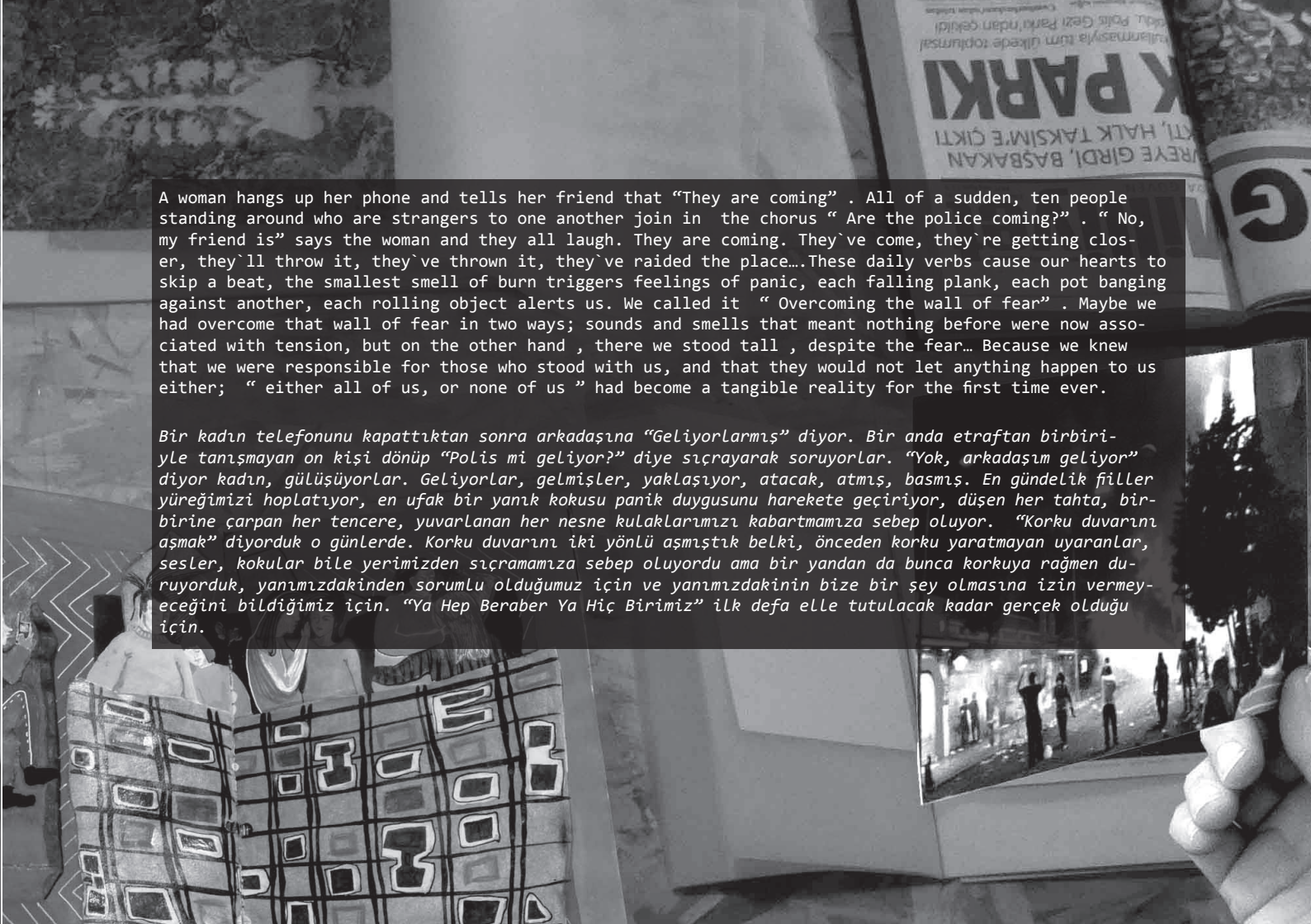
Taking photos is a way to accept, receive the moment and turning it into an endless entity...

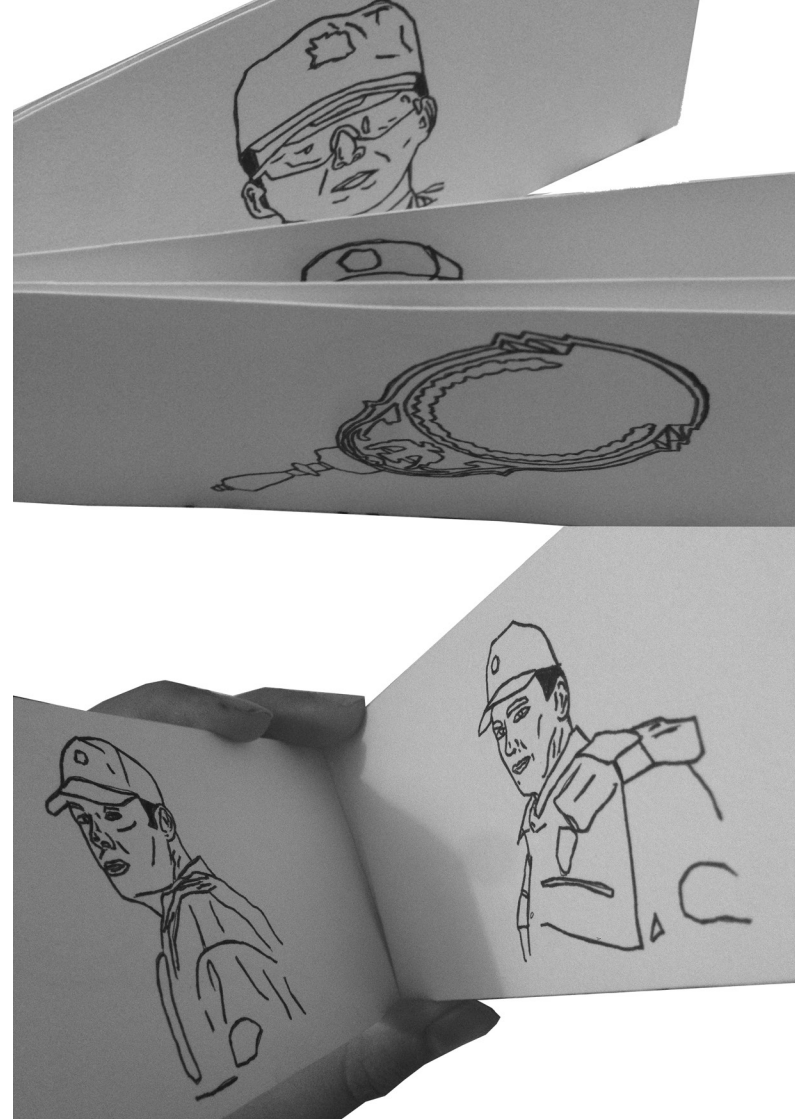
in collaboration with Abirami Mahendran, Adam Matschulat Aguiar, Alison Hugill, Andaç Karabeyoğlu, Heiner Mühlenbrock, Hüma Utku, Morgan Belenguer, Valentina Karga, Yasemin Şengil, Zeynep Kayan

A woman hangs up her phone and tells her friend that “They are coming” . All of a sudden, ten people standing around who are strangers to one another join in the chorus “ Are the police coming?” . “ No, my friend is” says the woman and they all laugh. They are coming. They’ve come, they’re getting closer, they’ll throw it, they’ve thrown it, they’ve raided the place...These daily verbs cause our hearts to skip a beat, the smallest smell of burn triggers feelings of panic, each falling plank, each pot banging against another, each rolling object alerts us. We called it “ Overcoming the wall of fear” . Maybe we had overcome that wall of fear in two ways; sounds and smells that meant nothing before were now associated with tension, but on the other hand , there we stood tall , despite the fear... Because we knew that we were responsible for those who stood with us, and that they would not let anything happen to us either; “ either all of us, or none of us ” had become a tangible reality for the first time ever.

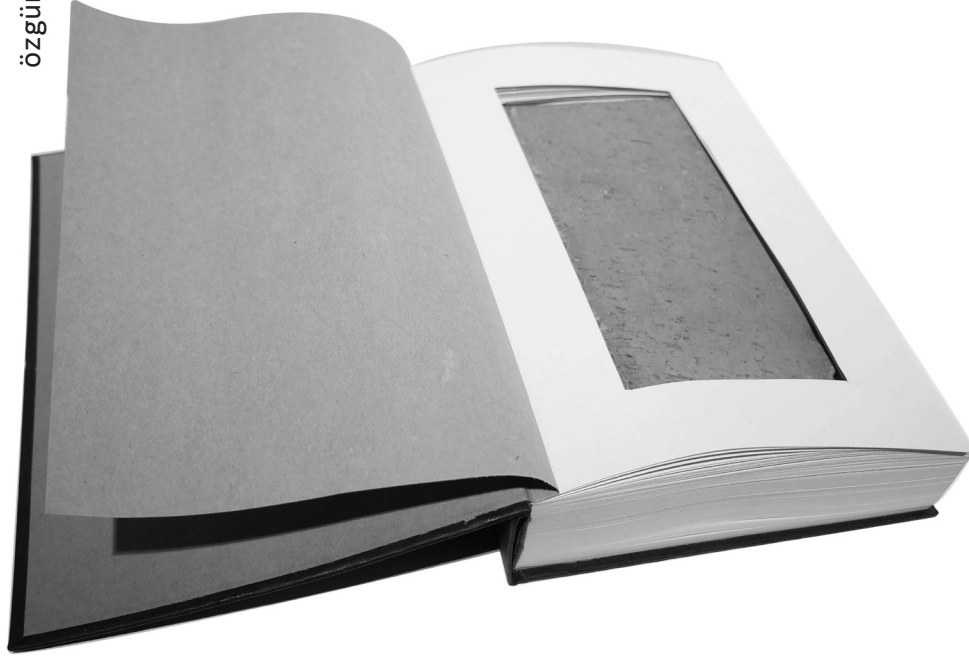
Bir kadın telefonunu kapattıktan sonra arkadaşına “Geliyorlarmış” diyor. Bir anda etraftan birbiriyle tanışmayan on kişi dönüp “Polis mi geliyor?” diye sıçrayarak soruyorlar. “Yok, arkadaşım geliyor” diyor kadın, gülüşüyorlar. Geliyorlar, gelmişler, yaklaşıyor, atacak, atmış, basmış. En gündelik fiiller yüreğimizi hoplatıyor, en ufak bir yanık kokusu panik duygusunu harekete geçiriyor, düşen her tahta, birbirine çarpan her tencere, yuvarlanan her nesne kulaklarımızı kabartmamıza sebep oluyor. “Korku duvarını aşmak” diyorduk o günlerde. Korku duvarını iki yönlü aşmıştık belki, önceden korku yaratmayan uyarılar, sesler, kokular bile yerimizden sıçramamıza sebep oluyordu ama bir yandan da bunca korkuya rağmen duruyorduk, yanımızdakinden sorumlu olduğumuz için ve yanımızdakinin bize bir şey olmasına izin vermeyeceğini bildiğimiz için. “Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz” ilk defa elle tutulacak kadar gerçek olduğu için.

Since I started going to the park, I am coming across to him on the street frequently. He is the one who makes me remember the days that I lived there. He shot me, he restricted my actions, he shouted at me. I heard that he has done worst things to others. After what happened, I can't stop myself looking at him while he was passing by me as if nothing happened. In those times, I am keeping in what I remember of him in this notebook.

'Park'a gidip gelmeye başladığımdan beri ona sokaklarda daha sık rastlıyorum. Bana orada yaşadığım günleri hatırlatan o oluyor. Beni vurdu, hareketlerimi engelledi, bana bağırdı. Başkalarına daha kötüsünü yaptığını da duydum. Tüm bu olanlardan sonra, öylece yanımdan geçerken ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Böyle zamanlardan aklımda kalanları bu defterde topluyorum.'

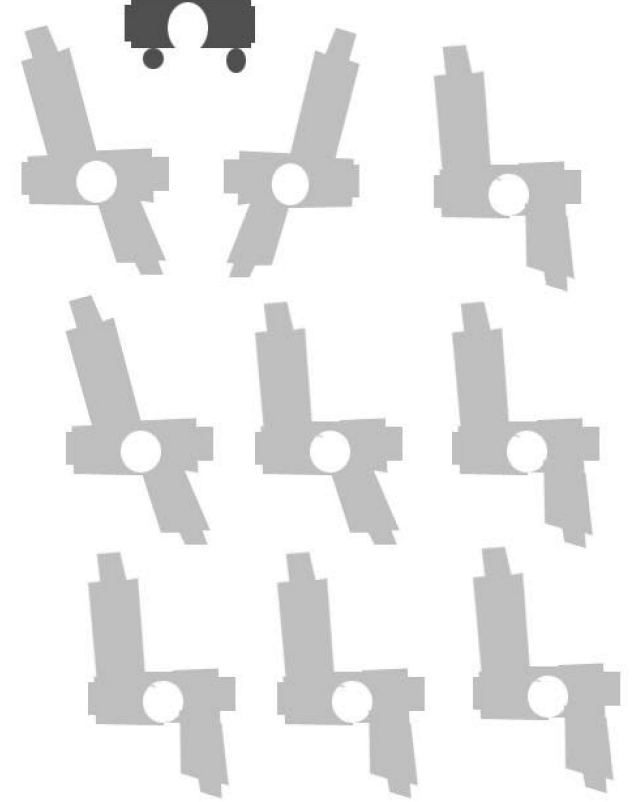
Contemporary politics are present in a book the artist produced titled Ammunition Book. He places a paving stone that he kept as a souvenir from the Gezi Park Protests into the book. The stone, which was once the part of a barricade, is hidden in the book as if a gun, like people do in crime narratives.

Siyasetin güncel versiyonu sanatçının ürettiği tek bir kitapta, Mühimmat Defteri işinde karşımıza çıkıyor. Gezi direnişinde hatıra olarak sakladığı, barikatta kullanılan bir kaldırım taşını kitabın içine koyuyor; bu hatıra nesnesini polisiye anlatılara özgü meşhur silah saklama yönteminden esinle kitap içine gizliyor.

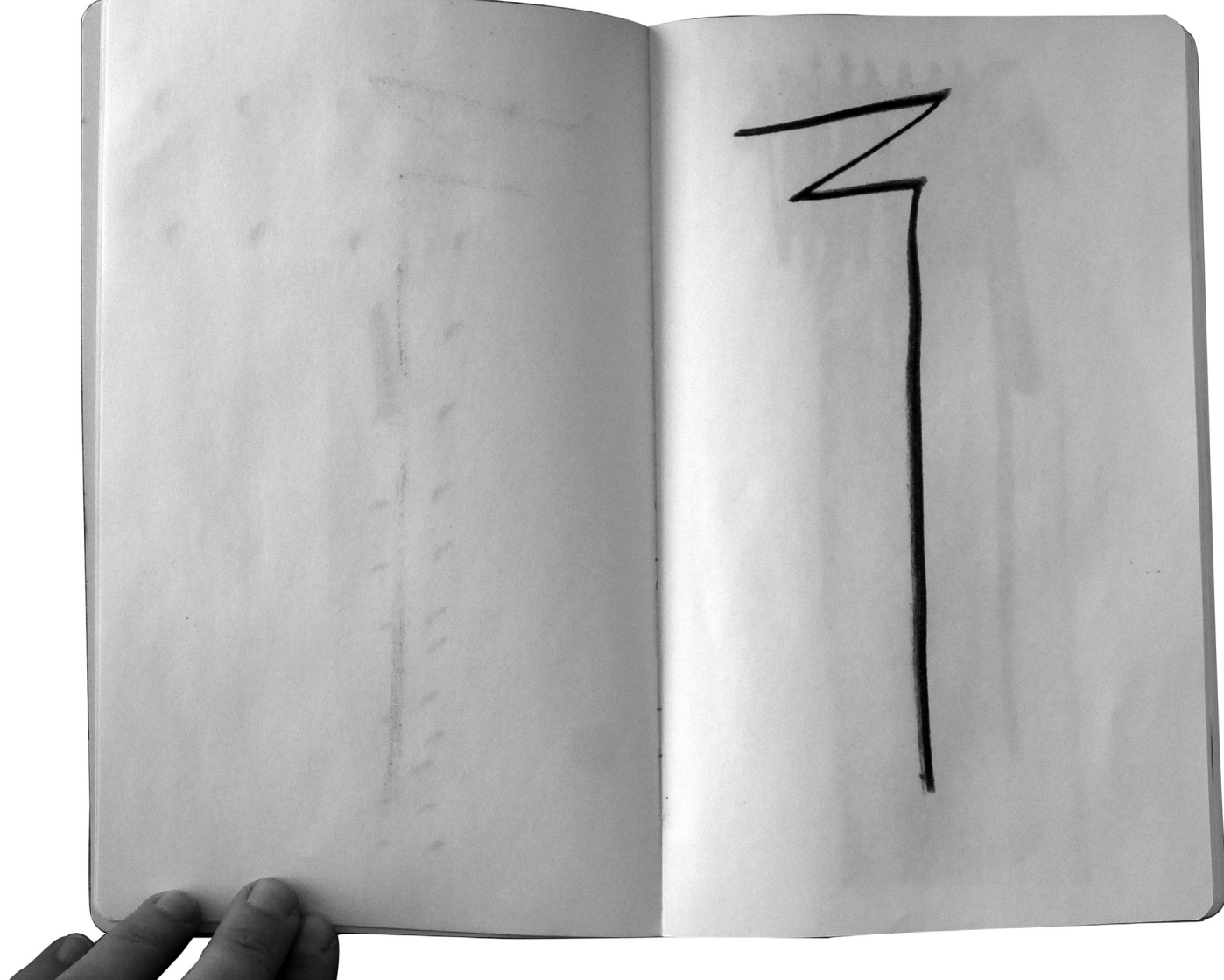
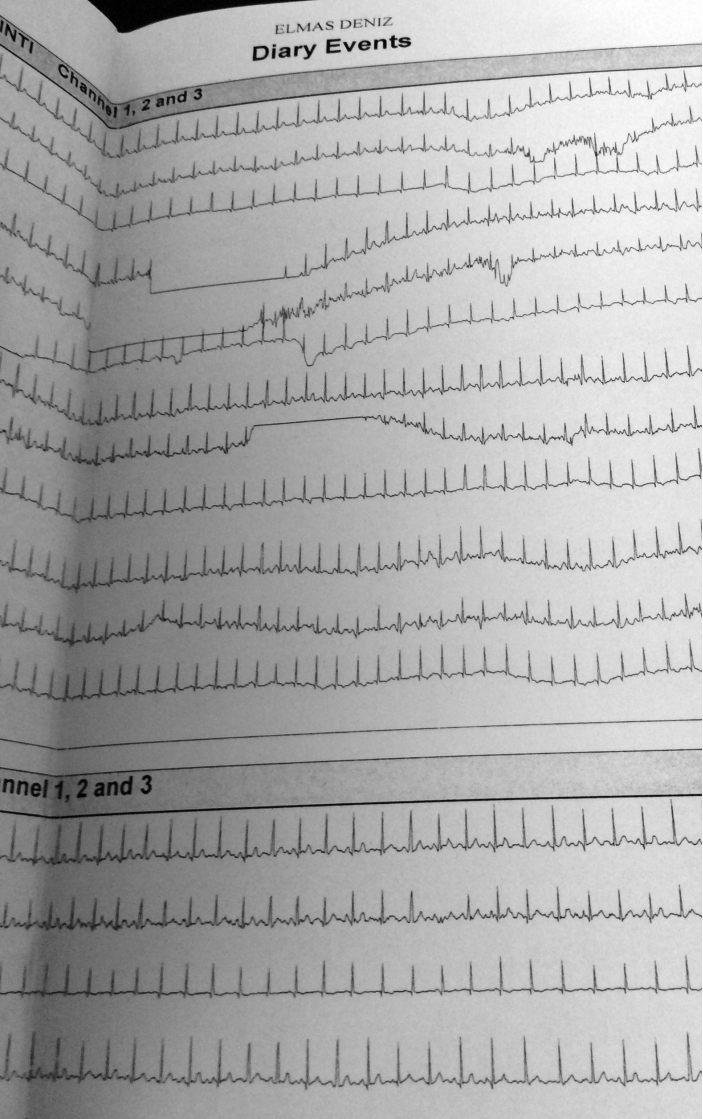
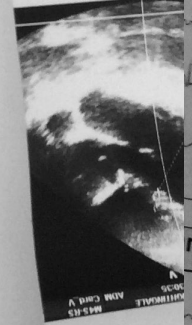
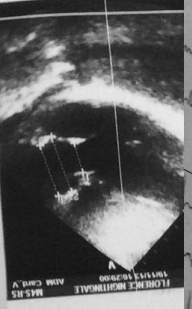
Paradoxes and Taboos illustrates visible problems according to those portrait counter views of the Turkish Governments and Protesters, which was covered by one of the main Turkish media outlets, NTV. The work keeps the sauce & frying pan movement, the Besiktaş Football fun clubs lorries, protesters weaponry, discussed issues and many others that manifested in support of protests in mind. In this respect, each illustration represents how unequal power relations were established between the government forces and protesters. Moreover, it shows how protesters circumvented the rules and regulations and came up with epic ways to stand for their rights. Overall, these digital illustrations aim to make the audience think about how hard it is to change political democratic taboos.

Paradokslar ve Tabular, Gezi protestoları ile ortaya çıkan tencere tava hareketi, Çarşı'nın kamyonları, protestocuların savaş ekipmanları, tartışılanlar, deklare edilen manifestolar ve yaşanan daha birçok şeyi akılda tutarak; NTV haber kanalında yaşananlara dair aktarılanlarla yoğuruldu. Altı dijital illüstrasyon, dönem hükümetinin ve toplumun farklı gruplarının içlerine düştükleri birtakım farklı görüşleri temsil etmektedirler. Bu bağlamda Paradokslar ve Tabular, Gezi olayları sırasında hükümet, polis ve protestocular arasında orantısız güç ilişkisini, kanun ve kurallara karşı gelme tekniklerinin nasıl birer ekol ve problem haline dönüşebileceklerini göstermektedir. Bir diğer yandan ise politik demokratik tabuları yıkmamanın ne kadar da zor olduklarını düşündürmek amacındadırlar.

Marching

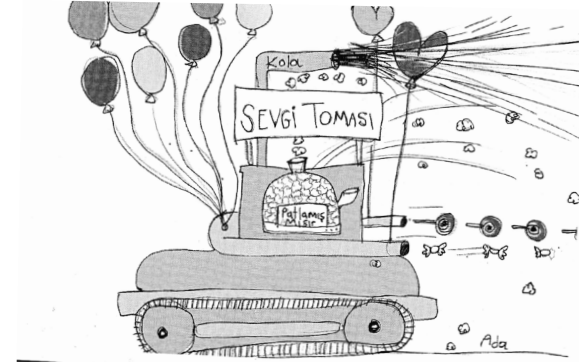

Gezi Parkı'nda ağaç nöbeti tutanlara polisin müdahale etmesiyle başlayan olaylar, sosyal medya ile Türkiye çapına yayıldı.

Since 2002, I am organizing caricature workshops with children and youngsters and I am publishing caricature magazines (fanzines). This fanzine is the accumulation of workshops and collective works that I kept on doing with children and youngsters from different neighborhoods and in various ages, in 2013, during the Gezi Park uprising.

2002 yılından beri çocuklarla ve gençlerle karikatür atölyeleri yapıyor ve mizah dergileri(fanzinleri) çıkartıyorum. Bu fanzin 2013 Gezi Parkı protestolarının olduğu sene farklı yaş gruplarında ve farklı mahallelerde yürüttüğüm çalışmalarla ortaya çıkan işlerin biraraya gelmesiyle oluşmuştur.

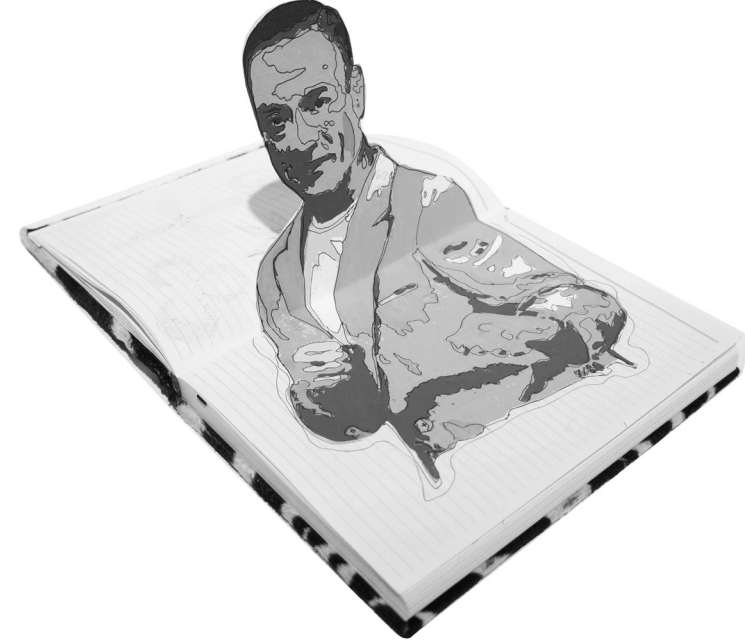
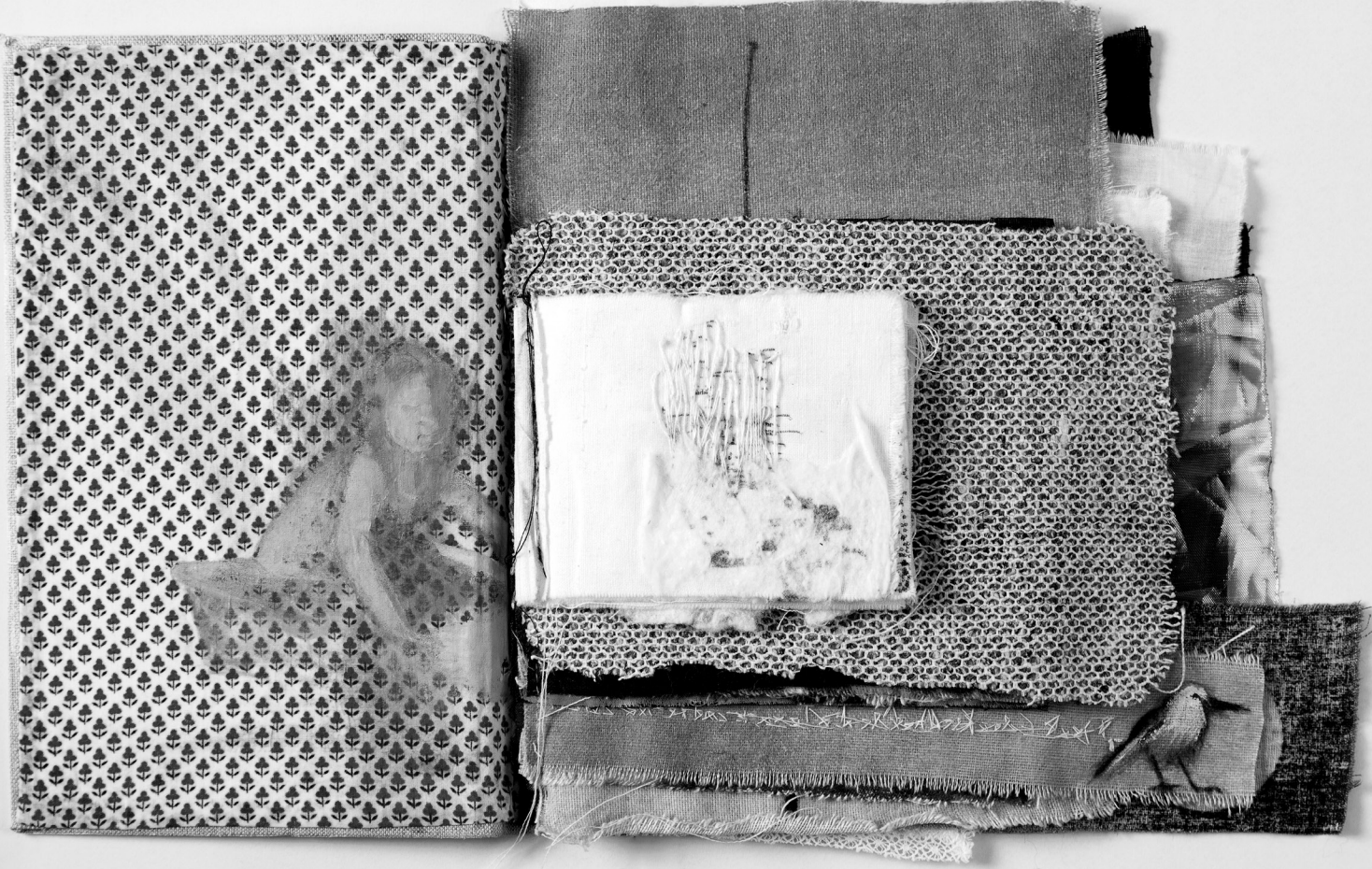
Çişiniz varsa tekiye yapın
Sulukule yıkılacakya elinize jop alın
Yaptıklarımız nafile , hepimiz aldugunuz yerde k
Burası Sulukule , hatıralar burada kalın

Ben ilkte topçu olmak istedim
Fakat şimdi ise rapçi olmak hayalim
Her dakika derin rap dinliyorum
Benim adım sanat ben rapçiyim
Yaşım 12 ben hala çocuğum
Futbolcu olmak için kas zane koştum
Bir kere rap söyledim hemende geçtim
Kızların yanında ne de çok hoştum
Okula gitmekten çok yaraldım
Ders yapmaktan bıyaktık oldum
Ben bunun gibi kas mahallede bulundum
Ben gerçek hayati sulukulede buldum

7) tyyp://www.cigo.com.rle

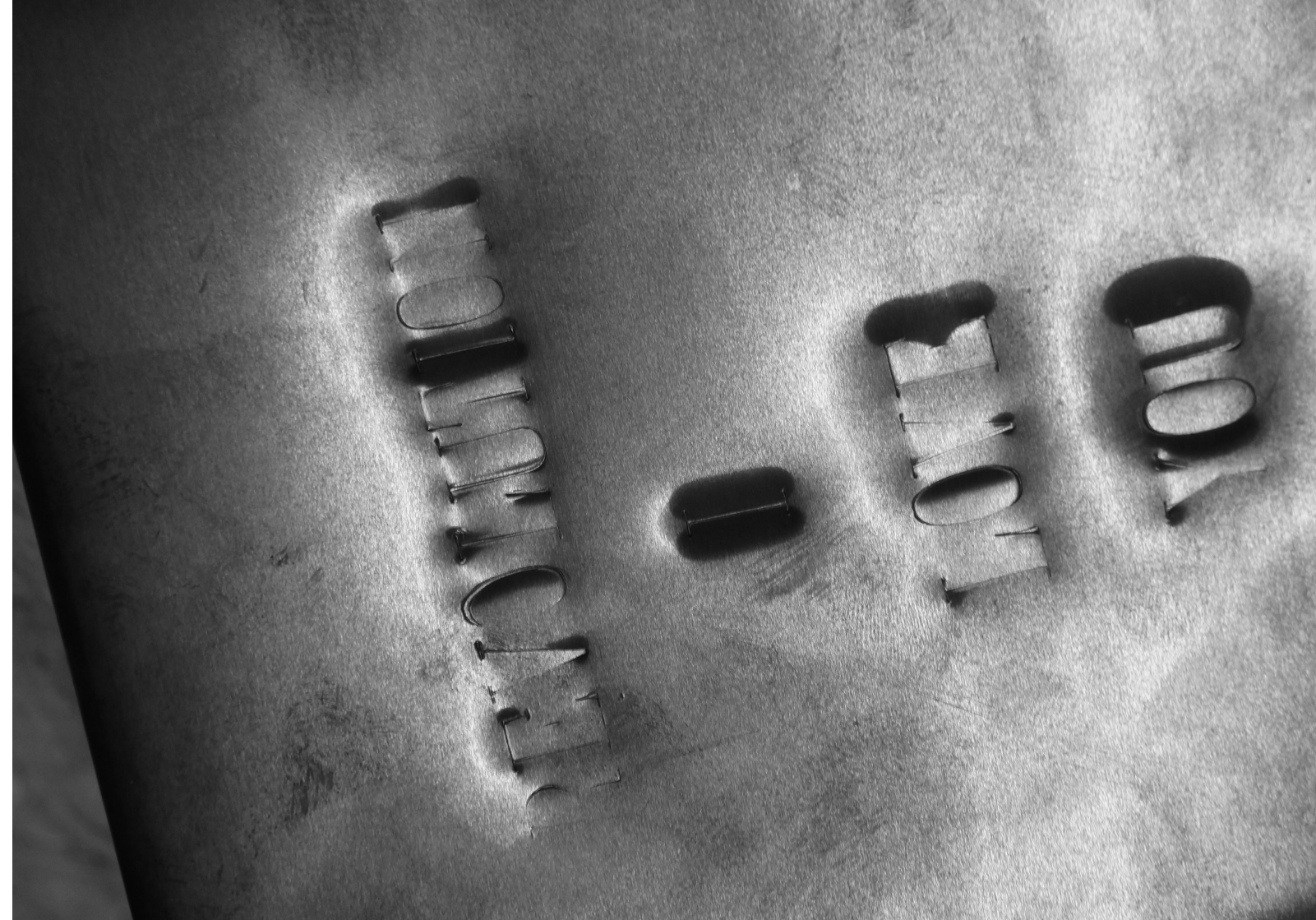
Ulaşmaya çalıştığınız internet sitesi
bir sonraki seçime kadar engellenmiştir.
Karşı gelenlere seçim zamanlarında kömür
ve makarna yardımı kesilecek, çocuklarına
üniversitelerde oranınıza göre uygulanacaktır.

The slogans of September 12th, and the slogans from Gezi reflect our recent history “Revolution,I love you” and “This revolution will not be televised”. These have been inscribed onto the copper cover of this notebook. Within the notebook you can also find a historical landmark, the notes of a piece of music composed by one of the most important composers of Turkish music, Hacı Arif Bey.

12 Eylül , Gezi gibi yakın tarihin günümüze yansımalarını temsilen bir araya gelen sloganlar “Devrim seni seviyorum” ve “Devrim televizyonda yayınlanmayacak” bu defterin bakır kabına işlenmiş. Defter içinde yine tarihsel temsiliyeti olan ve günümüze kadar devam eden Türk Sanat musikisinin öncü bestekarlarından Hacı Arif Bey tarafından bestelenen notalar yer almakta.

Boogeyman Book

Boogeyman is the name given to creatures that are argued to be seen by the kids in their nightmares. The grown ups always tell their kids that 'bogymen' does not exist. However they do, and we need to shrink down in order to see them. You also have to be brave enough to encounter these creature wannabe's. These images appear as unclear figures with shaky lines in spite of your powerful urge to draw them really clear. In all cases it is usefull to draw boogeyman -as much as possible- in order to get rid of nightmares and daydreams.

'Öcü' küçük çocukların kendi aralarında tarif edemedikleri korkulardaki belirsiz figürlere verdikleri isimdir. Büyükler öcü olmadığını gayet iyi bilirler ve korkmalarını diye çocuklarına bunu büyük bir güvenle söylerler. Halbuki öcüler vardır ve bunu hepimiz biliriz. Onları görebilmek için önce küçülmek sonra kabuslara korkmadan -kısıp gözlerle de olsa- bakabilmek gerekir. Fakat ne kadar sağlam durup bakarsanız bakın, bu kabuslardan sadece titrek, belirsiz imajlar çıkar. Var ile yok arası bu imgeler, bilinç dışı, el titremelerine benzerler. Her halükarda kabustan çıkmak için bol miktarda öcü çizmek faydalıdır.

During the gezi period I left stickers around the park as well as outside where people could find them, also distributing them by hand, and posting them in various places. This is how i passed out 5000 flyer-stickers, 2000 of them the same size.

At the anti-pop exhibition I used the stickers in the format of a 'notebook' which put them in rotation; each page of the 100 paged notebook contained 9 stickers. As the stickers were taken from the page, the page, thus the notebook 'finished', but this actually meant that the stickers were brought to life once again; the notebook did not just stay there in the exhibition, but blended in with people, the city, and with life.

Stikerları Gezi döneminde hem parkın içinde hem de dışarıda insanların alabileceği şekilde belli yerlere bırakıyor, elden dağıtıyor ve yapıştırıyordum. 2000 tanesi aynı ölçülerde flyer şeklinde toplam 5000 flyer-stickerı bu şekilde dağıttım.

Sergide ise; stickerları, yeniden dolaşıma girdikleri bir 'defter' imgesi üzerinden yeniden kurguladım. Her sayfasında kopartılabilir 9 stickerdan oluşan 100 defter sayfasıyla bir defter formu kazanan stickerlar, defterden parça parça ayrılıp bittiklerinde defter de 'bitiyor' ama bu bitiş stickerların yeniden hayat bulması anlamına geliyor; defter sergi mekanında olduğu gibi kalmıyor, insanlara, şehre ve hayata karışıyor.

Sus dedi annem. Her şeyi anlatacağım.
Bekliyorum anne.

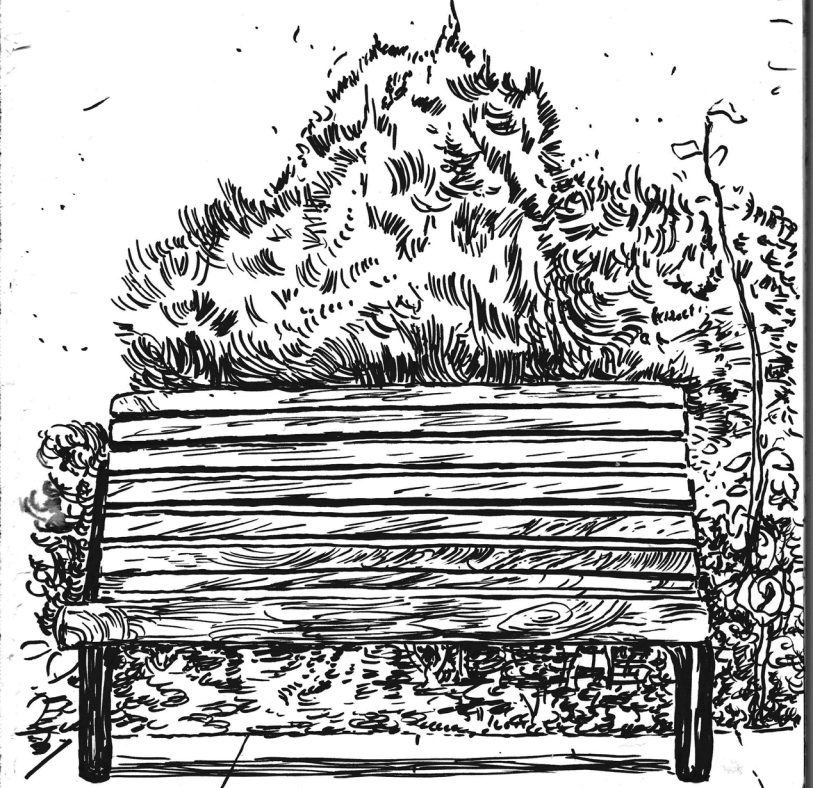
...
Sen dağdın. Ardından Eren.
Sizi kucağıma verdiklerinde iyi hissetmi-
yordum kendimi. Dağum esnasında çok
kan kaybedip yorgun düşmüştüm.

Baban bir süre sonra arkasında iki
adamla hastahanedeki odama girdi.

Adamların kıyafetleri ve tipleri birbirine
çok benziyordu.
Ve neredeyse gözlerini his ayırmadan size
bakıyorlardı.
O bakışları asla unutamam. His aklımdan
silmiyor.

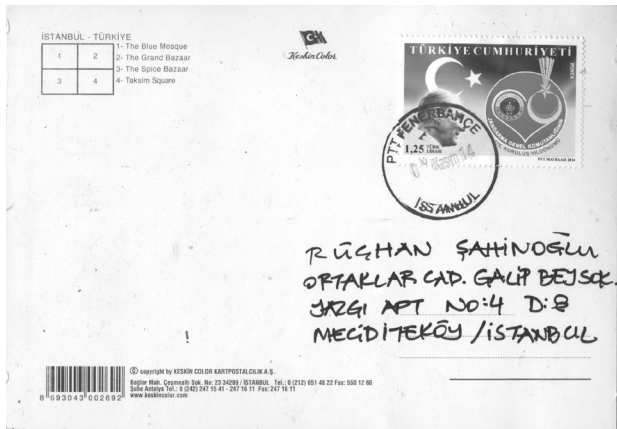

DAS IST NICHT NUR
UNANGENEHM, SONDERN
KANN AUCH GEFÄHRlich
WERDEN !

The concept which remains at the focal point of my works --particularly those related to space-- is “non-communication.” My latest work, a notebook prepared for the “Stay with me” exhibition, is comprised of postcards of the Gezi protests’ seven victims. Using newspaper reports, I mold the contents of the notebook from the viewpoint of the protest rallies. Through this notebook comprising the aforementioned postcards mailed to myself, I reminisce, question and mourn these untimely deaths.

Yapıtlarımın -- özellikle mekanla ilgili olanların -- odak noktasında yer alan kavram “iletişimsizlik”. Son yapıtım olan ve “Stay with me” sergisi için hazırladığım defter Gezi direnişi sırasında hayatını kaybeden yedi kişinin resimlerinin yer aldığı kartpostallardan oluşuyor. Gazete haberlerinden faydalanarak defterin içeriğini direniş eylemlerinin bakışıyla şekillendirdim. Kendime postayla gönderdiğim yukarıdaki kartpostallardan oluşan bu defter aracılığıyla bu zamansız ölümleri hatırlıyor, sorguluyor ve yaslarını tutuyorum.

The trees at the Gezi Park, witnessed my youth, the many faces of my youth. Their loss was my past, and again, my failure. Me and my garden... We were alone; my centenary magnolia with the rest of my trees, we were alone. But the park wasn't alone! As they waited to be demolished, at least they weren't alone.

I'm reading a book called UZUN SÜRMÜŞ BİR GÜNÜN AKŞAMI (The Night of a Very Long Day), this is the end of the story called "DUTLAR" (Mulberries):

"I wonder if the mothers of these men gave birth to them so they get beaten up, were these children born to die, to be shot dead? Some men were becoming moles day by day, the worms, the caterpillars guzzling down the leaves of the mulberry trees were drooping even more towards the ground from the stubby branches, ever so dry at the end of the spring, while the ones walking, singing in the squares, the ones who carry the news through word of mouth, the ones who are chased, beaten up, detained by police, increased in numbers, while the stories filling all newspapers and magazine columns take shape. After a few weeks the machines with pumps came. I squeezed my nose, covered my mouth as I walked to the post office that evening. Soldiers also were not there. At least there are still some who care about the trees, I thought. Maybe fuel would run out... Maybe just light up a match..." (Bilge Karasu / Dutlar / 1967)

The photos were picked from the ones I took that day

'Beginning with a long, white shroud measuring 2.17 x 11 metres (the typical cotton shroud used for burial) carefully folded and ironed, the artist focuses our attention upon the issues regarding public green areas, ecology and the absence of life of a healthy environment held in ransom (that must be released) by destruction and a deleterious, counterproductive programme.' by Antonello Tolve for Arshake.

Dikkatle katlanmış ve ütülenmiş 02,17 x 11 metre ölçülerinde beyaz kefen kumaşı (defin için kullanılan gelenksel pamuklu kumaş) ile başlayarak, sanatçı dikkatimizi kamusal yeşil alanların sorunlarına, ekolojik ve sağlıklı bir çevrenin rehin alınmasına (ki serbest bırakılmalıdır), yıkıma ve sağlığa zararlı, ters tepen bir düzene odaklar.' Metin Antonello Tolve tarafından kaleme alınmıştır.

My notebook is made by daily newspapers of 2nd June 2013 when Gezi Park was taken from the government police forces. I cut the folded newspapers, which have various brands support the government or not. Then I covered them into green that is symbolized nature. Inside notebook, pages come together coincidently and form kind of collage that is a common method of deconstruction among contemporary artists to disassemble sign value of images, which are witnesses of the world or a shared history and have a use value to play with their indeterminacy and suspend the protocols of reading signs, as Ranciere says, in a society that operates through consumption of signs, a process that is getting faster and faster all the time.

My hand slides

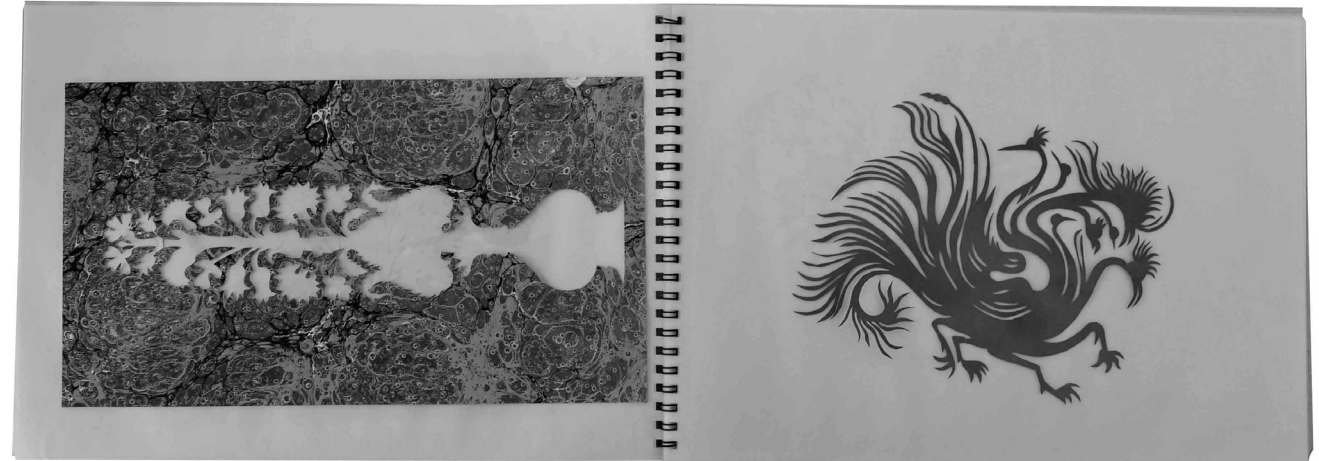
“If I give up the control it-he-she would stay with me” First months of 2014 I started to have Kati-Ottoman paper cutting lessons from Emel Nurhan Ogan. Kati means cutting, to cut (as they sound familiar). Many words derive in Turkish from Kati, katiyen, katiyetle, katil bearing the meanings as definite, exact, never, killer- slaughterer. The tracing paper notebook you are looking to holds in my first tries of cutting.

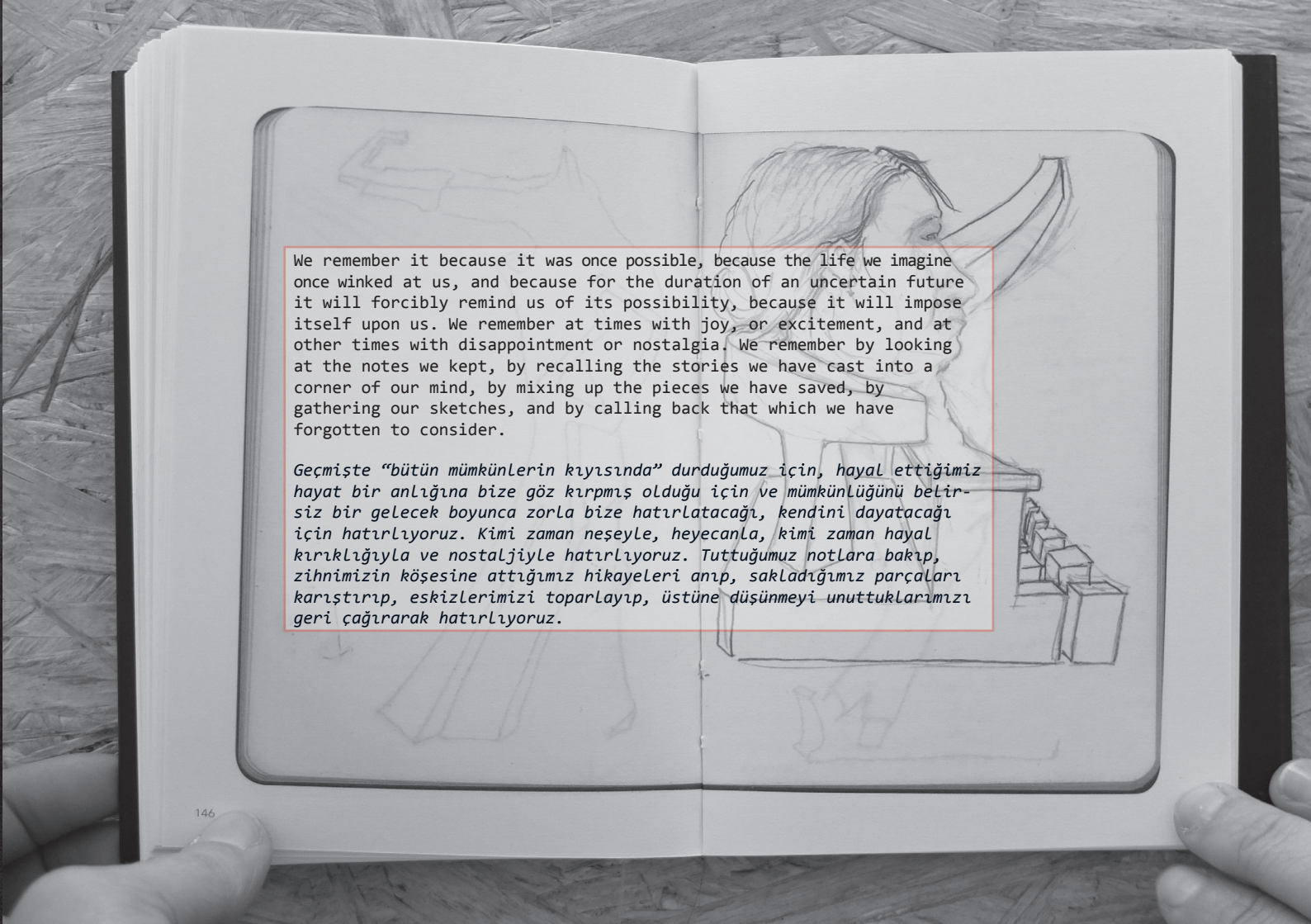
Damaged or they have some mistakes because my hand slipped or I squeezes the paper too much while cutting. This notebook is storage for damaged and mistaken, I wanted damages and mistakes to stay with me. I share this book and delicate cuttings (delicate in their exactness) with you I wish to leave the control on my mistakes and damages.

Elim kaydı
“Kontrolü bırakırsam benimle kalır.”

2014’ün ilk aylarında Emel Nurhan Ogan’dan Kati-Osmanlı kağıt kesme sanatı dersleri almaya başladım. Kati kelime anlamı kesmek. Kati, katiyen, katiyetle, katil bu kelimeden türüyor. Türemiş kelimeler kesin ve keskin bir şeyi temsil ediyor.

Gördüğünüz eskiz defteri benim kesip de olmadı dediğim, elimin kaydığı, tekrar keserek daha iyi yapabilirim diye düşündüğüm parçaları sakladığım bir defter. Hatalı ve hasarlı olanları sakladığım benimle kalmalarını istediğim bir defter. Bu defteri ve içindeki hassas parçaları (kesinlikleri ile hassas) sakladığım hali ile sizinle paylaşırken hatalarım ve hasarlarım üzerindeki kontrolü bırakmak istiyorum.

We remember it because it was once possible, because the life we imagine once winked at us, and because for the duration of an uncertain future it will forcibly remind us of its possibility, because it will impose itself upon us. We remember at times with joy, or excitement, and at other times with disappointment or nostalgia. We remember by looking at the notes we kept, by recalling the stories we have cast into a corner of our mind, by mixing up the pieces we have saved, by gathering our sketches, and by calling back that which we have forgotten to consider.

Geçmişte "bütün mümkünlerin kıyısında" durduğumuz için, hayal ettiğimiz hayat bir anlığına bize göz kırpmış olduğu için ve mümkünliğini belirsiz bir gelecek boyunca zorla bize hatırlatacağı, kendini dayatacağı için hatırlıyoruz. Kimi zaman neşeyle, heyecanla, kimi zaman hayal kırıklığıyla ve nostaljiyle hatırlıyoruz. Tuttuğumuz notlara bakıp, zihnimizin köşesine attığımız hikayeleri anıp, sakladığımız parçaları karıştırıp, eskizlerimizi toparlayıp, üstüne düşünmeyi unuttuklarımızı geri çağırarak hatırlıyoruz.

By looking at the photos that I took during the events, watching the videos from the Internet, my memory was revived while preparing that sketchbook. It is also proud of me. Because those were incredible moments and I was apart of it there. We were rushing. We were sleepless. How we were tired. But we kept on never giving up. Preparing that sketchbook made me to recall those moments and to live them alive again. The trees, the park, all we lived in transformed into papers, pages and the sketchbook. All the moments in my memory become visible and concrete with that sketchbook. If

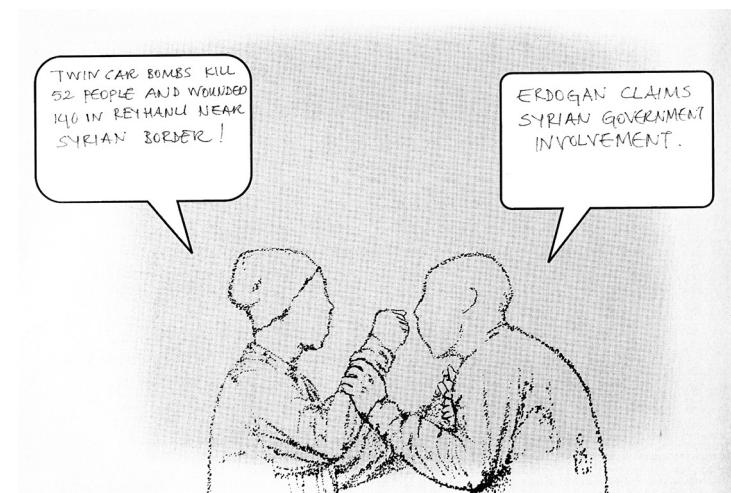
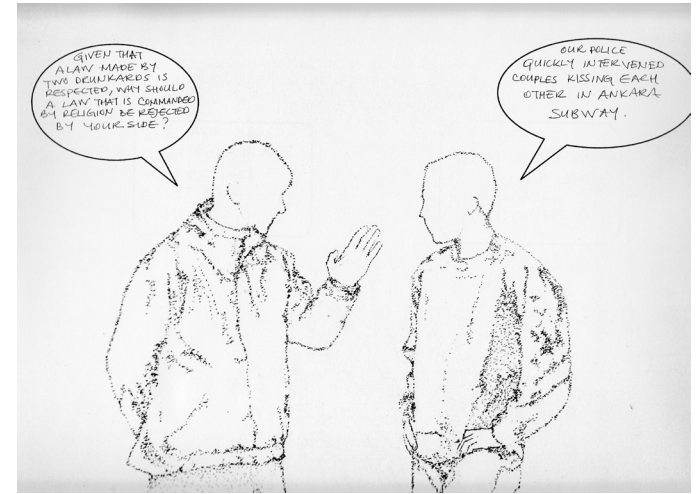
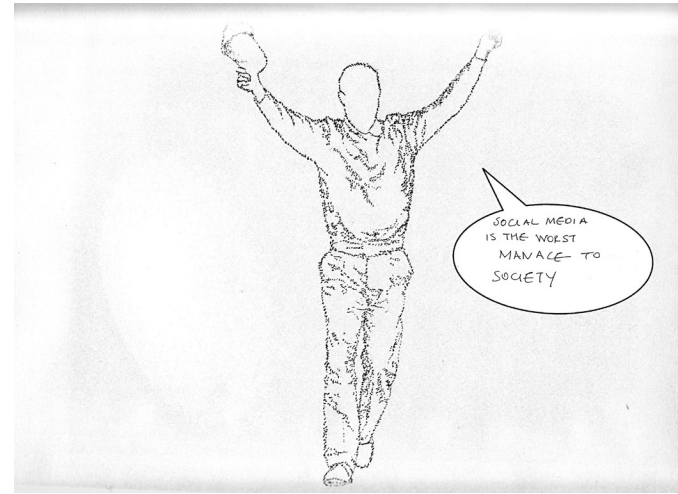
not, some of them can be forgotten. A simple memory can fly away. However, it should remember. Whenever I touched my sketchbook, I can feel all those moments again. It is like a fairy tale book when a child wants you to be read his-her favourite one, again and again. I am looking that again and again as if I will discover new things about it. It is sense. And I say: I am so glad to made this sketchbook. It is invaluable for me.

Defteri hazırlamak için olaylar sırasında çektiğim fotoğraflara bakmak, internetten videoları izlemek hafızamı canlandırdı. Gururlandırdı da. Çünkü inanılmaz anlardı ve ben orada bu anın bir parçasıydım. Koşturuyorduk. Uykusuzduk. Yoruluyorduk, hem de nasıl. Ama pes etmeden yine gidiyorduk. Defteri hazırlamak bütün olayları tekrar o anı yaşarcasına hatırlamamı sağladı. Ağaçlar, park, yaşadıklarımızın hepsi kağıtlara,

sayfalara, deftere dönüştü. Hafızamdaki her şey defterle somutlaştı. Yoksa unutulabilirdi. Hafıza bu, uçup gider. Oysa, unutmamak gerek. Defterime her dokunduğumda tüm anları tekrar hissediyorum. Bir çocuğun sevdiği masal kitabını tekrar tekrar okutturması gibi. Sanki yeni bir şey daha göreceğim gibi tekrar tekrar bakıyorum. Duyumsuyorum. Diyorum ki, iyi ki bu defteri yaptım. Değeri benim için, paha biçilemez.

The notebook to which the visitor can contribute is composed of the page lines put together by repeating the sentence; 'I left my tent in the park'. The tent lying at the center of the notebook represents the temporary sovereignty of the protestors in the Gezi Park. Burning down the tents of the protestors before the revolt is a violent transformation of the state pressure over the public space. After the occupation, tent aided the people to carry their private space to public space. Lightweight home which was left to park before going to work or school became a space for temporary shelter and occupation. By applying a punishment or a learning method, two persons repeatedly write down the sentence stating that they left their tent in the park while they try to remember where they might leave it and they think what happened to their tent after the police attack to the Park.

Defter, ziyaretçilerin de katkıda bulunabileceği sayfaların çizgilerini oluşturan 'Çadırımı parkta bıraktım.' cümlesinin tekrar tekrar yazılmasıyla biçimlenir. Orta sayfada yer alan çadır ise park üzerindeki geçici egemenliği ifade eder. Gezi eylemleri başlamadan önce protestocuların çadırlarının yakılması, devletin kamusal alan üzerindeki baskısının şiddete dönüşmüş hali oldu. İşgalden sonra çadır, Park'ta yaşayanların kamusal alana, özel alanlarını taşımalarına aracılık etti. İşe ya da okula giderken parkta bırakılan hafif ev, geçici barınmanın ve işgalin mekanı olmuştu. İki insan, alışılmış bir ceza ya da öğrenme metodunu uygulayarak çadırlarını parkta bıraktıklarını belirten cümleyi tekrar yazar, onu nerede bıraktıklarını, polisin Park'a girmesinin ardından çadırlarının ne durumda olduğunu düşünür.

During Gezi resistance, followed by two days of uprising and 15 days of occupation we were surprised by many occasions, incidents, events and emotions. But I also remember being surprised and fascinated by the spontaneous still-lives appearing around us: bananas together with cables, megaphones with drums, tents and blankets, pencils and masks, fire extinguishers with canned food, construction left-overs and traffic signs creating the barricades. This book was a opportunity for me to remember and enjoy this weird togetherness of the objects of resistance.

Gezi direnişi boyunca nice olayın, anın, konuşmanın ve duygunun bizi şaşırttığı aşikar. Bütün bunların dışında etrafımızda anlık olarak oluşup kaybolan natürmortların da beni büyülediğini hatırlıyorum: kabloların arasından çıkan muzlar, megafonlarla birlikte duran davullar, konserve kutularıyla birlikte istiflenmiş yangın söndürücüleri, barikatları oluşturan inşaat artıkları ve trafik levhaları. Bu defter benim için nesnelerin garip yan yanlıklarını hatırlamak ve bir defa daha bundan keyif almak için bir fırsattı.

We remember... We remember because it had been possible in the past, because the life we dreamed of was within our reach for a split second, and because during the uncertain future that awaited us we would always remember this potent power. At times we remember with joy and zexcitement, and at times with a sense of disillusionment and nostalgia. Going through the notes we kept, remembering the stories that impacted us, sorting out those hidden pieces, gathering up our drafts, recalling everything we forgot to think through.

Geçmişte "bütün mümkünlerin kıyısında" durduğumuz için, hayal ettiğimiz hayat bir anlığına bize göz kırpmış olduğu için ve mümkünlüğünü belirsiz bir gelecek boyunca zorla bize hatırlatacağı, kendini dayatacağı için hatırlıyoruz. Ancak mümkün olduğunu bir an hissettirip kaybolanın gerçek olmadığını, geçmişte kalmış olduğunu bildiğimiz için geride bırakmak istiyoruz. Hatırlayarak yolumuza devam etmek, mümkünün büyüklüğünün altında ezilmeden, hayal kırıklığına izin vermemeye çalışarak, bu ağırlığı omuzlarımızdan atmaya uğraşarak, unutarak, geride bırakarak ama bunun asla mümkün olmayacağını bilerek, payımıza düşeni ceplerimize doldurarak devam etmek...

02.06.2005
Tahmin
Last political group appeared
It was the first that they could
walk with the others easily

6. The two lines would have been
from the factory and around
the area.

7. It is now dark and we found
avoiding cop cordons. We ap-
road and are met with an un-

Three rows of cops stretch at
non-stop hail of bricks batte
molotov comes up and lands
ly dropped.

8. Sunday:
The front is crowded with people debating,
patrolling warily. Firemen inspect damage
friends. News of arrests.

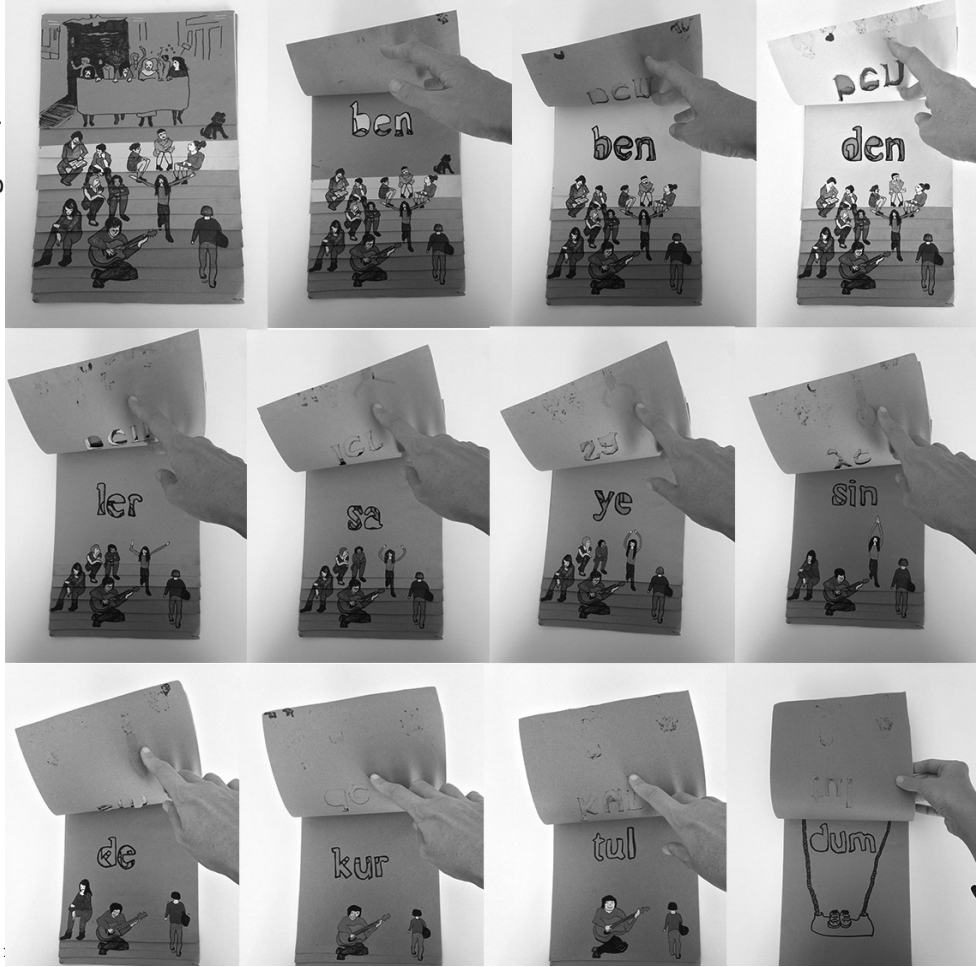
Early evening. More trouble, but more easi
1000 more cops are in the area. Place is seal
Cops now holding strategic positions - the big
Hall, the cops station.
Back to the Frontline. All fires out by now. It
night. Things much quieter. Cops slowly reg
cop shop. Barricaded with cup vans.

9. The press stress not only 'outside agitators' but also 'unsubstantiated
conspiracy'. Where are they held? Which court will they appear
in?

Newspapers print photographs showing faces.

It is now quieter than usual. Massive police presence but this isn't
immediately visible

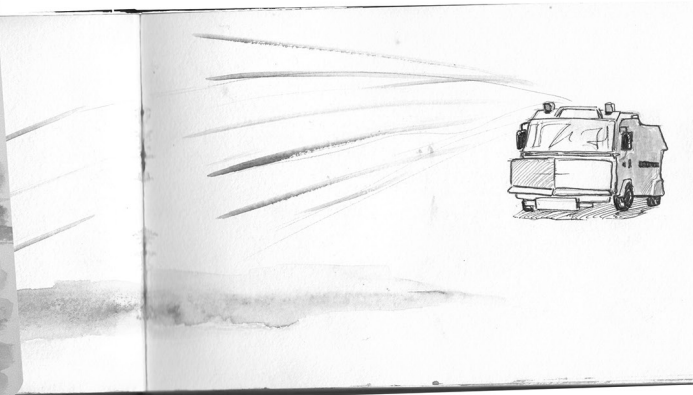
"While designing the notebook, I was inspired by the stairs that connect to us from one place to another. Stairs that reflects the colourfulness of the people on them. The form of the notebook also follows the pattern of stairs. As the pages are turned, figures move and conversations and dreams keep changing. This is a work about dreaming together under the moon sitting on a stair."

Defteri yaparken beni motive eden şey bizi bir yerden bir yere bağlayan merdivenler oldu. Üzerinde bir araya gelen insanlar gibi rengarenk merdivenler. Defterin formatı da basamaklar gibi ilerliyor. Sayfaları çevirdikçe figürler hareket ediyor, sohbetler ve umutlar da değişiyor. Ayın altında merdivenlerde yanyana oturarak beraber hayal kurmak üzerine bir çalışma oldu.

When drawing in this sketchbook I wanted everyone, including visitors in my home and the students at school, to feel comfortable about intervening. At times I changed something of theirs, and at times they intervened. so actually I experienced something similar to Gezi through this sketchbook; contributing without being possessive, being open, the unfolding course of accepting new things and change.

Aslında başka
bir dünya inşa etmeye çalışıyoruz.
Kapıları herkese açık olan, çıkar güdülmeven bir
dünya... Bunu daha önce nasıl ki bir parkta yaptık

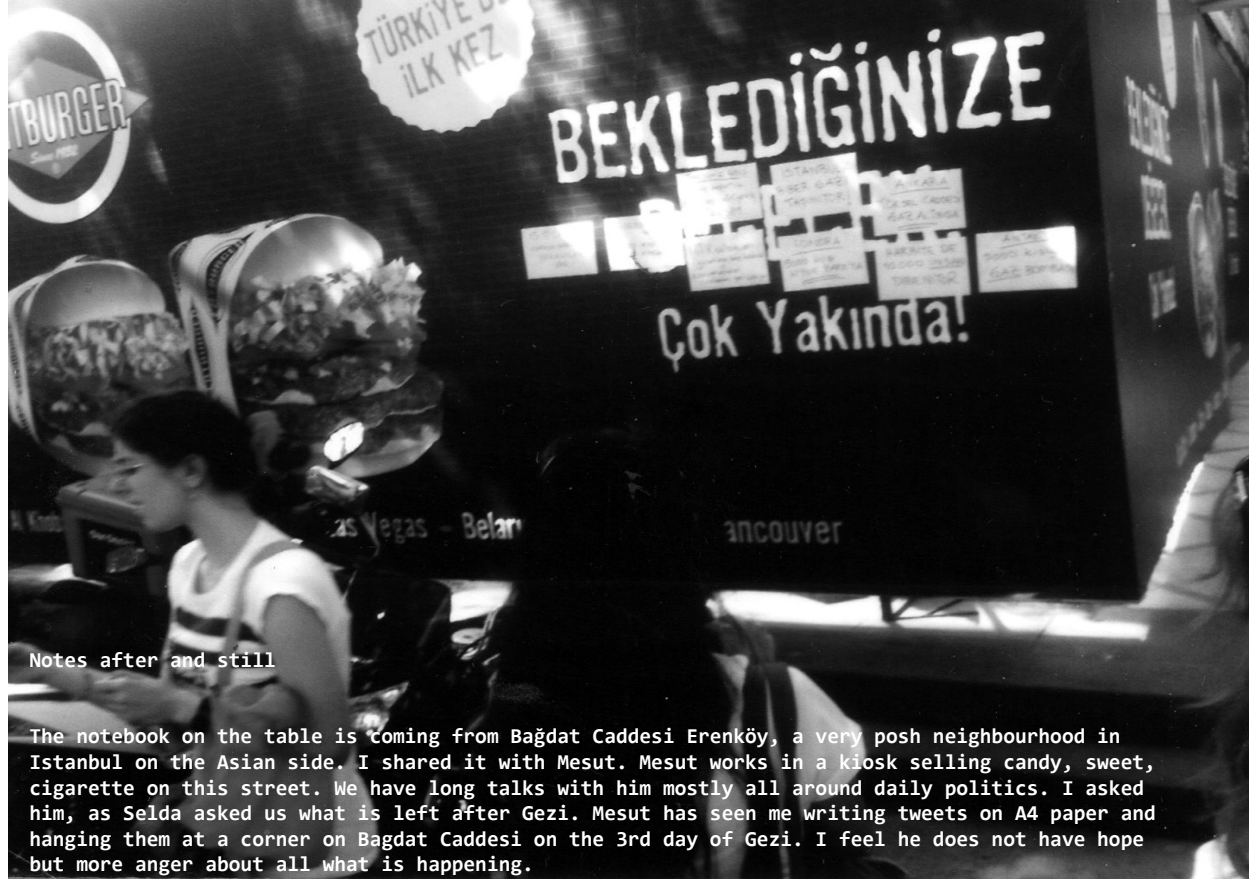
Bu deftere resimleri yaparken herkesin yani evime gelen, okul-
daki öğrencilere bu deftere rahatça müdahale etmesini istedim.
Bazen ben onlarınkini değiştirdim bazen onlar benimkini, yani
aslında Gezi'deki gibi: sahiplenmemek ama emek vermek, açık
olmak, yenilikleri ve değişimi kabul etme sürecini bu defterde
bir daha yaşadım.

forget me not

remembering
the remembering

not forget me not forget me not

Notes after and still

The notebook on the table is coming from Bağdat Caddesi Erenköy, a very posh neighbourhood in Istanbul on the Asian side. I shared it with Mesut. Mesut works in a kiosk selling candy, sweet, cigarette on this street. We have long talks with him mostly all around daily politics. I asked him, as Selda asked us what is left after Gezi. Mesut has seen me writing tweets on A4 paper and hanging them at a corner on Bağdat Caddesi on the 3rd day of Gezi. I feel he does not have hope but more anger about all what is happening.

I am wondering still, like wo(a)ndering after a trauma, what has happened, what has passed, what was it.

The notebook is not finished yet.

November 2014

Sonra ve şimdi notları

Masadaki defter Bağdat Caddesi-Erenköy'den geliyor, Asya yakasının Lüks, zengin mahallelerinden birinden. Bu defterin bir yüzünü Mesut ile paylaştım. Mesut Erenköy'de şeker, sigara, su satan bir büfede çalışıyor. Güncel politika üzerine onunla uzun sohbetler yaparız. Selda'nın bize sorması gibi ben de Mesut'a sordum, Gezi'den geriye ne kaldı diye. Gezi'nin üçüncü gününde Mesut beni, Bağdat Caddesi'nin bir köşesine, bir duvara, telefonuma gelen güncel tweetleri A4 kağıtlara yazıp asarken görmüştü. Sanki umuttan çok, kızgınlığı vardı. Ben hala travma ertesinde kaygılanıyorum, bakıyorum, ne oldu, olan neydi. Defter henüz bitmedi. Kasım 2014

“GEZİ.....It was amazing, beautiful, refreshing....
 Inside that park, in that famous square TAKSİM
 Young and old, men women children
 The faithful and the atheist could all live
 Together in peace and harmony
 And What humor What creative energy!
 It was in that moment unbelievable, fantastic”

ipek duben

“GEZİ.....sersemletircesine taze
 ve hayat verici O küçük parkın,
 o ünlü meydanın içinde - TAKSİM
 Genç yaşlı kadın erkek çocuk
 İnanan inanmayan hep birlikte
 Barış ve uyum içinde yaşadı
 Ne esperi Ne yaratıcılık
 O an inanılmazdı harikaydı”

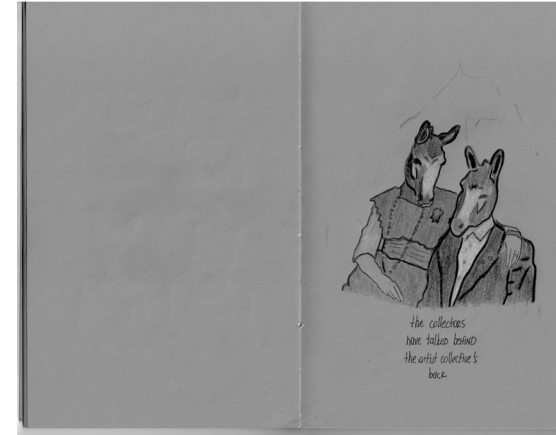
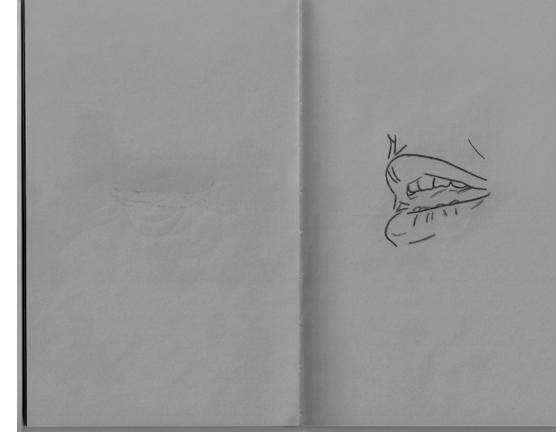
The Age Of Information - song by Momus

X said to Y what A said to B
B wrote an E-mail and sent it to me
I showed C and C wrote to A:
Flaming world war three

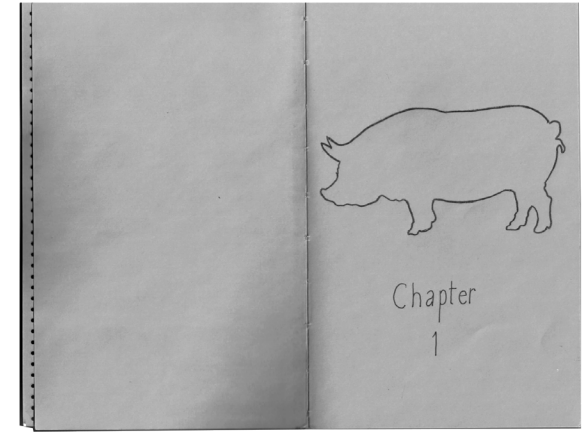
Cut, paste, forward, copy
CC, go with the flow
Our ambition should be to love what we finally
know
Or, if it proves unloveable, simply to go

the artist collective
has talked behind
the critic's back

the collectors
have talked behind
the artist collective's
back

Sanatçı konuşmasından çıktıklarında bir süre sessizlik oldu. İkisi de Beyoğlu'nun karmaşasından kaçınırcasına arka ara sokaklardan, buraları iyi bildikleri konusunda yarışırcasına birbirlerine yön vererek yürüdüler. "Düşündüm de, aslında işleri mi yoksa onları anlatış biçimi mi daha kötü karar veremedim". Diğeri, sanatçıyla geçmişlerinden ötürü daha yakın olduğu için bir süre sessiz kalmayı tercih etti ama dayanamadı. "Bence güncel sanatın kalitesini düşürüyor".

Memnuniyetliktir İktidarlar için Nefs-i Memnuniyet Fasıküli

INTRO / GİRİŞ

Hukuki bir şekilde güç sahibi olabilirsiniz.
Güç sahipliği, kişiyi arzuları ve taahhütleri arasında ikileme düşebileceği durumlara sokabilir.

Self-Pleasure Fascicule
for
Displeased Powers

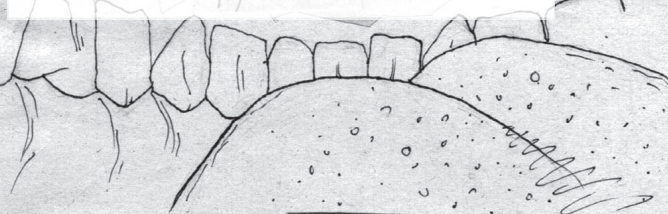
Anyhow you may have power. Small or big one.
Power ownership may put the one in a dilemma
between one's desires and obligations.

When the decisions you ought to make, effects -

Self-Pleasure Fascicule for Displeased Powers

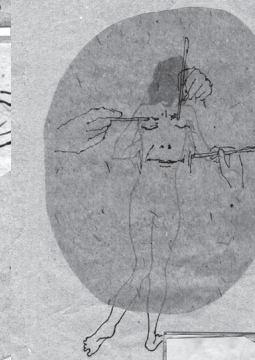
Almak durumunda olduğunuz kararların
This fascicule imagines to warp and transform the possible effects of the any kind of power ownership to persons, groups, societies and masses.
For this purpose, it looks to the relation between body stimulation and mental action. It proposes fabricated implications and experimental exercises. It denies the cliché an direct connections between various kind of sexual practices and power relations besides, it denies revolutionary approach towards future. Because the one who takes down, can be taken down. Whereas the one who can warp and transform may remain flexible.

özgür erkök moroder

etkilediği durumlarda bakış açınız
durumu çözümlenmeye yetmediğinde

When your perspective is not enough to deal
with the situation...

deneyisel tavsiyeler
uydurma egzersizler

experimental implications
fabricated exercises

1. duyguların yerlerini
kaydırma
shift the senses

Rightfulness Syn'
in Greek
consilience

ardıymı
ancada: birlikte koşmak,
gular birlikteliği

Mentioned dilemma may be provoki
restraining one's self-pleasantness.

Sözkonusu ikilemler, kişinin nefsi-i memnuniyetini
provake ediyor olabilir,
engelliyor

toplu geç boşalma eylemi!
bekleyin

collective late ejaculation
demonstration!
wait

NEFS

ruh, birşeyin kendisi, akıl,
insan bedeni, ceset, kan,
azamet, arzu, kötü istekler

Nefs → self, personality, human soul,
the flesh, desire and
blood, m

ecstasy →

A special condition / sta
between body and soul
cut ties with the outer

ruh ile beden ilişkisinin belirli b
geçtiği, dış dünyayla bağların
bir hâl.

bireysel
individual

kollektif

EXCLUSIVE:

özel dosya: HYSTERIA
HİSTERİA!

18. yüzyılda İngiltere'de ve 19. yüzyılda erkeklerde histeri semptomlarını
tanımlama, kabul edilebilir bir durumdu. Kendilerine "sinirli" denirdi. Bu
tanımlama üst orta ve üst sınıf erkekler için kullanılırdı. Belirtilen
Beyinlik ve erkeklik dışı olarak değil, rafine, uygar, elegant ve
dünyalılarla ilgiliydi. Sığırdan Histerik olmak, sığırsı sınıflı emsallerin
aklına - özellikle safirlikle bir sını sistemine sahip olduklarına
göstergesiydi.

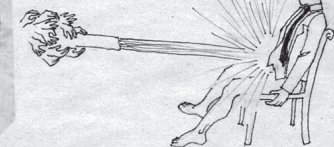
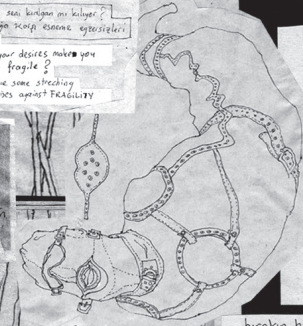

8.

Bağımsız olduğunuzu mu düşünüyorsunuz?
Bu egzersizi türevleriyle uygulayın ve
aynı şekilde düşünmeye devam edin.

Do you think that you are independent?
Then do this exercise with the
variations and go on thinking the
same way.

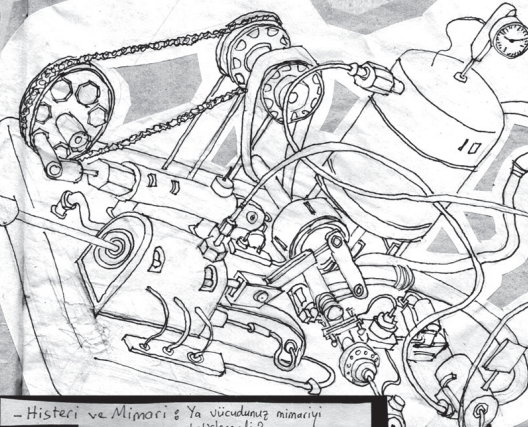
Argümanları, deni, kılavuz ve kılavuz
için kılavuzlar için kılavuzlar
Do your desires make you
fragile?
Have we some shocking
exercises against FRAGILITY

...birakın halkı size yatıştırsın...

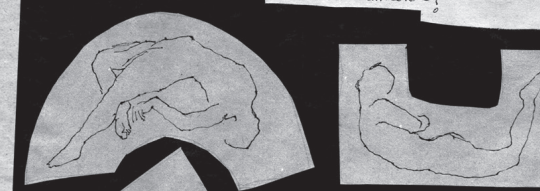
...let your people cool you down

...and on fragility to
attention, complicity
circumstances
esnekliği
kafiyetli
berberiyen

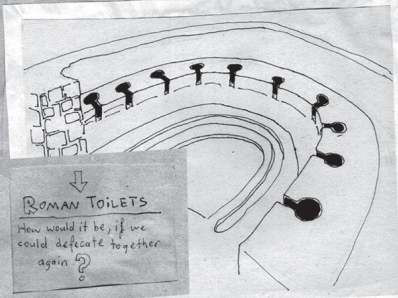
- Histeri ve Mimari: Ya vücudunuz mimariyi
belirleyseydi?

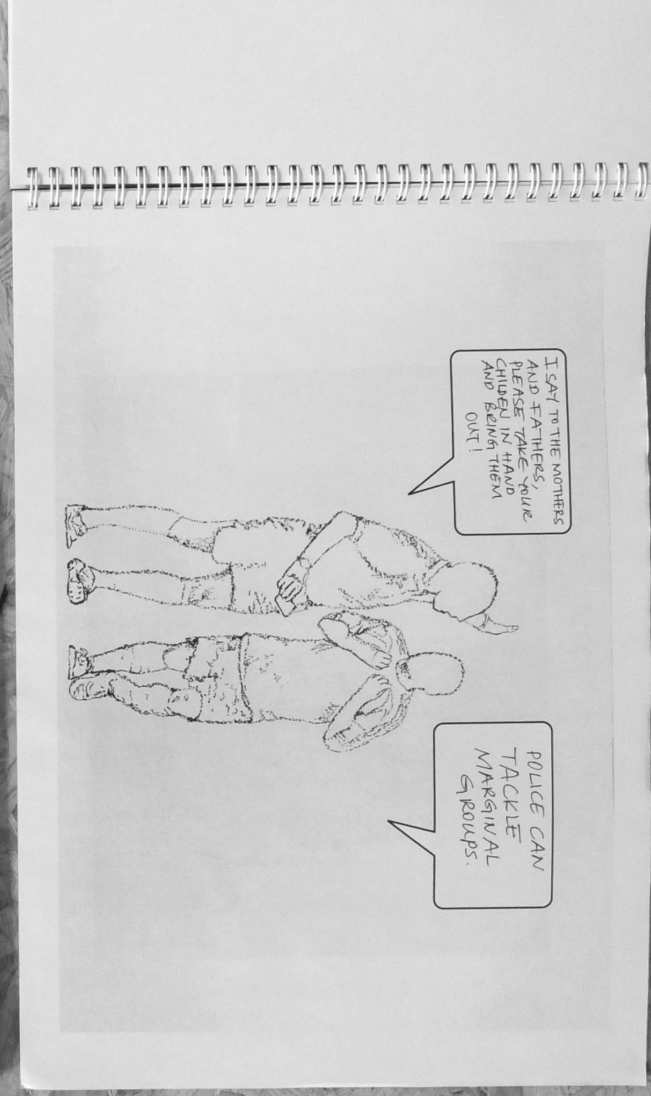
HYSTERIA and ARCHITECTURE:
what if your body determines the
architecture?

NO STRINGS ATTACHED
NSA

ROMAN TOILETS
How would it be, if we
could defecate together
again?

didem erk

Bir tanık
İnsanın hayatında büyük bir değişiklik olduğu dönem-
lerde olurmuş bu Gezi’yle birlikte gelen herşey benim
için büyüü ve acılı bir değişimdi. En mahreminden
bahsetmessem, bir daha hiç bahsedemem. Bu kadar yoğun
korku, acı, şiddet ve umudun bende yarattığı travma,
bir daha eskisi gibi olmayan olamayan bir zamanın
habercisi oldu. 9 ay boyunca yaşadığım ağır
depresyonla, Bipolar Disorder teşhisi konulduğundan
beri kendimi bir yırtıktan girmiş gibi hissediyorum.
Belki önemli ya da hiç değil ama benim için o zaman
kadar çaba gösterdiğim fırsatları, kapımı çalma-
larına rağmen seçemedim. Finlandiya’dan doktora
kabul olmuşken, Paris’te Cité des Arts seçilip de
gidememek, bir yerde asılıp kalmış biri için, tercih
edebilme iradesinin çok dışındaydı, çünkü bunu ben
yapmıyordum, bu olmuştu..
Her şeyin en koyu tonu...
Toplumsal hafızadaki etkisini ve sosyolojik boyut-
larını tartışırken, ancak kendimden bahsedebilmeye
yetebileceğimi farkediyorum. Hafızamda en mahrem
içinde tecavüze uğramışçasına ikamet etmek için bir
yer bulamıyorum.
Bu yazı bir itiraf ya da terapi biçimi değil, belki
farkında olan ya da olmayan bir çok ruhu iğdiş et-
miş olma ihtimali. Güç ve iktidar sınırsızca uygu-
landığında, bellek, düşünce, dil ve belki aşkın iğdiş
edilerek özgürlüğün ortadan kalktığı an, en belirgin
gerçekliği bile nasıl kanıtlayabilirim, bilemiyo-
rum...
Kumun üzerine sözcükler yazılır ve silinir, üst üste
okunaksız yazılar yazılır – Göremeyen bir çocuk için
sözcükler dokunabilir nesnelerdir sadece – anımsamak
istedikçe hep dışarı itiliyorum.
Kendim ve orada karşılaştığım herkes Fahrenheit
451’deki Gezgin Kitap Kurtarıcıları benim için -
yani her şey ölümsüzleşti ve sonsuza dek değişti-
kulaktan kulağa seslerde sır paylaşmaya yatkın bir
ton ve her şeyi kaplayan boşlukta kırmızıya ağıt.

gözde ilkin

PROVA

Bir Rüyanın ortasına açtım gözler-
imi
Ora ve burayı ayıran
“Manzara Kesen” bir kayanın içine
uyandım.
Sert, vurdumduymaz ve yontulmaz ,
Göğü ve yeri ikiye böldü.

Kayayı dişledik
Kör noktalarına gizlendik
Kaybolanlar, belirenler, akıp
gidenler
Ve dar bedenlerle

Unutup unutup yeniden hatırladık
Sürekli temize çıktık yeri ve göğü
Yeşerdik içine doğduğumuz yere
Ağaç olduk, kuş olduk
Kafa kemiren bir zemine yem olduk

Göz yaşı torbaları taşıdık
Tek tek ve hep birlikte
Duvar olduk
Yüz olduk
Kuyu olduk
Vaha olduk
Su olduk
Koca kayanın içinde
Koca bir dağ olduk

Halay çektik, seslendik
Dağın öte yanına
Varmışım, varmışsın, varmış ulan!
Sağır ve dilsiz koca kaya
Kendi de inanmadığı bir kader
bıraktı göğe

Bir kayadan ötekine attık ken-
dimizi
Ölmedik kaldık
Kuruduk anımsamaktan
Anımsadıkça kaçmaktan
Sabır biriktirdik ince ince
serdik toprağa

Bastığımız yerden
Kayaya inat
Unutuş çiçekleri yeşerdi
Dev ve derin
Ben sen o
Biz siz onlar olduk
Bir Rüyanın ortasına açtık
gözlerimizi

berkay tuncay

Defteri hazırlamadan önce düşündüğüm ilk şey yanıbaşımda
gerçekleşen bu büyük enerjiyi sayfalara sığdırabilmenin im-
kansızlığıydı. Neticede Gezi’nin önemi de bir kaç kelime ile
ölçülemiyor. Bir yol bulabilmek için gözlerimi kapadım ve
Gezi’den aklımda ne kaldığını düşünmeye başladım. Daha sonra
bunları bir kağıda yazdım. Yazdıklarımın çoğunluğu: Deniz
gözlüğü, su fışkırtıcı, talcid, vinç, kitleler, sosyal medya,
gaz kapsülü, kaldırım taşı gibi şimdi yanyana geldiğinde çok an-
lamsız gözüken ama o süreçte inanılmaz anlamlı olan ‘şeyler’di.
Daha sonra Gezi Ruhu’na da eş düşecek şekilde kendi imgelerimi,
buluntu imgelerle, çektiğim fotoğrafları herkesin çektiği fo-
toğraflarla birleştirmeye ve yanyana getirmeye başladım.
O anda anladım ki aslında tüm süreç boyunca yaptığımızda buydu
zaten: Hep birlikte, yan yana gelerek, birleşen akıntılar gibi
devam etmek. Tüm hayatımı geçirdiğim bu şehirde anlatacak bir
hikayem var.
Artık herkesin anlatacak bir hikayesi var.

gökhan deniz

“Kendime yapılmasını istemediğim şeylerin başkalarına yapıl-
masına dayanmam, isyan ederim!” diyen vicdanı özgür büyük
bir kalabalığın sesiydi. Gezi, Gezi’den ibaret değildi elbet.
Çevreci bir protestoyla başlayıp ülke çapında dalga dalga
yayılan, baskıya ve otoriteye direnen bir isyandı.
Tüm mağdurların ve ötekilerin bir arada olduğu adalet,
eşitlik, özgürlük ve barış istediği hak arayışıydı. Dev-
let babanın baskıcı, otoriter, buyurgan tavrının büyük bir
paranoyayla beraber polis zorbalığına varan şiddetine karşı
‘yeter artık’ diyenlerin hikayesiydi.
Hayal bile edilemezdi. Hiç kolay değil uyur vaziyette
yaşarken ölü toprağını üzerinden kaldırmak.
Bu hayal dahi edilemeyen şey artık bir ülke tarihi için umut-
lu bir geleceğe inanca dönüştü. Bu defter, bu umudu yeşertmeye
başladığımız o günlerin sığağında sokaktan eve döndüğüm zaman-
larda oluştu. Ve bir günce gibi iki ay devam etti.
O ‘An’a tanıklık etti. Gözümün gördüğü, kulağımın duyduğu
gerçek hikayeler. Umutlu olduğu kadar, tedirgin edici çoğu
zamanda korkutucu olabilen hikayeler.
Ben yine de, bir arada olmanın önemini hatırladığımız o gün-
lerde, aramızdan ayrılan güzel insanları her zaman hatırlımayı
ve mutlu sonlarla biten hikayeleri sevmek isterim.

gonca sezer

Bu defter son seneler içinde yaşadığımız kader ortak-
lıklarının izdüşümü.
Yaşanan haksızlıklara karşı verilen mücadele ve dayanışma
ruhunun bir çeşit tezahürü diyebiliriz.
Defterimdeki yazılar ve görseller ise o tarihlerde içinde bu-
lunduğumuz kaotik ortamın vahim sonuçlarını gösteriyor.
Adalet ve özgürlük arayışım devam ediyor.
Defterimde başlangıç noktam, adalet isteğimle beraber toplu-
mumdaki haksızlıklara karşı direnenleri yazmak, çizmek iste-
mem oldu.
Defterimin başlangıcı var ama sonu yok,daha önce de belirt-
tiğim gibi devam ediyor.

İngen aydıntaşbaş

Defter 31x41cm boyutunda ,tuval kağıdına yapılmış; son zaman-
larda zihnimi meşgul eden şeylerle ilgili aldığım notlarla
oluştur. Dağınık başladı, giderek bütünleşti. Sayfalar
birbiriyle ilişkilendi ve bütün içinde yerine oturdu. bu
coğrafya ve bu zamanda insan çözülüp dağıldıkça
“Stay with me” anlam kazandı.
Bunu İstanbul için söylüyorum;
Boşuna olduğunu bilerek söylüyorum.
Kariye’deki “Meryem’in ilk adımları”mozaik panosunu sevdiğim
için söylüyorum.
Ağlayan bürokratin acıklı komikliği
Güç ve iktidar
“Denize işemeyiniz “ uyarıları
Kadınların acı durumu , cinayetlere kurban edilişi
Kentsel dönüşüm işleri
Ormanını kaybeden domuz
Ortadoğu’nun şizofrenik haritası
Eski halk resimlerindeki bilmece; ah min-el aşk
Ve diğerleri bu defterde yer alıyor.

sabine küpher-büsh & thomas büsch

Sayfa 1
Kurtlarla dans
Sayfa 3
mutluluk kavramını bilmiyorlardı
Savaşmak ve sevişmek eşit derecede değerliydi
Bir gün birisi düşünmeye başladı
Sayfa 9
Hakikat-arayıcıları savaş hazırlığında
Sayfa 12
Herhangi bir seçenek mevcut mu?Varoluşçular olmadığını idda ettiler. İdeolojistler, devrimlerinin etkili olacağını tahmin ettiler.
Biz ne bulduk şu ana kadar? Hala arayıştayız. Yani hikaye devam etmektedir.
Kurtlar, anlatılarda farklı kültürlerin karakterleridir. Kuşların kralı da aynı şekilde.Hakikat-arayıcıları ve amazon-ların savaşı yedi vadilerden geçerken devam etmektedir.
Kurt rehberlik ararken yolda onların arkadaşıdır. Hikaye için seçilen resimler esas olarak 2002 ve 2014 yılında Kuzey Irak'ta ve Türkiye'nin Güneydoğusunda çektiğimiz gerçek video görsellerinden üretilmiştir.
Görüntüleri farklı dijital yazılımlarla bir çizim biçimine dönüştürdük, çizimler ve farklı grafikler de eklendi. Video görüntülerinin çekildiği alanın çarpıcı bir özelliği vardır. Birçok vatandaş için manzaranın güzelliği özgürlüğün ve barışın yokluğu ile çatışmaktadır.
Hikayenin devamı mevcut görüntüleri ile güvence altına alınmıştır, üretilecek farklı materyallerle devam edecektir. Bu defter deneysel bir projenin başlangıcıdır, amacı yaşadığımız gerçeği sorgulamaktır.
“Benimle kal”. Hikayenin başında kurtun eşi endişeleniyor.Korku ve onunla mücadele etmek yeni keşiflerin başlangıç yoludur.
İstanbul, Kasım 2014

endam acar

Her şey bir ağaçla başladı. Onları koruyan insanların sabaha karşı gözlerine gözlerine sıkılan gaz ve yakılıp başlarına yıkılan çadırları internete yansıdığında evimizde duramadık. İnsan olan hiç kimse evinde duramadı.
Her şey bir ağaçla başladı. Sökülüp ortalığa atılan candı onlar. Canımız dayanmadı, duramazdık. Gezi'ye giden duyarlı insanlar çadır kurmaya başladılar. Biz de çadırımızı alıp gittik. Farklı görüşlere sahip fakat aynı amaç için -yaşam hakkı için- orada olan insanların neler hissettiklerini ve düşündüklerini kaydetmek istedik.
Panayır alanına dönüşen park, her kesimden insanın dayanışmasına tanıklık ediyordu. Bizler de bir atölye kurduk.İnsanlar boyalarla kağıtlara düşünce ve duygularını yansıttılar.
Ötekileştirilen herkes oradaydı.

Kadınlar bir zincir oluşturdu, çocuklarının yanında olduk-larını göstermek için. Yaşlılar oradaydı ‘biz yapamadık , siz yaptınız’ demek için. Çocuklar oradaydı ‘arkadan biz geliyoruz’ demek için.

gülçin aksoy

‘Hep oradaydım’ demek istiyorum..Yani geçmişten bugüne içinde yaşadığım politik ortam , umutlar, sözler, kaybolan yaşamlar vs. Ama bugün durum çok daha karmaşık görünüyor. Defter gündeme geldiğinde baktım ki zaten günlerce yazmışım, toplamışım, gigabitler dolusu doküman kaydetmişim. Bugün hala oradan çıkamadığımı düşündüğüm yerde defter kafa karışıklığının, umudun, can sıkıntısının, kendinle baş edeme-menin kızgınlığını göstermeliydi diye düşündüm.

İki ağaç meselesi hala sürüyor. Mesele sadece ağaçla ilgili değil, insanın kendisi ve çevresi ile kurduğu güç ilişkisi üzerinde temelleniyor. İktidarlar binaları kadar konuşuyorlar. Hala yazıyorum, çiziyorum. Bu deftere de yazdım. Tonlarca yazdım, yazmıştım. Öyle karışık ve içinden çıkılmaz bir hal almıştı ki hepsini yazdım ama tek tek okuyamazsınız. Sanırım bu defter dünyanın her bir yerinde her bir yerlere dokunan insan olmanın zararları üzerine.
En iyisi: ‘Beni parka götür!’

güneş savaş

Bu defteri oğlum Eren’le birlikte hazırladık. Gezi Parkı’ndaki (Eylül, Ekim, Kasım 2014) bir ağaca yaptığımız ziyaretlerin günlüğünü tuttuk.

Ağacı Eren seçti
Ağaca baktık
Ağacı dinledik
Ona kitap okuduk.

Defter, neden Eren’le birlikte böyle bir defter hazırlamaya giriştiğimi anlatmaya çalıştığım bir giriş yazısıyla başlıyor. Ağacı düzenli olarak ziyaret ettiğimiz üç aydan yola çıkarak üç bölümden oluşuyor. Benim iç konuşmalarım bu üç ayın arasına giriyor. Ayrıca mevsim dönümünü tarif eden Buğday Derneği’nin hazırladığı Doğa Takvimi de bu bölümlerin arasında yer alıyor. Bölümlerin içeriğini ise Eren’in ağacı ziyaret ettiği zaman-larda ona bakarak yaptığı resimler, ağaçla ilgili anlattıkları ve ağaca söylediği şarkılar oluşturuyor.

Defterimiz el yapımı kırılğan ve kabullendiğimiz hatalarla dolu.
Neden bir çantanın içindeyiz? Çünkü bu çanta Eren’in ağaca giderken kullandığı çanta. Ağaç çantamızda bir de ağaca giden yolun krokisi var Eren’in çektiği fotoğraflardan oluşan. Ayrıca kendi ağacınızı yapmak isterseniz diye origami kağıtları ve basit bir origami ağaç yapma modeli var.

burçak bingöl

Aslı Gibidir.
Bu kitaptaki yeşillikler doğrudan Gezi’nin kendisinden geliyor. Bizi, hepimizi oraya toplayan önce ve en başta bit-kiler ve ağaçlardı; bu kitapta her şeyden önce onlar olmalıydılar.

Toplandılar, foto-kopyalandılar ve bir defterin yaprağına sabitlendiler.
Gezi’de ağaçların arasına doluşan yeni ruh, yeni rotalarını bu kitaptaki yaprakların arasında aramaya devam ediyor...

özgür atlagan & bengi güldoğan

O yaz günlerinde ve sonrasında dokunduğumuz veya bir şekilde temas ettiğimiz yerleri hatırlamaya çalıştık; bunların çoğuna parktaki kalabalıkla birlikte dokunmuştuk. Parkta yürüdüğ durduk ve bazı izleri, dokuları, müdahaleleri tarayarak kağıda geçirdik. Bir gece sivil polisler ne yaptığımızı merak etti ve onlara anlattık.

Sivil Polis: Ressam mısınız? Desen mi çıkarıyorsunuz? Biz de çocukken bozuk para koyup yapardık, Atatürk flân. Ne için bu? Bengi&Özgür: Bir defter sergisi için tarıyoruz bunları.
SP: Neler taradınız?
B&Ö: Mesela basamaklardaki bir çatlak, yere damlamış boya, parkın meydana bakan bir köşesindeki taş, ağaç gövdesi, kurumuş sarmaşık vantuzları, havuzun kenarı, heykelin bir parçası, mobese direği, eskiden polis kulübelerinin durduğu yerin zemini...
SP: Taradıklarınızın altına ne olduklarını yazacak mısınız?
B&Ö: Bazılarına yazacağız.
SP: Dokunabilir miyim?
B&Ö: Tabi buyurun.
SP: Oh çok güzel. Alabilir miyim?
B&Ö: Tabi tabi.

inci furni

Gezi sırasında defter ya da herhangi bir şeye konsantre olacak durumda değildim. Hepimiz vücut ve zihin olarak oradaydık, o kadar çok şey gördük ve dinledik ki hiçbirisi diğerinden daha değersiz veya önemsiz değil.
Coşku, korku, sevinç, sevgi, güven, endişe ile ortaya çıkan o direnç Gezi’yi soyut, aktarılması güç bir deneyim yaptı benim için.
Bu nedenle Soyut 15 gün dedim, defteri çok sevdiğim bir arkadaşım hediye etmişti, o da Gezi’deydi, birlikteydik. Kapağı birbiri içine geçen lale motifleri ile bezeli, içinde ise küçükçük fırça darbeleriyle hiç kullanmadığım, başka bir dil ve müzik için geliştirilmiş notasyon defterini taklit ettim, sayfaları arka arkaya değil yan yana kullandım. Zamanın genişleyip yoğunlaşmasını ve bir şeye kapılmayı çoğu zaman müzikte hissedirim. Küçük fırça darbeleri tıpkı bizim gibi kanonunu oluşturdu.

şafak çatalbaş

Resmi Rüya Günlüğü

Resmi Gazete’nin 2014-2010 yılları arasındaki muhtelif sayıları ile, aynı zaman dilimi içinde tutmuş olduğum rüya günlüklerimden oluşan bir defter hazırladım. Bu iki ayrı gün-delik malzemeyi bir tür paralel kurgu içinde, rüyanın kendine özgü dilini andıran atlamalı ve boşluklu bir akışta yanya-na getirdim. Rüya günlüğümde belirli bir tarih aralığında yazılmış bir rüyanın içinden anahtar kelimeler belirleyip, resmi gazetenin web sitesinde arattım. Çok sayıda sonuç çıktı. Kelime ekledikçe sonuçların sayısı azaldı. Tek bir sonuç çıkıncaya kadar kelime ekleyerek aramaya devam ettim ve günlüğümde buna en yakın tarihli rüyayı seçtim. Bu süreci her seferinde yineledim; ortak anahtar kelimeler aracılığıyla, 10 rüya ve 10 resmi gazete sayısı, 4 yıllık bir zaman diliminde geriye doğru gidilerek paralel kurguyla örüldü.

Kişisel ve kamusal olanı günce pratiğinde buluşturarak, her iki alanda karanlıkta kalanların aktive olarak kendini açığa çıkarabileceği yeni bir alan açmak mümkün olabilir mi? Günlük tutmak, belirli tarihlerde olanların kaydını tutmak ve paylaşmak, akıl dışı - akılcı dünyalarda, tuhaf - tanıdık bir pratik olarak inandırıcılığını an be an güncelleyebilir mi?

seda hepsev

Haziran-Temmuz 2013’de Zürih’teydim. İstanbul’a gitmem o sıra mümkün değildi, ben de bilgisayarım-la yakın mesafe yaşamaya başladım.

Bilgisayar başında yedim, içtim, konuştum, uyukladım, uyudum, okudum, anlattım, izledim, ağladım, (zaten kedim de kanser olmuştu, ağlama seanslarında onu da aradan çıkarttım), öfkelendim, sinirlendim, güldüm, sinir bozukluğundan güldüm, endişelendim, sevindim, umutlandım. Zürih’teki dayanışma yürüyüşlerinde, katıldığım gösterilerde hiç bağırmadığım kadar çok bağırdım. Sesimin buradan oraya ulaşmasını istedim. Bisikletime pankartlar yapıştırdım dolaştım. Oturduğum park-lardaki çimenler kıçıma battı.

Ama sonra yine bilgisayarımın başına döndüm.

Bazen mesafeler gerçek olduklarını hissettiriyorlar. Bazen de sosyal medyadaki ortak bir hareket, bir hashtag, bir paylaşım, o mesafeyi ortadan kaldırıveriyor. Uzak olmanın zor geldiği zamanlarda, yakınlaştıran bir umuda tutunmak önemli.

hale tenger

31 Mayıs ve Taksim Gezi Parkı Olayları

30 Mayıs 2013’te René Block ile “İskele 2. The Unanswered Question”, Berlin sergisi için iş seçmek üzere buluştuk. “Swinging on the Stars” adlı işimi göstermek üzere anlaştık ve her ikimiz de kararımızdan memnunduk. Ertesi gün René İs-tanbul’dan ayrılıyordu. Ertesi gün o Berlin’e uçarken ben de hayatımın ilk göz yaşartıcı gaz deneyimini yaşayacağımı tahmin edemezdim. Seçeneğim yoktu, dışında kalamazdım, Taksim’e gidip pro-testo gösterilerine katılmam gerekiyordu. Sokak aktivizmi için yeterince dinamik olmadığımı bilme me rağmen tereddüt etmeden evden ayrıldım. Galatasaray’a varıp Taksim’e doğru akan kalabalıkların arasına karışır karışmaz üzerime de doğru vahşice göz yaşartıcı gaz ve kimyasal su sıkın bir Toma hızla gelmeye başladı. Özellikle koruyucu ekipmanınız yoksa böyle bir durumda tek çareniz deli gibi koşarak kaçmak. Ben de koşabildiğim kadar hızla koştum ama bir çıkmazda buldum ken-dimi, Galatasaray Lisesi’nin büyük ahşap kapılarının önünde. Ben hariç, herkes yokuş aşağıya Fındıklı’ya doğru kaçmıştı. Hazırlıksız yakalanmıştım ve içgüdülerim endişe ve stres altında iyi çalışmamıştı. Ortalık sakinleştiğinde Ali’yi (ha-yat arkadaşım) aradım. Birbirimizi bulduğumuzda böyleşi bir durumda kaçış yollarını ve tekrar kaybolursak birbirimizi nerede bulacağımızı önceden planlamamız gerektiğinin farkına vardık.

Gezi Parkı olayları kısa süre içinde sadece İstanbul’da değil başka bir çok şehirde sokak protestolarını tetikledi. Gezi direnişi gelişti, binleri, onbinleri Taksim meydanında, Gezi Park’ında ve İstiklal’de bir araya getirdi. Gezi Parkı bir çok farklı politik ve kültürel kesimden gelen protestocularla doldu. Göz yaşartıcı gaz olmadığı sürece, iletişim, etkileşim ve paylaşım için olabilecek en güvenli alandı. Bir şölen ve kutlama atmosferiydi. Havada şarkılar, sloganlar, marşlar uçuşuyordu, bazıları dans ediyor, kimi kitap okuyor, kimi kestiriyordu. Anonim İstanbullular tarafından bedava yemek,

tıbbi malzeme sağlanıyor, gruplar veya kişiler tarafından ge-tirilen malzemeler parka sürekli akıyordu. Gezi Park’ına on dört gün boyunca gittim ve sürekli fotoğraf ve video çektim. Gezi Parkı bir gece polisin ansızın başlayan göz yaşartıcı gaz saldırısı ile boşaltıldı ve adım adım park halka kapatılıp polis tarafından işgal edildi. Diğer herkes gibi ancak o zaman günlük işlerime geri döne-bildim. Aslında daha 31 Mayıs’ta “Yıldızlarda Dans” videosunu Berlin’de artık gösteremeyeceğime karar vermişim ama bunu René’ye yazacak vaktim olmamıştı.

En sonunda 18 Haziran’da alttaki e-postayı yazdım ona:

Gesendet: Dienstag, 18. Juni 2013 um 17:17 Uhr
Von: “Hale Tenger” <haletenger@gmail.com>
An: “Rene Block” <rblock@tanasberlin.de>
Betreff: september

Sevgili René,
30 Mayıs’ta buluşmuştuk ve 31 Mayıs’ta Galatasaray’a gittim protestolara katılmak için. Galatasaray meydanı-na varır varmaz ilk göz yaşartıcı gaz deneyimini yaşadım. 31 Mayıs’tan beri Gezi Parkı, Taksim, İstiklal ve Harbi-ye’deyim. Bir gece polis ansızın parkın içini öldüresiye gazla-maya başlayınca gerçekten bir dehşet yaşadım. İstanbul’dan ayrıldığından beri burada her şey o kadar dramatik bir şekil-de değişti ki hepsini yazamam. Ancak 31 Mayıs itibarı ile “Yıldızlarda Dans” videosu geçerliliğini yitirdi çünkü en sonunda sessizleştirilmiş kalabalıkların protestolarına tanık oluyoruz! Tahmin edeceğin gibi artık o videoyu göstermem mümkün değil, en azından yakın gelecekte. Orada olan herkese müteşekkirim ama özellikle gençlere, binlercesine, çok üzücü ki bazıları öldü -şu ana kadar 4 kişi- bazıları yoğun bakımda, 10 genç bir gözünü kaybetti, binlercesi ve binlerce-si de yaralı.

Şimdilik durum böyle, başka birçok kimse gibi, 19 gündür evde olduğum saatlerde bile sürekli haber takip edi-yorum ve çok az uyuyorum. Ancak bugün kendimi bir kaç işle ilgili yazmaya zorluyorum. Şu anda yeni bir proje önere-bilecek durumda değilim. Sadece “Böyle tanıdıklarım Var III” uygun olabilir (Arter, “Haset, Husumet, Rezalet” sergisin-den), yaşamakta olduğumuz devlet şiddetinden yeni görüntüler eklenerek, ama o için çok geniş mekana ihtiyacı var. Soracak olursan, bu aralar sanattan epey uzaklardayım! Belki olayları akışına bırakmak en iyisi, belki başka bir zaman, başka bir

yerde...

Sevgilerimle,
Hale

René verdiği cevapta her zamanki gibi çok destekleyiciydi. Benim argümanlarımı anladığını, saygı gösterdiğini yazıyor, ancak devletin de tam olarak bunu yapmak: ‘bizi susturmak’ istediğini ekliyordu. Eğer sanatımı göstermeyeceksem gön-derdiğim mektubu göstermek istediğini çünkü onu bir manifesto olarak gördüğünü yazıyordu.

Ona cevabımda bazı şeylere açıklık getirmeye çalıştım:
Gesendet: Donnerstag, 20. Juni 2013 um 01:15 Uhr
Von: “Hale Tenger” <haletenger@gmail.com>
An: “Rene Block” <Rene.Block@gmx.de>
Betreff: Re: September

Sevgili René,
Hızlı cevabın için teşekkür ederim. Bazı şeyleri açıklamak istiyorum çünkü sınıırım yanlış anlaşma oldu. Sanat-tan uzak olduğumu söylerken atölyemden uzak olmaktan bahsed-iyordum. 31 Mayıs’tan beri aktif olarak protestolara katıldım. Yani, sessiz kalmıyorum... bu benim için mümkün değil. Türki-ye’nin en gergin politik dönemlerinde bile hayatım boyunca sessiz kalmadım, tavrımı medya veya sanatım aracılığıyla ortaya koydum.

Berlin sergisinde “‘Sikimden Aşşa Kasımpaşa’ Oku-lu”nu göstermek söz konusu olamaz. Bu olaylar çervesinde onu göstermek büyük bir hata olur. Daha önce dediğim gibi, “Böyle tanıdıklarım Var III” en uygun hazır iş olur bu sergi için. Bu arada eğer yeni bir proje çıkarırsam öneririm. Ama yap-a-bilip yapayacağıma ve zamanlaması için söz veremem ve bu da sizin açınızdan problem yaratabilir.

Umarım önceliğimin ve tercihimin şu günlerde politi-kadan yana olmasını anlayışla karşılırsınız.

Sevgiler
Hale

Sonraki haftalarda Ali ile Gezi çekimlerini montajlamaya başladık. Bir ara bu çekimleri Berlin’deki sergide göstermeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim. Çekimler sadece “tanıklık” edi-yordu ya da en azından ben öyle hissetmişim o zaman. Onları seyretmek beni heyecanlandırıyordu çünkü kendim bunları

yaşamıştım. Henüz olaylarla arama mesafe girmemişti, ayrıca da protestocuları teşhir etmekten de çekinmiştim güvenlikleri açısından.

René sabırla bekledi.

Haziran sonunda oluşan bir fikrimi ona önerdim:

Gesendet: Freitag, 28. Juni 2013 um 13:03 Uhr
Von: “Hale Tenger” <haletenger@gmail.com>
An: “Barbara Heinrich” <bheinrich@tanasberlin.de>
Cc: “Rene Block” <rblock@editionblock.de>
Betreff: Re: ISKELE 2

Sevgili Barbara ve René,
Destekleyici mektubunuz için çok teşekkürler. Bu arada aklıma bir çözüm geldi. “Yıldızlarda Dans” videosunu bir duvarda, yeni versiyonunu karşı duvarda göstermeye karar verdim. René ile daha önce konuştuğumuz gibi biri 8 metre eninde bir duvara, diğeri de karşısındaki duvara projekte edilecek. İki video senkron edilecek, böylece izleyici her bir videoyu sırayla izleyecek. İlk versiyon 3 dakika uzunluğunda, yeni versiyon bir dakika kadar uzunlukta olacak.

26 Haziran’da gerçekleşen bir protesto “Yıldızlarda Dans” videosunu göstermek üzere fikrimi değiştirmeme yardım etti. Alttaki fotoğraftan da göreceğiniz gibi insanlar ATV binasının önünde (hükümet yanlısı bir TV yayın kurumu) medya sansürünü “üç maymunlar” şeklinde protesto ediyorlar.

Yeni video temelde “Yıldızlarda Dans” videosu ile aynı formatta olacak. Ancak yeni versiyondakinide üç maymunlar gaz maskeleri takıyor olacaklar, kolları havada olacak ve onlara protestoların popüler bir marşı eşlik edecek. Bu marş politik ve meşhur Beşiktaş futbol fan grubu Çarşı’ya ait. Maymunların üzerine göz yaşartıcı gaz geliyor olacak.

Marşın sözleri:

SIK BAKALIM, SIK BAKALIM
BİBER GAZI SIK BAKALIM
MASKENİ ÇIKAR, COPUNU BIRAK
DELİKANLI KİM BAKALIM

Devam etmek için cevabınızı bekliyor olacağım. Eğer yapımına karar verirsek teknik konularla ilgili daha detaylı olarak yazacağım.

Sevgilerimle,

Hale

“İHope?” adını verdiğim video “İskele 2. The Unanswered Question” sergisi kapsamında Neuer Berliner Kunstverein’da Eylül 2013’ta gösterildi. Türkiye’de ise hala gösterilmedi. Berlin Apartman Projesi’nde sunulan “Benimle Kal” sanatçı kitabı sergisi için Gezi olayları fotoğraflarım ve videolarımdan görseller seçtim. Dört tanesi hariç, üç görsel Ali Erdemci tarafından çekildi, bir görsel ise anonim.

Gezi Parkı olaylarının üzerinden neredeyse bir buçuk yıl geçti ve ne yazık ki henüz bir çözülemeye varılamadı. Bu anlamda, hatırlamanın ve yapabildiğimiz kadar çok olayları dokümanete etmemizin muazzam önemi olduğunu düşünüyorum.

9 Kasım 2014
İstanbul

eser selen

“Karalama Düşünceler, Yazılı Karalamalar”2014
“Uyuma Dayan” sanatçının büyük ölçekli işbirliğine katılımını önerir. Sergi aynı zamanda varoluşun incinebilirliğine kolektif direnişle sahip çıkar. Bir sanatçının defterinde bu tip bir direnişe, varoluşunu nasıl sevdiğine, varoluşundan nasıl nefret ettiğine, varoluşuna nasıl dayandığına, varoluşu ile nasıl başa çıktığına tanık oluruz. Bir sanatçının defteri aynı zamanda sanatçının zaman ve mekan ilişkisini var ettiği yerdir. Belki de benliğinin ta kendisidir. En azından bu sergide gösterdiğim defter bu niyeti taşır.

defterden bir alıntı:

“Son sayfada karalarken bir anda öyle bir ürktüm ki elim kağıttan kalktı. Karalamayı yaparken elin defterden kalkması defterin kurallarına tamamen aykırıydı. Karalama bitmeden, sayfa tamamlanmadan defterin başından kalkmak da... Amacım yazıp karalamayı bir oyunla birleştirip kendi psikozuma katlanmaya çalışmaktı. Başladığım şeyi bitirmek ve yaptığım her neyse araya hiçbir şeyin girmesine izin vermemek. Bir nevi kendi kendimi, kendime zarar vermeden disipline etmek. Şimdiye kadar gayet iyi gidiyordu. Bazen elimin çok acımasına rağmen her sayfanın başından sonuna kadar kendi kendimi hissettim. Bu pratiğin irademe yardımcı olacağını öngörüyorum.”

göksu kunak

Şu an gelip geçti. “pouf”. Aslında, an(ı)larımızı fotoğraflamamızın nedeni o andaki kokuyu, hissi; renkleri hatırlamak, değil mi?

Fotoğrafların içinde hapsolan ve terkedilmiş bu anlar bana Berlin’in sokaklarında yılın ilk günlerinde karşılaştığımız, bir kenara bırakılmış ve üzgün görünümlü çam ağaçlarını anımsatıyor. Süsünü, kimliğini ve aidiyetini kaybetmiş, anonim bir çam ağacı.

Davet ettiğim farklı disiplinlerden insanlardan, onlara bu ve bunun gibi hisleri hatırlatan fotoğrafları seçmelerini ve bizimle bu imajlar üzerine hazırlanmış yazılarını paylaşmalarını rica ettim. Ve ekledim: “Bu fotoğraflarla olan karşılaşmalar da anlık olmalı – hani ‘bir bakışta ilgini çeken’ cinsten.” Ben de aynısını yaptım.

İşte, Abandoned Xmas Trees (Terkedilmiş Yılbaşı Ağaçları) kaybedilenlerin veyahut anımsananların bizde uyandırdıkları hisleri anlatan bu fotoğraf ve metinleri içeriyor. Kitabın malzemesinin hassas oluşu, onun da yakında okunmaktan yok olacağına bir işaret.

Bizimle kalamıyor...

raziye kubat

Şu an elimdeki Bilge Karasu’nun UZUN SÜRMÜŞ BİR GÜNÜN AKŞAMI, kitabındaki “DUTLAR” öyküsünün bitimi:

“Yoksa bu adamları, anaları, dövuşün diye mi doğurmuştu, bu çocuklar, ölmek için, kurşunlanmak için mi gelmişlerdi dünyaya? Alanda yürüyenler şarkı söyleyenler, günün bütün haberlerini ağız gazetesiyle yayanlar, polisin kovaladığı, dövdüğü, yakalayıp götürdüğü insanlar çoğaldıkça, bugün bütün gazeteleri, dergileri sütunları dolduran öyküler olduktukça, birtakım adamlar gitgide köstebekleşiyor, dut yapraklarını yeyip bitiren kurtlar , tırtıllar, kupkuru kalmış dalların ilkyaz sonlarında büsbütün gözebatan güdüklüğünden tel tel sarkıyor,yere yaklaşıyordu.Birkaç hafta sonar tulumbalı makineler geldi. O akşam postaneye giderken burnumu sıktım, ağzımı örttüm avucumla. O gün askerler de yoktu. Ağaçları düşünen var gene de, diye geçirdim aklımdan. Belki mazot yet-

mezdi ama... Belki bir kibrit çıkıp...”

(Bilge Karasu / Dutlar / 1967)
Bilge Karasu
Uzun Sürmüş Bir Günün Akşamı’ndan
“Dutlar” öyküsü / sayfa 123
Metis Yayınları

eda gecikmez

Proje için hazırladığım defter Gezi Parkı’nın polislerden alındığı 2 Haziran 2013 tarihli gazetelerden oluşuyor. Devleti destekleyen ya da desteklemeyen çeşitli gazete markalarının bir araya geldiği defterin sayfaları, gazetelerin katlandığı gibi kesilmesiyle meydana geldi. Bu sayfaları kaplattığım yeşil kapak ise doğaya göndermede bulunuyor. Ranciere’nin belirttiği gibi, ortak bir tarihe ya da dünyaya tanıklık eden kullanım değeri taşıyan imajların, gösterge taşıyıcısı değerini bozguna uğratarak, karara-bağlanamazlıkla oynamak, gitgide hızlanan gösterge tüketimiyle işleyen bir toplumda göstergelerin okunma protokollerinin anlamını askıya almak, bugünün sanatçılarının bozgunculuk yöntemlerinden biri. Bu yöntemlerden sıklıkla kullanılan kolaj tekniği, defterde kesilmiş sayfaların rastgele yan yana gelişyle gerçekleşip farklı okumalara olanak sağlıyor.

özgür erkök moroder

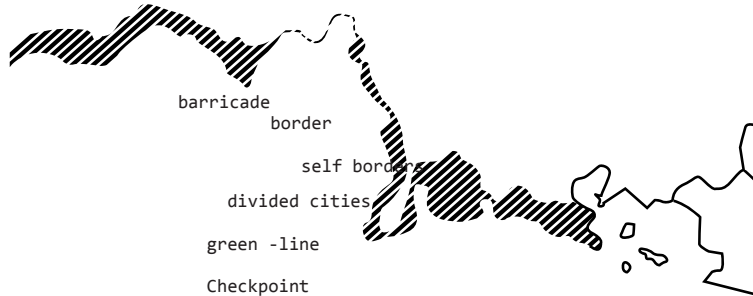
Memnuniyetsiz İktidarlar için Nefs’i Memnuniyet Fasikülü

Bu fasikül her türden güç sahipliğinin kişilere, gruplara, toplumlara ve yığınlara olabilecek etkilerini saptırmayı, dönüştürmeyi tahayyül eder. Bunun için bedensel uyarım ve zihinsel edim arasındaki ilişkiye bakar ve uydurma tavsiyeler ve deneysel egzersizler önerir. Çeşitli cinsel pratiklerle güç ilişkileri arasında kurulan klişe, doğrudan eşlikleri ve geleceğe dair devrimci yaklaşımları reddeder. Çünkü deviren devrilmeye mahkum olabilir. oysa sapabilen ve dönüşebilen, esnekliğini muhafaza edebiliyor olabilir.

(The) alphapeth of Apartman Projesi

A Apartment Project Founded in 1999 by Selda Asal in Istanbul. It is one of the first artist-run initiatives. Apartment project started as an interdisciplinary collective production and exhibition non-profit art space. Since 2012, Apartment Project is active in Berlin with a program focused on process-oriented production. By inviting a group of artists to explore the dynamics of collective living and working, Apartment Project strives to generate artistic collaboration strategies and experimental forms of creation/production. The Neukölln space is also used to stage workshops, concerts and performances.

B 'bufferzone, the first of a series of Apartment Project workshops focusing on divided cities in collaboration with twelve artists and art collectives invited from Berlin, Istanbul and Nicosia. The project aims to approach the notion Buffer Zone in a broader aspect by including political, cultural transitional, divided and gentrification zones besides the conventional meaning understanding of zonal areas to separate controversial groups and nations. Accordingly the project intends to think about these issues together with the artists, researchers and sociologists.

how we define those who reside beyond borders, "the other"?

<http://www.buffer-zone.org>
<http://bufferzoneblog.blogspot.de>

C challenge

Clash
common reflection,

collective struggle

coin-cidence

Chain Of Memories

collective memories

Trying to build a new
methodology of collective production
by common flow

communal living

Construction -never ending matter

Construction
of situations

Bir başlangıcı
ayrıt etmek ne ZOR!

E error

"Exploring uncommon and
unexposed forms of
artistic practice"

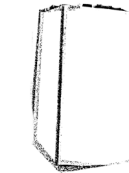
F

Freefall

Intensive
process /
Continuous-dis-
continuous
Temporary,
Coinci-
dences,
fluidity,
Emancipa-
tion

Apartment Project formed the platform of which will work as a virtual workshop place for the artists where they can share their productions without the necessity of coming together in the same physical working/production place. With a 15 days of virtual workshop process, this project shelters the documentation of the everyday life practice, writings, images, sounds, texts and the life-affecting dynamics of each artist. It is the falling of individual memories of artists into this platform by following up each other that draws the conceptual framework of Free Fall which is in effect a kind of online personal sketch book or diary.

http://istanbul.apartmentproject.com/projects.asp?PROJE_ID=87

G

Gezi

fog/ curtain / barricade / mask / biscuits / scarf/ band-aid / hope / joy / tear / running / helmet numbers / looking / mirage / AKM / fountain / all of us / nausea / rage / passion / lemon / feast / escaping / talcit / facebook / twitter / censor / auto-censor / penguin / smart phone / running shoes / being stucked / enthusiasm / fear/ trust and anxiety / happiness / love / fear / support / bewilderment / courage / sorrow / empathy / poverty / graffiti wealth / authority / freedom / safety / control / chaos

H HOW? How we are engaging with each other.
How we are interacting to develop a flow ?

integration
intervention
isolation

K kfp

(collective film project) is a sub group of Apartment Project. It aims to bring together artists from different disciplines and experiences in Berlin, shaped by an intense 24/7 communal living, working, researching situation, in order to explore a language, invented through a site specific and collaborative process for experimenting with the experience of collective film production. The process, which began with a lottery, scattered the group to different districts of the city for the collection of texts, objects, emotions, gestures, photographs and videos which were to be shared with the rest of the group. The findings have been followed through the collaborative process, resulting in responses that influenced probabilities and outcomes. Multiplied through games and experiments.

<http://berlin.apartmentproject.org/1093-2/>

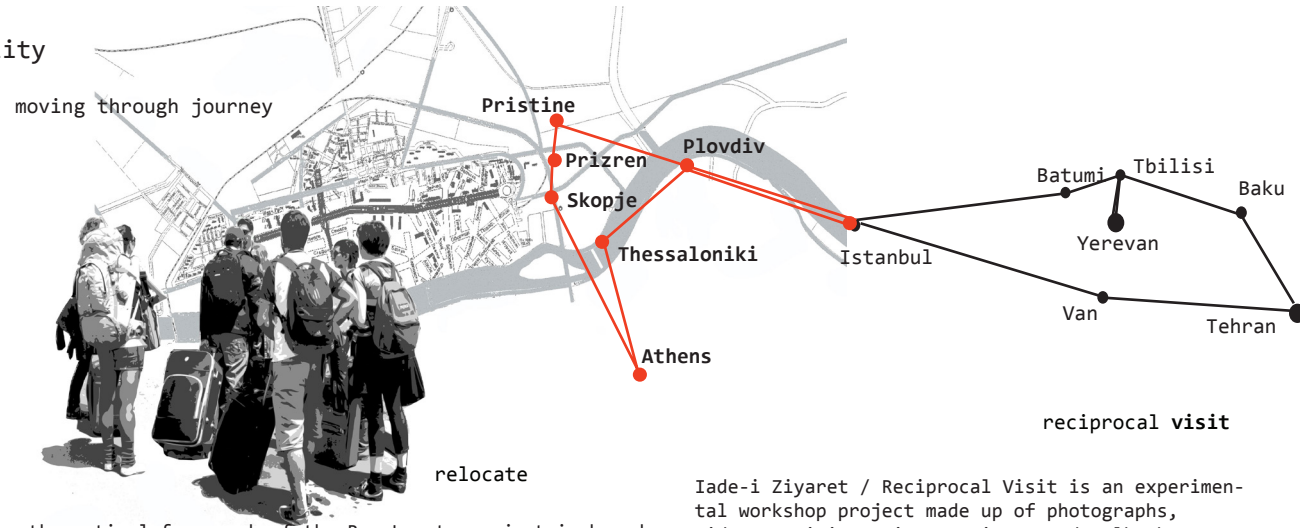
L

Ich bin Vermisst | Kayıbm | I am lost!

what's necessary
to get lost?
lost in time

M

Mobility

The theoretical framework of the Re- Locate project is based on the population exchange between Anatolia and the Balkans and it focuses on the flexibility of the borders, cultural similarities, controversies, the lack of communication between cultures, as well as various methods of developing new communication models. In addition, the project aims at establishing a new network between artists, curators, writers and institutions by making the shared history in the selected places its most important guide. This network also intends to form a dialogue between peripheral places, small-scale cultural centers, and artists.

Re- Locate Project proposes an experimental workshop practice that is based on mobility and translocation. The suggested mobility tries to encompass the physical transitivity of the cities and borders, as well as the flexibility of historical, identitarian, and ideological borders.

Iade-i Ziyaret / Reciprocal Visit is an experimental workshop project made up of photographs, videos, writings, interactions, and talks by participants from a variety of disciplinary backgrounds such as photography, video, music, performance, painting, sociology. It takes its name from the culture of 'reciprocal visit' that is alive and well in Armenia, Iran, Azerbaijan, and Georgia as well as in many Arab countries and Turkey. The artistic material is created while participants are on the road, at places where they stop, visit, or stay.

http://istanbul.apartmentproject.com/projects.asp?PROJE_ID=113
http://istanbul.apartmentproject.com/projects.asp?PROJE_ID=125

N

No Days
 No Nights
 No Reality
 No Sleep

Passenger
 passport
 Planning
 Police

Psychogeography

Production *Exploring uncommon and unexposed forms of artistic practice*

political conflicts
 political walls

Presentation

performance

Pressure Points

R

"Revolution will not be televised"

Residency
 resonance/Consonance
 Risk

S

surveillance cameras

T

Tape
 transformation
 Transnationalism

Translation
 Transformation

The poster workshop took place in collaboration with the youngsters of Treff International and students of Carl-Bosch-Gymnasium, which is a school in another area of Ludwigshafen in 2014.

In a first step, the youngsters are asked to find a short and clear slogan that is reflecting on their ideas and dreams that they want to send as a message to the world.

The finished posters were put up in the city, increasing the visibility of the youngsters whose voices are usually not taken serious in our society.

"Geographies": borders, maps /// alternative map creating with the aim of softening these "border lines," of "loosening the constrictions," continuous activity of redefinition

TWO PLUS ONE As one of the sub-groups of Apartment Project, 2+1 is formed by Selda Asal and Ceren Oykut in 2004. In relation to the dynamics of the projects participants are changing. Till now, 12 participatory art projects have been developed with the youngsters with immigrant background from Germany, France, Denmark and Sweden and youngsters of Kurdish, Alaouite and Laz minorities in Turkey; women from Iran who are forbidden to sing; youngsters who live an alternative life style from post-communist countries that are experiencing a transformation such as Estonia, Georgia, Armenia and Azerbaijan. Since the very beginning the project that is focusing on notions such as "knowing, getting to know, understanding, making the voice heard" has been exhibited in exhibitions, biennials; local shops, supermarkets, markets and public spaces such as train stations.

As 2+1 - one of the sub-groups of Apartment Project, we work with mixed, controversial, to-be-called problematic neighbourhoods of cities. we focused on segregated, othered, and 'hard to read' neighbourhoods.

In May 2014, when we arrived to Ludwigshafen, it was an interesting process for us. We started living and working in the three-storey space of Rudolf-Scharpf- Gallery. "How does Hemshof tune? How can we find the sound of Hemshof? How can we find the sound of Hemshof together with the youngsters? How/ What is their Hemshof?" were the questions that we were constantly asking ourselves since the beginning of the project.

How to find a mutual way to communicate, or how to change the way you talk to the circumstance? There were all those transformations.

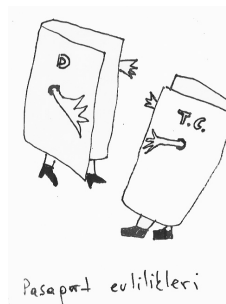
When you are building something together, no one can claim ownership.

<http://artprojectforyoungsters.blogspot.de>
<http://www.hackandthecity.com/apartment-project-rudolf-scharpf-galerie/http://berlin.apartmentproject.org/recent-projects/France / Lille / 2009>
<http://vimeo.com/20458871>,
<http://www.youtube.com/watch?v=AYpHVPP58Xs>,
<http://www.youtube.com/watch?v=Px2Mvv2cWhg>

V

('Hey)you!'
Do you have a visa?

Pasaport evlilikleri

W

Wheretogo, a film made by kfp (sub group of the apartment project)). This film had been shot in 15 days by 5 artists from Istanbul and 2 artists from Berlin. In September 2014.

It has been developed through online dialogs between the participating artists within a few months after the month long collective living-working-producing experience.// The film is shaped around the efforts and struggles of a group of stressed, banished and stuck people looking for an exit, whom have fallen in dystopia.

Another group 'itsy beats' prepared the soundtrack of this film after a week long rehearsals. Itsy beats will play the soundtrack live during the the film.

live sound track performance

'itsy beats': günes terköl,
özgür erkök moroder, selda
asal, güçlü öztekin,
oğuz erdin

<http://berlin.apartmentproject.org/1093-2/>

stay with me

editors / editörler

Selda Asal, Zeyno Pekünlü

design / tasarım

Gökçe Süvari, Selda Asal

translation / çeviriler

Diana Noonan(main texts / ana metinler), Nazım Dikbaş
(artists' texts / sanatçı metinleri), Balca Ergener &
Meltem Ahıska (p.19), Elif Eriş (Raziye Kubat), Yasemin
Nur (Rehearsal / Prova)

photography / fotoğraflar

Ali Erdemci, Pavlina Komonova, Selda Asal, Özge Enginöz

technical support / teknik destek

Suat Ögüt, Berk Asal

print / baskı

Sena Ofset, İstanbul

thanks / teşekkürler

SUPPORTING
CONTEMPORARY
ART FROM
TURKEY